

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/46 (48) • 14 Aralık 2007 • 50 YKr

İkinci AKP hükümeti SSGSS yasasıyla kapsamlı saldırılar serisini başlattı...

IMF-TÜSİAD patentli saldırı bütçesine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Türk-İş'in 20. Genel Kurulu...

Bir kez daha sınıf düşmanları ve sendika ağaları at koşturdu!

"Bu gemi bir AKP'nin iktidar stratejisi mi, islamın planlı kuşatması mı?

Yüksel Akkaya

2. Tersane İşçileri Kurultayı coşkulu bir atmosferde gerçekleşti!

Kitlesel ve devrimci bir gençlik mücadelesi için...

Kendi gücüne güvenen etkili bir kampanya faaliyeti

Saldırıyı püskürtmek için tabana dayalı meşru-militan mücadele!

İÇİNDEKİLER

İkinci AKP hükümeti SSGSS yasasıyla kapsamlı saldırılar serisini başlattı...	3
Emek güçleri İstanbul'da SSGSS saldırısına karşı toplandı...	4
IMF-TÜSİAD patentli saldırı bütçesine karşı mücadeleyi yükseltelim!	5
Türk-İş'in 20. Genel Kurulu...	6
Türk-İş Genel Kurulu ve Tersane İşçileri Kurultayı...	7
AKP'nin iktidar stratejisi mi, islamın planlı kuşatması mı?	
Yüksel Akaya	8
İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!	9
Yeni bir kontra saldırının startı verildi...	10
Alevi emekçiler denetim altına alınmak isteniyor!	11
Sansürle, baskıyla ve tehditle kirli cinayetlerini örtmeye çalışıyorlar...	12
Güven Elektrik işçilerinin ücretli kölelik düzenine öfkesi büyüyor...	13
Ekim Gençliği'nin "Yalanlarınızı da alın gidin!" etkinliklerinden...	14-15
İ2. Tersane İşçileri Kurultayı coşkulu bir atmosferde gerçekleşti!	16-19
Tersane cehenneminde grev ateşi!	20
Hedef havza grevi, görev örgütlenme!	21
Kendi gücüne güvenen etkili bir kampanya faaliyeti	22-23
Genç-Sen üzerine....	24-25
19 Aralık'ı unutmayacağız!	26
Filistin İntifadası 20. yılında...	27-28
"İran nükleer silah programını 2003'te durdurdu"	29
"Yeni bir paket"...	
M. Can Yüce	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/46 (48) ● 14 Aralık 2007
Fiyatı: 50 Ykr
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: kb1@tnn.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

2. Tersane İşçileri Kurultayı 9 Aralık tarihinde gerçekleşti. Kurultaya baştan sona büyük bir coşku ve kararlılık hakim oldu. Nitekim bu coşku ve kararlılığını yarattığı bilinçle tersane işçileri yeni bir dönemin mücadele rotasını kesin olarak belirlediler. Ve bunu 2. Tersane İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi ile kamuoyuna açıklamış bulunuyorlar. Kuşkusuz bu rota belirleme süreci, tersanelerdeki 3 yıllık diş diş ve kararlı bir mücadelenin yarattığı birikim ve deneyim üzerinden şekillenmiştir. Tersane işçileri, kurultay ön hazırlık sürecini yaygın, etkili, sistemli ve çok yönlü bir faaliyet olarak örgütlediler. Toplumun çok değişik kesimlerine seslendiler, çağrı yaptılar. Tersaneler cehenneminde yaratılacak her yeni mevzinin ve her yeni kazanımın sınıfın ortak mevzileri ve kazanımları olacağını dile getirildiler. Kendilerine verilecek her destek ve dayanışmanın buna hizmet edeceğini vurgulandılar. Ancak ne yazık ki, bu çağrıları büyük ölçüde yanıtsız kaldı. Bırakalım bu çağrılara yanıt vermeyi, büyük emeklere dayalı bir sürecin üzerinden gerçekleştirilen Kurultay günü bile gözmezden gelindi. Özellikle devrimci güçlerin ve ilerici çevrelerin, "duyarlı" ve "emek"ten yana sendikacıların önemli bir kesiminin, bu konudaki tutumu son derece dikkat çekici ve çarpıcıdır. Sınıf cephesinin bir bölüğünün -üstelik cehennem koşullarında- yükselttiği ve aylara yayılan bu çabalarının gözmezden gelinmesi ve yok sayılmasıdır bu. Böyle bir tutumla ilk defa karşılaşmıyoruz. Ancak, yine de bu tutumunu kendisini kendi payımıza anlayabilmek ve meşru görmek hiçbir biçimde mümkün değildir.

* * *

Tersane işçilerinin yıllara yayılan mücadele pratiği ve aylara yayılan Kurultay çalışması sonuçlarını üretmiştir. Şimdi yeni dönemin hedefleri belirlenerek süreç örgütlenmeye devam edilecektir. Tersane İşçileri Kurultayı fabrikalarda, havzalarda, sanayi bölgelerinde sermayeye karşı yürütülecek diş diş mücadelenin ürünü olarak şekillenecek olan devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması mücadelesinde yol açıcı bir örnek olmalıdır. Şimdi görev hem Tuzla'daki militan mücadele

gelenliğini daha ileriye taşımak ve güçlendirmek, hem de ülkenin tüm sanayi sanayi havzalarında ve tüm fabrikalarında aynı ruh, aynı coşku ve kararlılıkla yeni mücadele mevzileri yaratmaktır. Devrimci bir sınıf hareketi inşa etmenin ve geleceği kazanmanın yolu tersane işçilerinin mücadele pratiğini yaymaktan ve geliştirmekten geçmektedir.

* * *

Önemli hatırlatma: Önümüzdeki hafta bayram tatilinden dolayı gazetemizin dağıtımı mümkün olamayacak. Dağıtımda yaşanacak bu sorundan kaynaklı olarak gazetemizin yayımına önümüzdeki sayı ara vermek zorunda kalacağız. Okurlarımız gazetemizin bir sonraki sayısını 28 Aralık 2007 tarihinde tüm Yay-Sat bayii ve kitapçılardan temin edebilirler.

* * *

Ekim Gençliği'nin Aralık 2007 tarihli sayı çıktı. Okurlarımız **Ekim Gençliği**'nin yeni sayısını Yay-Sat bayiileri ve kitapçılardan temin edebilirler.

Kitapçı ve bayiiilerde...

CMYK

İkinci AKP hükümeti SSGSS yasasıyla kapsamlı saldırılar serisini başlattı...

Saldırıyı püskürtmek için tabana dayalı meşru-militan mücadele!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasa Tasarısı başlığını taşıyan kapsamlı saldırı, ikinci AKP hükümetinin öncelikleri arasındaydı. Ancak yasa tasarısının geçen yıl Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi, bu kapsamlı saldırının bir süreliğine ertelenmesine yolaçtı.

AKP hükümetinin öncelikleri esas olarak sermayenin öncelikleri olduğuna göre, bu saldırının tekrar gündeme gelmesi kaçınılmazdı. Nitekim ikinci AKP hükümetinin kapsamlı saldırılar serisini SSGSS yasa tasarısını yeniden gündeme getirerek başlatması bir rastlantı değildir.

Egemenler arası iktidar ve yağmadan daha çok pay alma savaşı, militarist güçlerden hükümete e-posta ile uyarı, hemen ardından erken seçimin gündeme gelmesi... Peşi sıra başlayan Çankaya tepesi etrafındaki muharebe, Kürt halkının özgürlük özlemlerini bastırmak için ırkçı-şoven histerinin kışkırtılması, Güney Kürdistan'a saldırı hazırlıkları, ABD emperyalizmi ile bölge halklarına karşı suç ortaklığını pekiştirmek amacıyla yapılan pazarlıklar... Bu yoğun gündemler, İMF-TÜSİAD uşağı AKP hükümetinin kapsamlı saldırıları başlatmasını bugünlere sarkıttı. Ancak fırsat doğduğu anda SSGSS Yasa Tasarısı'nı meclise taşıyan AKP, sermaye mücadelesindeki kararlılığını bir kez daha göstermiş oldu.

Sermaye iktidarının söz konusu yasayla neyi amaçladığı bir sır değil. Genel hatlarıyla ifade edersek; sosyal güvenlik hakkını gaspetmek, emekliliği imkansız hale getirmek, emeklilerin ücretlerini düşürmek, sağlık alanını sermaye kuruluşlarının yağma ve sömürsüne açmak, sağlık hizmetini serbest piyasanın vahşi kurallarının insafına terk etmek... Tüm bunlar SSGSS Yasa Tasarısı'nın özünü oluşturuyor.

Yasa tasarısı, milyonlarca işçiyi, kamu emekçisini, hizmet sektörünün farklı alanlarında çalışanları ve ailelerini yakından ilgilendirmektedir. Kafa veya kol emeği harcayarak yaşamını sürdüren emekçiler ile yakınları, toplumun büyük bir çoğunluğunu oluşturmaktadır. Bu yönüyle AKP hükümetinin arsızlığının çarpıcı göstergelerinden biri olan bu saldırıyı püskürtmek için ciddi bir potansiyel mevcuttur.

Ancak, bir saldırıya karşı durabilecek potansiyelin güçlü olması, söz konusu saldırıyı püskürtmeye yetmez. Bu gizil gücün açığa çıkartılması, dahası üretimden ve hizmetten gelen gücünü örgütlü bir şekilde gösterebilmesi gerekmektedir. Normal şartlarda işçi sınıfını ve emekçileri, üretimden/hizmetten gelen güçlerini kullanıp eylem alanlarında buluşturmak sendikaların işidir. Zira "emek örgütü" sıfatı taşıyan bu kurumlar, işlevlerini yerine getiriyor olsalardı, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan böylesine kapsamlı bir saldırıyı püskürtmek amacıyla meşru-militan bir mücadele geliştirmek için güç ve olanaklarını seferber ederlerdi. Ancak bazı istisnalar dışında, sendikalara egemen olan, gerici zihniyeti temsil eden hain bürokratların mücadele etmek gibi bir sorunlarının olmadığı, dahası gerici manevralarla düzen saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçiler safında biriken tepkiyi boşaltmak gibi uğursuz işlere soyundukları bilinmektedir.

Verili durumda sendikalara egemen zihniyetin niteliği böyle olmakla birlikte, SSGSS gibi kapsamlı bir saldırıyı görmezden gelmek kolay değildir. Nitekim hem işçi sınıfı hem kamu emekçileri safında saldırının

niteliğinin farkında olan kesimler vardır ve bunlar saldırıyı püskürtmek için mücadelenin yükseltilmesini talep etmektedir. Öte yandan Türk Tabipler Birliği (TTB) ile Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği'nin (TMMOB) konuya gösterdiği duyarlılık var. Ve tabii ki, DİSK, KESK ve Türk-İş'e bağlı bazı sendika şubelerinin, SSGSS saldırısına karşı ortak mücadeleden söz etmesi, sendikalara egemen olan gerici zihniyetin kaşarlanmış temsilcilerini de sahneye çıkıp bir takım sözler sarfetmeye zorlamaktadır.

İşçi sınıfının yegane kitle örgütleri olan sendikalar içinde yuvalanan Truva atlarının sahneye çıkması, sosyal yıkım saldırısına karşı mücadeleye bir şey katmayacaktır. Zaten 3 Aralık'ta yapılan toplantıda sergiledikleri tutum da bunun göstergesidir. Onlar, sorunları sermaye hükümetiyle "sosyal diyalog"a girerek "çözme" yanılsaması yaratmakla meşguller.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB temsilcileri ise saldırıya karşı durmaktan söz ediyorlar. Dahası 12 Aralık'ta yasa tasarısına karşı ortak eylem gerçekleştirerek fiili mücadeleyi de başlattılar. Ancak bu sendika ve örgütlerin de, ne tabana dayalı ciddi bir hazırlığı, ne saldırıyı püskürtebilecek bir programı, ne de bu programı hayata geçirecek bir kararlılığı var.

Oysa bilinmektedir ki, sermayenin uşağı hükümetlerin temel işlevi, burjuvazinin çok yönlü sınıfsal çıkarlarını koruyup kollamaktır. Bu ise tüm hükümetlerin, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan kesintisiz saldırılar silsilesi uygulaması anlamına gelmektedir. Bu işlerin uzmanı olan sermaye uşakları, doğal olarak her saldırıyı en ince ayrıntılarına kadar hesapladıktan sonra gündeme getiriyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçileri hedef alan planlı saldırılara karşı bir takım tepkiler göstermek ve bazı sokak eylemleri yapmak, belli bir etki yaratmakla birlikte, hiçbir sorunu çözmemektedir. Bundan dolayı sermayenin saldırılarına karşı direniş, bir takım tepkilerin gösterilmesinden öteye geçip saldırıyı püskürtmek ciddiyeti ve kararlılığıyla örülmek zorundadır.

Sermayenin pervasız saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçileri meşru-militan bir mücadele programı etrafında birleştirmek verili koşullarda kolay olmasa da, mücadele bu perspektifle örülmek durumundadır. Ajitasyon-propaganda, örgütlenme, eylem diyalektik bütünlüğü içinde örülen devrimci sınıf çalışması, bu hedefi hiçbir koşulda gözden kaçırmamalıdır.

Egemenler cephesinin yönelttiği saldırıları boşa düşürmenin en etkili yolu, işçi ve emekçilerin üretim ve hizmet birimlerinde taban örgütlülüğüne dayalı bir karşı koyuşunu örgütlemektir. Sendika ve meslek örgütlerinin düzenleyecekleri tabandan kopuk toplantılarla bunun başarılamayacağı açıktır. Sabır, ısrar ve kararlılık gerektiren bu işi omuzlamak sınıf devrimcilerinin yanısıra ilerici-devrimci güçlerin de görevidir. Öte yandan sendika ve meslek örgütlerindeki mücadele konusunda samimi güçlerin de yüzünü tabana dönmesi bir zorunluluktur.

Saldırının kapsamını anlatmak, bu saldırının milyonlarca işçiye sefaleti dayatan asgari ücretle, kardeş Kürt halkını hedef alan ırkçı-şoven histeriyle, emperyalist-siyonist güçlerle girilen suç ortaklığıyla vb. bağını kurmak, bu bağı emekçilere anlatmak özel bir önem taşımaktadır. Bu, hem ırkçı-şoven histerinin etkisine giren işçi ve emekçilerin bu zehirden arınmalarını sağlamak açısından, hem de sosyal yıkımla dış politikadaki saldırganlığın aslında madalyonun ikiye bölünmüş olduğunu anlatmak bakımından işlevsel olacaktır.

Devrimci siyasal faaliyeti sınıf eksenli yürüten komünistler, sermayenin genel saldırıları ile sınıfın yerel/sektörel vb. sorunlarını birleştirerek ele almalıdırlar. İşçi sınıfını, düzen saldırılarının bütünselliği konusunda uyarmanın önemi tartışmasızdır. Bu alanda mesafe katetmek, sermayenin genel/yerel saldırılarını püskürtmek için olduğu kadar, devrimci sınıf partisinin maddi toplumsal zemini olan sınıf içinde güçlenip serpilmesi açısından da vazgeçilmezdir.

Emek güçleri İstanbul'da SSGSS saldırısına karşı toplandı...

İşçi ve emekçiler bir mücadele programı etrafında harekete geçirilmelidir!

SSGSS Yasa Tasarısı yakın bir süreçte mecliste görüşülecek. Tasarı tüm yakıcılığıyla gündemdeki yerini korurken, 3 Aralık günü bir araya gelen sendikaların ve meslek örgütlerinin İstanbul bileşenleri de harekete geçmeye hazırlanıyorlar.

Kölelik yasaları ve hak gaspları birbiri ardına uygulamaya sokulurken üç maymunu oynayan konfederasyon yönetimleri SSGSS saldırısına karşı da benzer bir tutum içerisindeler. Böylesine önemli bir saldırı karşısında suskunluk fesadı geçiren sendikal bürokrasiye rağmen İstanbul gibi işçi sınıfının nabzının attığı bir şehirde “bir şeyler yapılması” gerektiğine inanan bileşenlerin çağrısı sonucu iki toplantı gerçekleşti.

Kuşkusuz böylesine önemli bir saldırı karşısında bir “iddia” ile ortaya çıkmak anlamlıdır. Ancak gerçekleşen her iki toplantıda da sergilenen tutumlar, atılan adımın sınırlarına işaret etmektedir.

İlki 9 Aralık tarihinde Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde gerçekleşen toplantıda somut olarak alınan karar, Taksim'de yürüyüş ve basın açıklaması yapmak ve ikinci bir toplantı için tarih belirlemek oldu.

İkinci toplantı ise 12 Aralık tarihinde TMMOB'da gerçekleşti. Çağrıcılar arasında yeralan sendikaların tabanlarının büyük oranda bilgisi dışında yapılan bu toplantıya, öncelikle harekete geçirilmesi ve saldırıya karşı mücadeleyi işyerlerinde örgütlemesi gereken üye ve temsilcilerin katılımını sağlamak doğrultusunda hiçbir çaba harcanmadı. Bu temel önemde eksiklik, çağrıcı kurumların birleşik mücadelenin tabana yayılması ve bu zemine dayalı olarak örgütlenmesinin önemi konusunda yeterli bir açıklık taşınmadığını göstermektedir.

İkincisi, her iki toplantıda da katılımcı kurum temsilcilerine kürsü açılmış, önerilerini ve düşüncelerini ifade etmeleri istenmiştir. Ancak bu öneri ve düşünceler “dilek ve temenni”lerin alınmasının dışında bir işleyişe, birleşik mücadelenin örgütlenmesinin zeminine, karar alan ve uygulayan ortak bir iradeye dönüştürülmemiştir. Çağrıcı kurumlar hem “birlikte bir şeyler yapalım” söylemini öne çıkarmış, hem de bunu tüm bileşenlerin ortak iradesine dayanan bir tarzda somutlamaktan uzak durmuşlardır.

Toplantının başında “sizin somut bir eylem programınız, öneriniz var mı?” sorusuna ise şu şekilde yanıt verilmiştir: “Bizim somut bir önerimiz yok. Çünkü hazır bir öneri paketiyle gelirse eleştiriliyoruz. ‘Siz belirliyorsunuz sonra da gelin birlikte örgütleyelim diyorsunuz’ yönlü eleştirilere maruz kalmamak için burada tartışalım istiyoruz.”

Toplantıda görüş bildiren tüm bileşenlerin önerileri alınmış, ancak önerilerin karar haline getirilmesinden, ortak bir mücadele programının çıkarılmasından, mücadelenin yol, yöntem ve araçlarının tanımlanmasından kaçınılmıştır.

Bir yandan sendika konfederasyonlarının bugüne kadar hayata geçirilen saldırılar karşısında mücadeleyi örgütlemekten uzak duran tutumları eleştirilmiş, diğer yandan ise “buradaki öneriler merkez yönetimlerimize iletilecek ve esas olarak kararlar buralarda alınacak” denilmiştir. Hem sendikal bürokrasinin mücadeleden uzak duran, gelişebilecek mücadelenin önünü tıkayan tutumları eleştirilirken, hem de sendikal bürokrasiye rağmen kararlı ve ısrarlı davranma, mücadelenin önünde bir engele dönüşen sendika ağlarıyla karşı

Günün görevi, topyekûn saldırıya karşı topyekûn bir direniş örgütlenmesi hedefi doğrultusunda harekete geçmektir. Bu görevin ne ölçüde hakkıyla yerine getirileceği ise, işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci enerjisini ve mücadelesini açığa çıkarma kaygısıyla yaklaşan güçlerin çabasına bağlı olacaktır.

karşıya gelme, sendikal ihanete karşı amansız bir mücadele yürütme iradesi gösterilememiştir.

Başta komünistler olmak üzere bazı bileşenler tarafından da ortak mücadelenin politik içeriği, yöneleceği kesim, talepleri ve mücadele yöntemi üzerinden dile getirdiği vurgular, TTB temsilcisi şahsında çağrıcı kurumlar tarafından “onları hallederiz, önemli değil” şeklinde yanıtlanmıştır. Bu yaklaşım, konunun temel öneme sahip yanının tali bir konu olarak algılanması anlamına gelmektedir.

Söz konusu saldırı yasası, işbirlikçi sermaye sınıfının uluslararası emperyalist tekellerle birlikte hazırladığı, uşakları eliyle hayata geçirmeye çalıştığı saldırıların bir parçasıdır. Bu nedenle SSGSS tasarısının diğer saldırılarla bağlı kurulmak, mücadelenin hedefine de bu kesimler çakılmak zorundadır.

Böylesine kapsamlı bir saldırıya karşı örgütlenecek mücadelenin birleşik bir karakter kazanabilmesi için tabandaki işçi ve emekçilerin ortak taleplerle, ortak bir mücadele programı etrafında, hak alıcı bir mücadele yöntemiyle harekete geçirilmesi gerekmektedir. Bunun için de taşın altına elini koymaya hazır olan tüm emek güçlerinin, devrimcilerin, ilerici çevrelerin bu amaca hizmet edecek bir zeminde birleşmesi gerekmektedir.

Bu temel önemde sorunlar ortada bırakıldığı, “hele bir yolumuzu yürüyelim, ne çıkacak bakalım” mantığıyla hareket edildiği koşullarda, mücadelenin saldırı yasasını parçalayıp atması olanaklı değildir. Çünkü ancak, saldırıyı yönelten emperyalistlere ve işbirlikçilerine yönelmiş, taleplerini netleştirmiş, araçlarını tanımlamış, eylem takvimini oluşturmuş, ortak bir hedefe kilitlenmiş bir mücadele hattında kararlılıkla yürüyen bir işçi sınıfı süreci kazanımla sonuçlandırabilir.

Toplantıda tüm bu temel sorunlar ortada bırakılırken, “bu saldırıdan etkilenecek milyonları bilgilendirmek ve bilinçlendirmek” için harekete geçmekle sınırlı bir eylem takvimi önermek ve yaratılması hedeflenen harekete politik ve pratik olarak yön vermekten kaçınmak, geniş emekçi

kesimleri silahsız savaşa sürmekle aynı anlama gelmektedir. Herkesin anlayacağı yalınlıkta saldırının sonuçlarını, yıkımın boyutlarını anlattıktan sonra basın açıklamalarıyla, bildiri dağıtımlarıyla, panellerle, toplantılarla, Ankara yürüyüşleriyle, mitinglerle, her biri kendi içinde bir anlamı olan ancak her biri kendi içinde amaçlaştırılan, işçi ve emekçi kesimlere gücünü hatırlatmayan, kullandığı her araçta topyekûn bir mücadeleye, genel grev ve direnişe çağırmayan, bunu adım adım örmeyen, sınıf düşmanlarını göstermeyen, sendikal bürokrasiye cepheden tutum almayan bir mücadele hattı sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Bugüne kadar görülemeyen, görülse bile irade gösterilemeyen ve aşılamayan temel eksiklik budur.

Toplantıda mücadele yöntemi olarak “genel grev- genel direniş” hedefine tepki gösterenlerin başında Türk-İş ve KESK’e bağlı sendikalardan katılan temsilcilerin “biz öyle deriz ama gerçekleşir mi?” türünden yanıtlar vermesi dikkate değerdir. Sınıfa, mücadeleye, herşeyden önce kendisine güvenmeyen alt ve orta sendika bürokratlarının tipik ruh halini yansıtmaktadır.

Tüm bu eksiklikleri aşmak konusunda bir çaba içine girilip girilmeyeceği önümüzdeki süreçte netleşmek zorundadır.

Her toplantıda bütünlüklü bir saldırıya karşı parçalı bir eylem takvimini ve mücadele araçlarını tartışmak artık geride bırakılmalıdır. Günün görevi, topyekûn saldırıya karşı topyekûn bir direniş örgütlenmesi hedefi doğrultusunda harekete geçmektir. Bu görevin ne ölçüde hakkıyla yerine getirileceği ise, işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci enerjisini ve mücadelesini açığa çıkarma kaygısıyla yaklaşan güçlerin çabasına bağlı olacaktır.

IMF–TÜSİAD patentli saldırı bütçesine karşı mücadeleyi yükseltelim!

2008 yılı bütçesinin mecliste görüşülmesine başlandı. İşçi ve emekçilere daha fazla zam daha fazla vergi, daha fazla yoksulluktan başka bir şey öngörmeyen bütçeyle ilgili gelişmeler AKP ile CHP arasında yaşanan sahte yolsuzluk tartışmaları ile gölgeleniyor.

2008 yılı bütçe görüşmelerinde akraba bağlantıları ile kişisel malvarlığı tartışmaları ön plana çıktı. Bu yıl, Başbakan Erdoğan'ın damadı, Maliye Bakanı Unakıtan'ın oğlu ve CHP lideri Deniz Baykal'ın arsası genel kuruldaki görüşmelere damgasını vurdu. Bütçenin dörtte birinin gelecek yıl faize gideceği, yatırımlara ayrılan payın düşüklüğü, borç ödemeleri, cari açıklar sadece rakam olarak konuşuldu ve geçildi. Hükümet temsilcileri ülkenin geleceği açısından çok önemli bu rakamları geçiştirirken, “muhalefet” de bireysel konuları gündeme taşıdı. Böylece onlar birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerken, bütçeyle ilgili gerçekler de gözlerden kaçırılmış oldu.

Hükümet tarafından her yıl hazırlanan bütçe işçi-emekçi düşmanı hükümetlerin siyaseti hakkında ipuçları vermesi açısından önemli. 2008 bütçesi de AKP tarafından işçi ve emekçiler düşünülmeden, işbirlikçi tekeli burjuvazinin, uluslararası finans kuruluşlarının, dolayısıyla emperyalistlerin çıkarları ve hedefleri düşünülerek hazırlanmış durumda. Her şeyden önce 2008 bütçesi ile IMF'nin stand-by çerçevesinde istedikleri tam anlamıyla örtüşmektedir. Bu gerçeği daha iyi kavramak için bütçeye ve 2008'e dönük hedeflenen ekonomik politikalara daha yakından bakmak gerekli.

Hazırlanan bütçe büyüklüğü 222 milyar 500 milyon YTL olarak öngörülüyor. Bu bütçenin öngörülen kalemlerine bakıldığında, hükümetin her zamanki gibi aslan payını faiz giderlerine (56 milyar YTL) ayırdığı görülüyor. Bu miktar, 2007 yılına göre yüzde “14.3”lük bir artış demektir. Buna karşın bütün olarak bütçenin yüzde 8.1, personel harcamalarının yüzde 10.3, yatırım harcamalarının ise binde 7 artış göstermesi beklenmektedir. Yani faiz harcamalarının bütçe içindeki ağırlığı artmakta, mevcut kaynakların büyük bir bölümü, faiz ödemelerine ayrılmaktadır. 2008 yılı ile birlikte son 3 yıldaki faiz ödemesinin tutarı 151 milyar YTL'yi bulmaktadır.

Öte yandan ülke ağır bir borç sarmalına sokulmuştur. 2000 yılında iç borç stoku 54 milyar YTL iken bu miktar 2007 yılına gelindiğinde 251 milyar YTL'ye (200 milyar dolara) ulaştı. Ülkenin iç ve dış borç stoku toplamı 450 milyar doları bulmuş durumda. Bu miktar, 2008 yılı Merkezi Yönetim Bütçesi hedefinin yaklaşık 2 katıdır.

Emperyalizme bağımlı ve borçla ayakta kalmaya çalışan sermaye düzeni, uyguladığı sosyal yıkım programlarıyla tüm faturayı işçi sınıfı ve emekçilere çıkarıyor. Son 25 yılda burjuvazinin artan kâr oranları üzerinden büyümeden ve ilerlemeden bahsedildiği halde, halkın ödediği faiz miktarı görülmemiş boyutta artıyor. Türkiye son 25 yılda bütçeden 433 milyar dolarlık faiz ödemesinde bulundu. 1983-2007 yılları arasında devlet, halktan topladığı her 100 dolarlık verginin 51 dolarını faiz ödemeleri için kullandı.

Ekonomiyi ciddi bir borç ve faiz batağına sürükleyen sermaye düzeni, işçi ve emekçilere sefaleti dayatmaktadır. Bütçeden personele ayrılan pay 1992 yılında yüzde 41,74 düzeyinde iken bu oranın 2008 yılı için sosyal güvenlik primi (devlet katkısı dahil)

yüzde 24,75, devlet primi hariç yüzde 21,87 olması hedeflenmektedir. Bunun da aslan payı orduya, polise, jandarmaya gitmektedir.

Hükümetin 2008 yılında hayata geçirmeyi planladığı Sosyal Güvenlik Sistemi'nin finansmanını sağlamak için ayırdığı pay 37 milyar YTL. Hükümet bu kaynakla aslında işçi ve emekçilerle dalga geçmektedir. Hükümetin işçi sınıfına reva gördüğü seçenek, paran varsa yaşa, yoksa öl!

Ayrıca hükümetin hazırlanan bütçede yatırımlara yok denecek kadar az pay ayırdığını görüyoruz. Bu aynı zamanda 2008 yılı için, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları açısından daha ağır yoksulluk ve işsizlik olacağının da işareti.

Bu sınırlı rakamlar bile kaynakların nereye aktarıldığını, önceliğin kime verildiğini göstermektedir. Tüm bu veriler açıkça gösteriyor ki, 2008 yılı bütçesi, 2007 yılının ve daha önceki yılların bir devamı niteliğindedir. Hükümet, IMF'nin ve sermayenin çıkarları doğrultusunda davranmaya devam etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı yoksullaşma önümüzdeki yılda daha da artacaktır. AKP hükümetinin bundan önce hazırlamış olduğu bütçelere baktığımızda da, hazırlanan bütçenin kimin bütçesi olduğunu görürüz. Oylarını yoksul kitlelerden alan AKP sermaye sınıfına hizmet için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Onların daha fazla kâr elde etmesi için gece-gündüz çalışmaktadır.

Açıktır ki, bütçe gelirleri esasta işçi ve emekçilerin soyulması yoluyla sağlanmaktadır. Bütçenin kaynakları hemen tümüyle ya işçi ve emekçilerin cebine dahi girmeden ücretlerinden kesilen vergilerden, ikinci olarak da her tüketilen ürünün fiyatına eklenen yüksek oranlardaki dolaylı vergilerden sağlanmaktadır. Buna karşılık sermaye sınıfı ya büyük ölçüde vergiden muaf tutulmakta, ya da verdiği vergilerin misli fazlası kendilerine gerisin geri kaynak olarak aktarılmaktadır.

Bütçenin gider kısmında ise işçi ve emekçilerin yararına bir şey bulmak mümkün değildir. Zira gelirlerin kullanıldığı harcamaların belirlenmesinde de tümüyle sermaye ve emperyalizmin çıkarları temel alınmaktadır. Öyle ki, hazırlanmış hemen tüm bütçelerde olduğu gibi 2008 bütçesinde de, kaynakların büyükçe bir bölümü borç ve faiz ödemesi adı altında emperyalistlere servis edilmek üzere ayrılmıştır. Diğer büyük bir bölümü ise aynı

mekanizmayı içeride kurmuş olan tekeli burjuvaziye aktarılmaktadır. Emperyalistlere ve sermayeye yapılan kaynak aktarımı bununla da sınırlı kalmamaktadır. Teşvikler ve benzer nitelikteki kaynak transferleriyle sermaye sınıfı düzenli olarak beslenmektedir.

Bütçede, gelirlerin geri kalan kısmının büyük bir bölümü ise esas olarak bu sömürü ve soygun düzeninin devamı için gerekli görülen baskı ve zor aygıtları için ayrılmaktadır. Bu çerçevede, en yağlı lokma silahlanmaya gitmekte, ikinci olarak kolluk güçlerinin beslenmesine harcanmaktadır. Yani işçi ve emekçilere bütçeden düşen pay, baskı ve zulüm olmaktadır.

Bu bütçede, işçi ve emekçiler yararına en küçük bir düzenleme bulunmamaktadır. Ne eğitime, ne sağlığa ve ne de sosyal güvenliğe doğru dürüst bir pay ayrılmaktadır. Dahası, önceki yılların bütçelerinde yer alan göstermelik kısıntılar da büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Zira sermaye iktidarı silahlanmaya kaynak ayırmakta herhangi bir tereddüt yaşamazken işçi ve emekçiler için yaşamsal nitelikteki sosyal haklarını bir yük olarak görmektedir. Bunun için, bu “yükler”den kurtulmak için hazırlanmış neoliberal saldırı programları acımasızca uygulanmaktadır. Parasız eğitim, parasız sağlık ve sosyal güvenlik gibi daha önce işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları haklar gaspedilmektedir. Sermaye devletinin işçi ve emekçilerden aldığı vergilerin en azından bir bölümünü ayırarak sağladığı bu hizmetlerin ticarileştirilmesi yoluyla, ilk olarak işçi ve emekçilerden gaspedilen devasa kaynaklardaki küçük sızıntılara son verilmiş, ikinci olarak işçi ve emekçilerin bir kez daha soyulmasının olanağı sağlanmıştır.

İşte böylesi bir sömürü ve soygun mekanizması olan bütçenin işçi ve emekçiler açısından taşıdığı önem tartışmasıdır. Bütçe, tüm işçi ve emekçileri ilgilendirmektedir. Zira bütçeye hayır demek, sömürü ve soyguna hayır demek, parasız eğitim ve sağlık taleplerini yükseltmek demektir. Bunlar bugün işçi ve emekçilerin en temel sorunları durumundadır. Bütçe karşısında verilecek mücadelenin başarısı, bu yönde elde edilmiş önemli kazanımlar olacaktır. Tüm işçi ve emekçiler, diğer acil ve temel talepleri ile birlikte bütçe konusunda da karşı bir duruş sergilemek üzere harekete geçmek durumundadırlar.

Türk-İş'in 20. Genel Kurulu...**Bir kez daha sınıf düşmanları ve sendika ağaları at koşturdu!**

Türk-İş'in 20. Genel Kurulu geçtiğimiz günlerde yapıldı. Dört gün süren genel kurul, yönetim için yarışan taraflar arasında zaman zaman yumruklaşmalara varan olaylara sahne oldu. Genel Kurul'a başkan olarak giren Salih Kılıç'a karşı aday olan Genel Sekreter Mustafa Kumlu ve listesi seçimleri kazanarak Türk-İş yönetimine geldi.

Türk-İş Genel Kurulu'nda yine tanıdık manzaralar vardı. Sınıfla uzun zamandır bağlarını koparmış bürokrat ve ağalardan oluşan bir genel kuruldan başka türlü bir sonuç beklemek de mümkün değildi. Bütün bunlara, işçi sınıfının sesini ve soluğunu hissettirecek bir güç olamaması da eklenince, bürokrat-ağa takımı boş meydana pisliklerini saçsa dilediğinde at koşturdu. Mafyavari pazarlıkların ve kapışmanın hakim olduğu bir genel kuruldan doğal olarak işçi sınıfı yararına zerre kadar bir yarar umulamazdı. Sonuçta da böyle oldu.

Oysa işçi sınıfının oldukça kapsamlı ve tarihsel önemdeki haklarına yönelik bir saldırı dalgasıyla yüzyüze bulunduğu bir dönemde yapılan bir Türk-İş Genel Kurulu büyük önem taşımaktaydı. Sosyal güvenlik ve kıdem tazminatı haklarının gaspı, özelleştirmeler ve sendikaların altını oyan taşeronlaştırma gibi saldırılar karşısında mücadelenin önünü açacak bir irade ve kararlılığın ortaya konulması, bu yönde bir mücadele programının kararlaştırılması gibi gündemler doğal olarak Türk-İş Genel Kurulu'nun asıl işi olmak durumundaydı. Bu konularda asgari bir tutum ve program oluşturulabilse ve bu doğrultuda bir irade ortaya konulabilse, yanısıra genel kurulda oluşacak yeni yönetim de bu kararlılık ve iradenin sonucu olarak biçimlense, işçi sınıfı Türk-İş Genel Kurulu'ndan umutla çıkabilirdi. Fakat genel kurulda, her şeyiyle kurulu düzenin bir parçası olan ve taban basıncının olmamasından dolayı da eli kolu rahat olan mafyalı bürokratların rant ve mevzi kavgasına tanık olundu.

Türk-İş Genel Kurulu'nda, işçi sınıfına yönelik saldırganlığın aleti ve kudurgan bir sınıf düşmanı olan Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ayakta alkışlanarak karşılandı. Kürsülerden bu sınıf düşmanlarına methiyeler dizildi ve onların genel kurul kürsüsünü işçi sınıfına yönelik ideolojik-politik bir saldırının zemini olarak kullanmaları karşısında suskun kalındı. Fakat hemen ardından taraflar, birbirlerini hükümetin aleti ve kuklası olmakla suçlama ikiyüzlülüğünü de gösterdiler.

Böylece ortaya çıkan manzara tam anlamıyla bir pislik deryasını andırmaktaydı. Özellikle, koltuk yarışının Salih Kılıç ile Mustafa Kumlu arasında geçiyor olması, taraflar arasındaki çekişmeyi tam anlamıyla pisliklerin açığa vurulması yarışına dönüştü. Yönetim içerisindeki adam satın almaya varan kirli ilişkilerden sermaye ile girilen ilişkilere ve Hava-İş'in grev süreci ile Telekom grevindeki ihanetçi tutuma kadar bir dizi kirli iş, bu ağalar tarafından birbirlerini suçlamak üzere sıralandı. Yanı sıra, normal şartlarda "adliyelik" olan bu tür suçlamalar söylendiğiyle kaldı. Ne hesap soran, ne de tutum alan oldu. İşin ilginç tarafı, genel kurul sonunda tarafların sahne alarak birlik beraberlik pozları vermesiydi. Salih Kılıç'ın listesinden aday olan Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın aracılığıyla verilen bu poz, Türk-İş ağalarının yaşadığı çok boyutlu çürümenin verdiği noktaya ayna tutmaktaydı.

Bu, Türk-İş'in geleneksel işbirlikçi çizgisi karşısında, geçmişte şu ya da bu düzeyde görülen muhalefetin artık büyük ölçüde dibe vurduğunu da göstermektedir. Öyle ki, kirli işleri bir yana, mevcut Türk-İş yönetimi üye sayısının yarıya indiği, önemli hak gaspları karşısında

göstermelik tek bir eylemin olmadığı bir dönemin sorumluluğunu taşıyan bir yönetimin kendi arasında bölünerek sahne aldığı bir genel kurulda (Deri-İş Genel Başkanı'nın konuşması dışında bırakılırsa) aykırı bir ses duyulmadı. Taraflar birbirlerini sendikal politikalar konusunda eleştirecek olsalar, karşı taraftan "tencere dibin kara, seninki benden kara" türünden sözlerle anında susturdular. Genel olarak ihanet ve işbirlikçilik ortak pratikleri olduğu ölçüde, bu alana girmemek konusunda aralarında gizli bir uzlaşmanın olduğunu da söylemek mümkün.

İşçi sınıfının çıkarlarını temel alan bağımsız bir muhalefetin olmaması da, bunun böyle olmasının en önemli etkenidir. Elbette, geçmişte Türk-İş yönetimi karşısında belli bir düzeyde muhalefet oluşturan ve mücadeleciler ara kademe yönetici kuşağında yer alan kadrolar hala da sendikalarındaki varlıklarını koruyorlar. Bunların bir bölümü genel kurul salonunda yerlerini de almışlardı. Fakat bu kadrolar bugün işçi sınıfının geriliği koşullarında bağımsız bir tutum alma ve bunu pratik bir mücadeleyle birleştirme konusunda irade koymaktan çekinmekte, büyük bir özgüven sorunu yaşamaktadırlar. Mustafa Öztaşkın ve Yaşar Seyman gibi bazıları ise Salih Kılıç'ın listesinden aday olacak kadar tükenmiş,

Türk-İş bürokrasisiyle bütünleşmişlerdir.

Hava-İş ve Telekom grev süreçlerinin akabinde toplanan bir Türk-İş Genel Kurulu'nda, bu süreçlerde gözlemlenen dinamiklerin bir biçimde kendilerini göstermesi beklenebilir. Fakat böyle olmamış, Genel Kurul'u ağa takımı arasındaki kavganın kirli atmosferi doldurulmuştur. Bu durumun elbette anlaşılır nedenleri vardır. Bu nedenlerin başında ise, bu grev süreçlerinde belli ölçülerde başını kaldıran sınıf güçlerinin örgütlü bir taban inisiyatifi üzerinden bir güç sergileyememeleri gelmektedir. Bundan dolayı, Hava-İş ve özellikle de Telekom süreci Türk-İş bürokrasisi üzerinde bir taban basıncına dönüşmemiştir.

Fakat, Türk-İş Genel Kurulu'nda ortaya çıkan bu manzara şaşırtıcı değildir. Zira, sınıfın kendini örgütlemesi ve örgütlenmesi bir süreç sorundur. Önemli çıkış işaretleri olmakla birlikte sınıf hareketinde mücadele yönündeki dinamikler henüz ortaya çıkarılamamış ve örgütlü bir mecraya taşınamamıştır. Bu ise her şeyden önce, ileri ve mücadeleciler sınıf güçlerinin işçi sınıfının bağımsız çıkarları uğruna mücadele etmek üzere inisiyatifi almaları ölçüsünde gerçekleşebilecektir. Türk-İş Genel Kurulu, bu yönde davranmanın acil bir görev olduğunu ortaya koymuştur.

“Sağlık haktır gaspedilemez!”

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın geçen hafta meclise tekrar gönderilmesi üzerine İstanbul Tabip Odası, Diş Hekimleri Odası, Eczacılar Odası, Veteriner Hekimler Odası, Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, İstanbul Barosu, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİSK Bölge Temsilciliği ve TMMOB İl Koordinasyon Kurulu 12 Aralık günü bir eylem gerçekleştirdi. Bileşenler tasarının geri çekilmesini istediler.

Galatsaray Lisesi önünde saat 12.00'de toplanmaya başlayan yüzlerce kişi "Herkese sağlık, güvenli gelecek için birleşik mücadele!" pankartı açtı. "Katki payı adı altında soyguna son!", "AKP şaşırma çocuklarımıza dokunma!", "Halkın hastaneleri satılamaz!", "Dikkat! Emekliliğimiz, sağlığımız tehlikede!", "AKP, İMF, Dünya Bankası sağlığa zararlıdır!", "Genel sağlık(sızlık) sigortasına hayır!" ve "AKP'nin sağlık anlayışı 'prim yoksa sağlık hükümetide yok!' dövizleri taşındı. Kortejler oluşturan kitle Taksim Tramvay durağına kadar sloganlarla yürüdü. Telekom işçileri de ana pankartın arkasında "Grevimizi destekleyen tüm kurumlara teşekkür ederiz!/Telekom işçileri" imzalı pankart açarak eyleme destek verdiler.

Yürüyüş boyunca, "Hükümetin, İMF'nin direktifleri doğrultusunda emekçileri ölüme terk ediyorlar!" sözleriyle bildiri dağıtıldı. "Parasız sağlık istiyoruz!", "Hükümet yasanı al başına çal!", "Herkese sağlık, güvenli gelecek!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Yaşasın sınıf dayanışması, "Mezarda emekli olmayacağız!", "Savaşa değil, sağlığa bütçe!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" ve "Kölelik yasaları geri çekilsin!" sloganları atıldı.

Tramvay durağına gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. AKP'nin SSGSS Yasa Tasarısı'nı 2006 yılı Mayıs ayında İMF ve Dünya Bankası direktifleriyle çıkardığı, Anayasa Mahkemesi tarafından Aralık ayında iptal edildiği ve 1 Temmuz 2007'ye ertelediği, yasanın toplumun büyük bir kısmı tarafından tepkiyle karşılaşıacağı için AKP'nin seçimler öncesinde yasayı çıkarmayı göze alamadığı ifade edildi. AKP hükümetinin hazırladığı tasarıda bulunan işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılar sıralandı. İstanbul Türk Tabipler Odası Başkanı Özdemir Aktan'ın konuşmasının ardından eylem sona erdi.

Devrimci kurumların, DKÖ'lerin ve sendikaların katıldığı eyleme komünistler BDSP imzalı "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Genel grev genel direniş!" ve "Sağlık haktır gaspedilemez!" dövizleriyle destek verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türk-İş Genel Kurulu ve Tersane İşçileri Kurultayı...**Giden ve gelmekte olan!..**

Geçtiğimiz hafta sonunda işçi sınıfı hareketini ilgilendiren iki farklı etkinlik yapıldı. Aynı günlerde gerçekleştirilen bu iki etkinlik sınıf hareketinin birbirinden taban tabana zıt iki ayrı yönünün görülmesini sağladı.

Türk-İş Genel Kurulu

Sözünü ettiğimiz etkinliklerden ilki Ankara’da gerçekleştirilen ve tam dört gün boyunca devam eden Türk-İş Genel Kurulu’ydu. Genel kurulun dört uzun gün sürmesi kimseyi yanıltmamalı. Bu dört gün boyunca ne işçi sınıfının sorunları gerçek manada tartışıldı, ne de yaşanan saldırılara karşı mücadele programları yapıldı. Kürsüye çıkıp da sorunlardan, örgütlenmeden, mücadeleden söz edenler elbette oldu. Fakat bu tür konular ya iyi niyetli kimi sendikacı ve delegenin temennileri olarak kaldılar, ya da kaşarlanmış sendika bürokratlarının rakiplerini sıkıştırmak için attıkları hamasi nutuklarda kenar süsü olarak kullanıldılar.

Türk-İş Genel Kurulu’na damgasını vuran iki şey AKP’nin açık müdahalesi ile buna bağlı olarak yaşanan koltuk mücadelesi oldu. İşçi sıkı tutan AKP, Türk-İş yönetimini ele geçirmek için didinen ve kendisine daha yakın duran ekibe en üst düzeyde desteğini esirgemedi. Cumhurbaşkanı ve başbakan genel kurula bizzat katıldılar ve birer konuşma yaptılar. Genel Kurul sonucunda yapılan seçimleri TES-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu başkanlığındaki AKP’ye yakın ekip kazandı. Böylelikle AKP, kendi siyasal konumunu güçlendirme yolunda medya ve YÖK’ün ardından yeni bir mevzi daha kazanmış oldu.

Türk-İş yönetimi önceden de sermayenin denetimi altında olduğu için aslında farkedilen çok fazla bir şey yok. Konfederasyon yönetimi sermayenin denetimi altında olduktan sonra, tepesindeki koltukta oturanların şu ya da bu düzen partisine yakın olmaları belirleyici bir önem taşıyor.

AKP’nin Türk-İş’e dönük müdahalesini ve biraz da bundan dolayı hayli çetin geçen koltuk mücadelesini bir kenara koyduğumuzda, dört günlük genel kuruldan geriye bir şey kalmadığını görüyoruz. Sınıf hareketini

geliştirmek, mücadeleyi ilerletmek adına yapılmış tek bir tartışma yaşanmıyor. Gene sınıfın örgütlülük düzeyini geliştirmek, saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmek için alınmış tek bir somut karar, onaylanmış tek bir eylem planı yok ortada.

Cumhurbaşkanı’nın “Türkiye’de sınıflar kırıldı” dediği konuşması ile Başbakan Erdoğan’ın hükümetin icraatları üzerinden pembe tablolar çizdiği konuşmasının tepki görmek bir yana alkışlandığı; yönetime aday olanlarca karşılıklı kirli çamaşırların ortaya döküldüğü; delegelerin salondan çok kuliste ve dışarıda vakit öldürdüğü; ruhsuz, sınıf hareketinin sorunlarından kopuk, geleceğe dair bir iddia ve kararlılıktan yoksun bir toplantı. Türk-İş Genel Kurulu kabaca böyle tarif edilebilir. Bu haliyle de Türk-İş Genel Kurulu artık can çekişmekte olan, her geçen gün biraz daha dağılıp tükenen düzen sendikacılığını temsil etmektedir.

Geleceğin militan sınıf hareketi ve Tersane İşçileri Kurultayı

Ankara’daki Türk-İş Genel Kurulu’nun son günü 9 Aralık’tı. O gün genel kurul salonunda delegeler paylaşılmış, koltuk pazarlıkları tamamlanmış ve sıra seçimlere gelmişti. Ankara’da bunlar olurken, İstanbul’da işçi sınıfı hareketiyle ilgili bir başka etkinlik daha yapılmaktaydı. Aylardır sınıf devrimcileri ve öncü işçiler tarafından yoğun bir ön hazırlığa konu edilen 2. Tersane İşçileri Kurultayı Pendik’te toplanmıştı.

Türk-İş Genel Kurulu’nun aksine Tersane İşçileri Kurultayı’ndan haberdar olan insan sayısı çok fazla değildi. Gazeteler, televizyonlar günler boyunca bu işçi etkinliğiyle ilgili haberler vermemişlerdi. Hem zaten ne başbakanın ne de Cumhurbaşkanı’nın bu toplantıya katılmaları da söz konusu değildi. Ortada ne koltuk çekişmesi vardı, ne de rant kavgası.

Bunların yerine salonda sermaye sınıfına duyulan öfke vardı. Coşku ve kararlılık vardı. Mücadele isteği vardı. Tersaneler cehenneminden çıkıp gelen işçiler, sınıf devrimcileri gün boyunca sınıfın ve mücadelenin sorunlarını konuştular. Yıllardır yürütülen örgütlenme

ve mücadele pratiğini enine boyuna tartıştılar. Bu tartışmalardan geleceğe dönük somut sonuçlar çıkardılar. Örgütlenme ve mücadeleyi geliştirmeye yönelik yeni hedefler belirlidiler. Önümüzdeki süreçte tersaneler havzasında militan bir grevin örgütlenmesini temel hedef olarak saptadılar.

Kuşkusuz bu tablo durup dururken ortaya çıkmadı. Salondaki öfke ve kararlılık, herkesi sarıp sarmalayan coşku yıllardır her türlü zorluk göğüslenerek, her türlü bedel ödenerek tersaneler cehenneminde verilen dış mücadeleden, bu mücadele içinde gelişip büyüyen örgütlülüğün, yaratılan değerlerin bir sonucuydu.

Kimilerine, tersane işçilerinin attıkları adımlar, yaptıkları bu kurultay ve burada alınan kararlar, uzaktan bakıldığında fazlasıyla mütevazı gelebilir. Neticede Tuzla Tersaneler bölgesinde 25-30 bin civarında işçi çalışmaktadır ve sınıf hareketinin toplam büyüklüğüyle kıyaslandığında bu hayli küçük bir rakamdır.

Fakat önemli olan, tersane işçilerinin patronlara karşı en zor koşullarda yürüttükleri örgütlenme ve hak alma mücadelesini, bunun ürünü olarak şekillenen 2 Tersane İşçileri Kurultayı’nı örneğin bir Türk-İş Genel Kurulu’ndan farklı kılan şey nicelik değil her alandaki nitelik farklılığıdır. Daha önce de vurguladığımız gibi, Türk-İş Genel Kurulu her güçün gün daha fazla çürüyüp dağılan, sermayenin elinde oyuncağa dönen geleneksel sendikal hareketin tablosunu yansıtmaktadır.

Tersane İşçileri Kurultayı ise tezgahlarda, fabrikalarda, havzalarda, sanayi bölgelerinde, taban örgütlerinin, sermayeye karşı yürütülen dış dış mücadelenin ürünü olarak şekillenecek olan devrimci bir sınıf hareketinin temsilcisidir.

Şimdi görev hem Tuzla’daki militan mücadele geleneğini daha ileriye taşımak, hem de İstanbul’un ve ülkenin tüm sanayi havzalarında, tüm fabrikalarında aynı ruhla, aynı coşku ve kararlılıkla yeni mücadele mevzileri yaratmaktır. Sermayenin sınıf hareketi ve sendikal hareket üzerindeki utanç verici denetimini kırmanın, devrimci bir sınıf hareketi inşa etmenin ve geleceği kazanmanın yolu tersane işçilerinin mücadele pratiğini yaymaktan ve geliştirmekten geçmektedir. Gelecek ellerimizdedir!

AKP'nin iktidar stratejisi mi, islamın planlı kuşatması mı?

Yüksel Akaya

Devlet kurumları birer birer islama uygun “ehil” kişilere teslim edilirken, işin iktisadi cephesi kadar medya cephesi de ihmal edilmemektedir. Görüntünün ötesindeki gerçeği anlamak için bir kez daha öze bakmakta yarar var. Özü daha iyi görebilmek için ise “plana” bakmak gerekiyor. İslamın planlı kuşatmasına dair ilk öneriler, şimdi milletvekili olan, eski Başbakanlık Müsteşarı Ö. Dinçer’in 1995 yılındaki “21. Yüzyıla Giren Dünya ve Türkiye Gündeminde İslam” makalesinde çok açık bir şekilde ortaya konulmuştu. Bu nedenle planlı kuşatmada ne kadar yol alındığını anlamak için 1995 yılındaki makalesindeki değerlendirmeler üzerinden test etmek gerekiyor.

Dinçer, “İslam, bir hayat tarzıdır ve hayatın bütün yönlerini kapsayan bir sistemdir” diyordu. Nitekim bu İslami hayat tarzı gündelik hayatta kendisini seçimlerden sonra iyice oraya koymuş, kılık kıyafetten davranışlara kadar yaşam tarzına sinmeye başlamıştır. Hiç de küçümsenmeyecek bir hızla da yaygınlaşmaktadır.

Dinçer, “Siyasi öncelikli İslami hareketler aslında devlet yönetimini ve karar merkezini ele geçirerek, toplumda değişikliği sağlamaya yönelik hareketler olarak ifade edilebilir. Karar gücünü elinizde bulundursanız birtakım değişimleri bu karar gücüyle gerçekleştirmeye çalışırsınız” diyordu. Bugüne dek devletin pek çok stratejik kurumunun yanı sıra devlet aygıtının daha alt kademelerinde önemli bir kadrolaşmanın gerçekleştirilmiş olması basit bir yapılanma olmayıp, “toplumda değişikliği sağlamayı” amaç edinen bir örgütlenmedir. “Devlet yönetimini ve karar merkezini” ele geçirmeyi sadece bürokrasi ile sınırlı tutmayan bu yaklaşım, TOBB’dan kooperatiflere, sendikalara kadar pek çok önemli kurumu da “ele geçirmek” için büyük çaba sarf etmektedir. Türk-İş kongresi bun en son örneğini oluşturmaktadır.

Dinçer, “Bizim kendi müziğimiz yasaklanırken, diğer taraftan Batı musikisi ya da senfoni orkestraları, Anadolu’nun şehirlerinde gezdirilerek vatandaşlara zorla dinlettirilmiştir. Ve o dönemden bugüne kadar geçen süreç içerisinde İslam’a yönelik modern devletin birtakım dayatmaları olmuştur” diyor. Bugün bu “dayatmalar” hızla ortadan kaldırılmakta, bu kez islami hayat “devlete” dayatılmaktadır.

Dinçer, “Modern devleti, İslam’a tercüme ederek kullanmaya kalkışmak veya bürokratik mekanizmada yer alacak memurları dindar insanlardan seçmek devletin yapısını, İslam’ın öngördüğü yapıya kavuşturur mu?” diye soruyor ve “Aslında bu tür bir eğilimin, İslami bir iktidarı değil beşeri yanı ağır basan bir iktidarı öne çıkaracağı kanaatindeyim. Modern devletin İslam’a tercüme edilerek kullanılması bizim açımızdan önemli mahzurlar doğuracaktır” diyordu. Anlaşılan odur ki, şimdilik “beşeri yanı ağır basan bir iktidar” sağlanmıştır. Ancak, bu mahzurludur. Bu nedenle, bu iktidarı daha ileriye taşımak gerekecektir. Birinci “iktidar” aşamasından sonra, ikinci aşamaya geçmek gerekmektedir. Öyleyse, birinci aşama sadece bir araçtır, ikinci aşama amaçtır.

Dinçer, “İslam bir bütündür ve hayat tarzıdır. Siyaseten de karar gücüne yönelik hareketler yapmak zorundaydı” diyor. İktidarın ele geçirilmesindeki birinci aşama meşruiyetini ve gücünü bu yaklaşımdan almaktadır. Sabahattin Zaim’in cenaze törenine katılan devlet erkanı, ne kadar yol alındığını göstermek

açısından oldukça önemli bir göstergedir. Bir bütün olarak islami hayat tarzını kitlelere zerk etmek için çağın en önemli araçlarından medyaya ihtiyaç vardır. Star gazetesi, ATV-Sabah operasyonları bize bu kuşatmada ne kadar kararlı ve gözü pek olduğunu göstermektedir.

Dinçer, “önce ekonomi dünyasında başlayan adem-i merkezileşme ve toplumun daha alt birimlerine yetki verme temayülü giderek sosyal ve siyasal hayatımızda da kendisini göstermekte, böylece dolayısıyla devlet yapısının da değişimi ve birtakım fonksiyonlarını özel sektöre ya da üçüncü sektöre devretmesini gerektirmektedir” değerlendirmesinde bulunuyor. İslami cephenin özelleştirme yanlısı tutumunun da kaynağı olan bu yaklaşım, iktisadi alanın da önemine dikkat çekiyor. Son çeyrek yüzyılda islami sermayenin büyük işletmelere dönüşmesi, ekonomi içindeki etkisini ve payını artırması, kuşatmanın her cepheden sürdürüldüğünü göstermektedir.

Dinçer, “bugün devletçilik düşüncesi ve uygulamayı yerine devletin fonksiyonlarının yeniden tanımlandığı ve adem-i merkezi bir yapının oluşturduğu bir geçişe ihtiyaç duyulmaktadır” diyor. Özelleştirme, yerelleştirme çabalarını bir de bu gözle görmek gerekiyor.

Dinçer, “globalleşmenin olduğu her yerde mahalli kültürlerin gelişmeye başladığını görüyoruz. Bizim ülkemiz söz konusu olduğunda mahalli kültür İslam’dır. Globalleşme ne kadar artarsa İslamlaşma da o kadar artacaktır. Böylelikle varlığını hissettirmeye başlayacaktır. Nitekim hissettirmektedir de. Öyleyse Türkiye’nin bu durumu fark ederek, gerekli düzenlemeleri yapması gerekir” diyor. Başka bir söze gerek var mı?

“Türkiye’de Cumhuriyet ilkesinin yerini katılımcı bir yönetime devretmesi gerektiği ve nihayet laiklik ilkesinin yerinin İslam’la bütünleşmesinin gerekli olduğu kanaatini taşıy(an)” Dinçer, Başbakanlık Müsteşarlığı yaptığı dönemde bunu yerine getirmek için önemli çabalar sarf etmiştir, bugün de milletvekili güvencesi ile buna devam etmektedir.

Son söz yerine: “Bugün nasıl bir devlet ve toplum istediğimizin çok net ve çok açık bir şekilde tanımını yapmak zorundayız. Bu tanımlamanın aslında kafamızda çok net ve açık olduğunu ve bunun için az-çok hazırlıklı olduğumuzu biliyorum, ama

topluma yansıtma konusunda eksiklerimizin olduğu kanaatini de taşıyorum. Öyleyse bu, tüm topluma duyuracak bir mekanizma ile ulaştırılmalıdır. İkincisi Türkiye’deki kültürel öncelikli İslami hareketlerle siyasi öncelikli İslami hareketlerin karşılıklı ilişki ve etkileşimlerinin yeniden tanzim edilmesidir. Eğer bu iki hareket bütünleşmiş bir halde devam ettirilebilirse, Türkiye’de İslam’ın hiçbir ülkede görülmemiş bir şekilde sağlam bir temel üzerinde gelecek vaat ettiğini ifade edebiliriz.”

Evet, iktidar mücadelesinde oldukça planlı yol alan AKP, “kültürel öncelikli İslami hareketlerle siyasi öncelikli hareketleri” önemli ölçüde bütünleştirmiş, buna bir de etkili iktisadi öncelikli islami hareketleri eklemiştir. Sıra, şimdi, “Türkiye’de İslam’ın hiçbir ülkede görülmemiş bir şekilde sağlam bir temel üzerin”e oturtulmasındadır. Bu durumun halka, emekçilere nasıl yansıtacağını görmek için de İran’a bakmak yeterli olacaktır.

Kuşkusuz bu “alıntıların” ve değerlendirmelerin hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayabilir. “Ne yani” denilebilir. Bizim “ne yani” diyecekler için cevap olarak önereceğimiz üç kitap var. İsteyen, dileyen varsa, tartışmaya da açığız!..

Ama, bir de savaş uzmanı C.V. Clausewitz’i dinlemekte yarar var: “... düşmanın karşı koyma gücünü oldukça iyi tahmin edebileceğimizi kabul edersek, kendi gayretlerimizi de buna göre ayarlayabilir ve gayretlerimizi, ya üstünlüğü sağlayacak kadar büyük tutar, ya da, buna gücümüz yetmediği takdirde, olanak oranında büyük tutarız. Fakat düşman da aynı şeyi yapar. O halde, yalın bir tasarı olarak tarafları tekrar aşırılığa iten yeni bir tırmanma başlayacaktır.”

Ve son söz yerine bir kez daha C.V. Clausewitz: “Düşmanı mağlup etmediğim sürece, onun beni mağlup etmesinden korkmak zorundayım; o halde artık ben, kendimin efendisi değilim; aksine, düşman bana talimat veriyor, benim ona verdiğim gibi. Bu, ikinci aşırılığa götüren ikinci karşılıklı etkidir.”

Okuma “listesi” için kitap bir: C.V. Clausewitz, Savaş Üzerine, Özne Yayınları
Okuma “listesi” için kitap iki: M. Behrooz, Nasıl Yapılamadı: İran’da Solun Yenilgisi, Epos Yayınları
Okuma “listesi” için kitap üç: Y. Küçük, Sırlar, İthaki Yayınları

Sermaye uşakları “Ücrette en yüksek ülkelerden bir tanesiyiz.” diyorlar.... Emekçilerle alay ediyorlar...

İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!

Yeni yıl yaklaştı. Bu da ister istemez ücretlere yapılacak zamlar konusunu gündeme taşıdı. İşçi ücretlerine yapılacak zamlar gündeme geldiğinde sermaye temsilcileri artık bilinen bir söylem tutturlar. Aslında ücretlerin düşük olduğunu kendilerinin de bildiğini, ama ekonomik olanakların ancak bu kadarına elverdiğini, uluslararası piyasalarda rekabet edebilmek için şirketlerin ücretlerden kısmak durumunda kaldıklarını vb. tekerlemeleri söyler dururlar.

Ücret ve asgari ücret tartışmalarının başlamasından bu yana benzer yakınmaları gene duymaya başladık. Hem başbakan hem de Çalışma Bakanı ücretlerin daha yüksek olmasını arzu ettiklerini, ama büyük ihtimalle asgari ücrete en fazla yüzde 6 dolayında zam yapılabileceğini, belki bu oranın biraz daha üzerine çıkılabileceğini geçtiğimiz günlerde söylemiş oldular.

Fakat hükümette yer alan biri var ki, bu alışılmış söylemin dışına çıktı. Uluslararası Yatırım Bankası Merrill Lynch’te Afrika, Rusya ve Ortadoğu’daki ülkelerden sorumlu bir yöneticiyken Tayyip Erdoğan’ın ekonominin başına geçirmek için Türkiye’ye getirip önce meclise sonra da hükümete soktuğu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek, ücretler konusunda diğer hükümet üyelerinden farklı bir yaklaşım sergileyerek, sermayenin gerçek düşüncelerini de ortaya koymuş oldu. Uluslararası sermayenin bu has uşağı, aslında Türkiye’deki ücretlerin mevcut koşullarda “*çok iyi*” olduğunu iddia etti. Buna örnek olarak İngiltere’de aylık bağlanma oranının 1.25, Türkiye’de ise 3 olduğunu gösteren Şimşek, şunları söyledi:

“Şimdi bu oranı 2’ye indiriyoruz, buna rağmen bir sürü gürültü? Diyorlar ki ücretler çok düşük. Türkiye’de ortalama ücreti alın, kişi başına milli gelire bölün. OECD ülkeleri ile karşılaştırdığınızda, ücrette en yüksek ülkelerden bir tanesiyiz. Yani yorganına göre imkanlar, aslında son derece iyi.”

Mehmet Şimşek elbette ki bu sözleri bilgisizliğinden, gerçek durumu bilmediğinden dolayı söylemiyor. Uluslararası bir yatırım bankasının yöneticiliğini yapan, yani asıl becerisi uluslararası spekülâtörler adına az gelişmiş ülkeleri haraca bağlamak, soyup soğana çevirmek olan, tam da bu meziyetleri nedeniyle olsa gerek Türkiye’de ekonominin başına oturtulan bir kişinin gerçek durumu bilmemesi tabii ki mümkün değildir. Onu böyle konuşturan bilgisizliği değil, hizmetinde olduğu sermaye sınıfının çıkarlarına uygun davranmasıdır. O, diğer ülkelerde ücretlerin daha düşük olduğu yalanını öne sürerek, işçi ve emekçilerden hallerine şükretmelerini istemektedir.

Fakat hem kendisine dayanak yaptığı OECD’nin istatistikleri hem de yaşamın gerçekleri, bu sermaye uşağının sözlerinin aşağılık bir yalandan ibaret olduğunu ortaya koymaktadır. OECD istatistiklerine baktığımızda, Türkiye’nin hiç de “ücrette en yüksek” ülkeler arasında olmadığı rahatlıkla görülmektedir. OECD ortalaması dikkate alındığında Türkiye’deki ücretler bu ortalamanın yüzde 50’sinden bile aşağıda kalmaktadır. Belarus, Bulgaristan, Hırvatistan, Kazakistan, Letonya, Litvanya, Eski Yugoslav Makedonya Cumhuriyeti, Meksika, Karadağ, Polonya, Romanya, Rusya Federasyonu ve Sırbistan gibi ülkeler Türkiye ile aynı ücret düzeyi grubunda bulunan ülkeler arasındadır.

Türkiye İstatistik Kurumu’nun, yani devletin ücretlere ilişkin rakamları da Şimşek’in sözlerini yalanlamaktadır. TÜİK verilerine göre, tarım sektöründe yaşanan çözüme ve hızlı kentleşme

nedeniyle ücretle geçinenlerin sayısı süratle artmakta fakat buna karşılık bu kesimin milli gelirden aldığı pay artmamaktadır. Üstelik kırdan gelen nüfusun aktığı kentlerdeki sanayi ve hizmet sektörlerinde verimliliğin her geçen gün yükselmesine rağmen bu böyle olmaktadır. TÜİK’e göre ücretlilerin ulusal gelirden aldıkları pay 1987’de yüzde 20,7 civarındaydı. Bu oran (yükselen sınıf hareketinin etkisiyle) 1991 yılında yüzde 31,9 ile son 20 yılın en yüksek düzeyine çıktı. Fakat 1994’ten itibaren sınıf hareketinin geri çekilmesine paralel bir biçimde sürekli düştü. 1995’te yüzde 22 dolaylarına geriledi. 1999’da yeniden yüzde 30’lar düzeyine yükselse de 2001 krizinin ardından bir kez daha aşağılara indi. 2006 yılında ücretlilerin milli gelirden aldıkları pay yüzde 26 civarında idi. Yani 1991 yılına göre çok ciddi bir gerileme söz konusu.

Bütün bunlar bir yana. Her ay resmi kurumlar tarafından açıklanan açlık ve yoksulluk sınırı rakamları dahi ücretlilerin yokluk ve sefalet içinde yaşadıklarını gözler önüne sermektedir. Örneğin Türk-İş’in Kasım 2007 araştırmasına göre 4 kişilik bir aile için açlık

sınırı 697 YTL’dir. Yoksulluk sınırı ise 2271 YTL’dir. Ve bu ülkede asgari ücret net 419 YTL’dir. Üstelik yüz binlerce işçi de kayıt dışı olarak asgari ücretin altında maaş alarak çalışmak durumunda kalmaktadır.

Başka söze gerek yoktur. Milyonlarca işçinin asgari ücret ya da altında ücret aldığı düşünüldüğünde, bu ülkede ücretlilerin gelirlerinin “aslında son derece iyi” olduğunu söylemenin hiçbir inandırıcılığı yoktur. Ekonominin tepesindeki insan olarak Devlet Bakanı Mehmet Şimşek’in yaptığı açıkça işçi ve emekçilerle, açlık ve sefalet içinde yaşamaya çalışan milyonlarca insanla alay etmektir.

İşçi ve emekçiler kendilerine reva görülen sefalet ücretlerine mahkum olmak, sermaye uşaklarının alaylı sözlerine katlanmak durumunda değiller. Kendini bilmez sermaye uşaklarına haddini bildirmek için, asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmak için, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için yapmamız gereken şey ayağa kalkmak ve sesimizi yükseltmektir. Adımlarımız ve seslerimiz birleştiğinde sermayenin oyunlarını boşa çıkarmış, yalanlarını yenmiş olacağız.

Ankara’da güpegündüz bir devrimci katledildi!

Katil devlet hesap verecek!

Mızrak’ın cenazesi alındı!

Devletin her geçen gün tırmanan terörüne 10 Aralık günü yenisi eklendi. Ankara’nın göbeğinde bir eve düzenlenen baskın sonucunda bir kadın devrimci katledildi.

10 Aralık Pazartesi günü sabah saat 10.30’da, Ankara Terörle Mücadele Şubesi ve Özel Hareket timlerinin Ankara Kurtuluş Mahallesi Dedeeferdi 1. Sokak’ta bulunan bir eve operasyon düzenledi.

Katledilen devrimcinin isminin Kevser MIZRAK ve DHKP-C’li olduğu öğrenilirken, Sezgin Çelik isimli kişinin ise sokaktan gözaltına alındığı yansıyan bilgiler arasında..

Kevser Mızrak’ın Ankara’nın Polatlı İlçesi’nde yaşayan ailesi cenazeyi almak için Adli Tıp Kurumu’na geldi. Cenazeyi almak için bekleyen aile, gözaltına alınarak, sorgulanmak üzere Terörle Mücadele Şubesi’ne götürüldü. Aile, Terörle Mücadele Şubesi polislerince sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı. Cenazenin aileye teslim edilmesinin ardından, Mızrak Ailesi memleketleri Polatlıya hareket etti. Kevser Mızrak az sayıda insanın katlımıyla ailesi tarafından defnedildi.

Ailenin, polis baskısı nedeniyle TAYAD’lıları cenazede istememesi sonucu, TAYAD’lı aileler törene katılamadı. TAYAD’lılar törenin bitmesinin ardından mezar başında bir anma gerçekleştirdiler.

ÇHD’nin yargısız infaz açıklaması!

Çağdaş Hukukçular Derneği Ankara’da yaşanan ve Kevser Mızrak’ın ölümüyle sonuçlanan çatışmayla ilgili olarak bir açıklama yayımladı. Açıklamayı ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçalı okudu. Kozağaçalı, kolluk güçlerinin görevinin, suç işlediğine inanılan kişileri yargı önüne çıkarmak olduğunu hatırlatırken, bu olayın kamuoyuna açık bir şekilde soruşturulmasını talep etti.

ÇHD, yaşanan yargısız infaz ile ilgili değerlendirmelerini ise şöyle sıraladı:

1. Aynı evden çıktığı öne sürülen ve kollukça ismi Sezgin Çelik olarak açıklanan kişinin, hiçbir zorluk ve mukavemetle karşılaşmadan kolayca gözaltına alınmış olması, usulüne uygun bir yakalama işlemi

yürütülseydi yaşamını yitiren Kevser Mızrak hakkında da sağ kalmasını gözetan bir yakalama işlemi yapılabileceğini düşündürmektedir.

2. Evde savcı nezaretinde arama ve inceleme yapılmış ancak evin acilen kolluk tarafından basılması gerekliliğini haklı çıkaracak bir neden açıklanmamıştır. Bu husus, ölen kişinin sağ yakalanması için gerekli gayret ve özenin gösterilmesi yerine, ne için silahlı baskının tercih edildiği sorusunu sormamızı gerektirmektedir.

3. Soruşturma kapsamında 24 saat boyunca avukat görüş kısıtlaması getirilmesini anlamak ve kabul etmek mümkün değildir. Yürürlüğe girdiğinden bu yana eleştirdiğimiz gibi Terörle Mücadele Kanunu’nun “hiçbir adli işlem yapılmamasına rağmen” 24 saat avukat görüşünü kısıtlama yetkisi veren hükmü açıkça işkence ve kötü muameleye davetiye çıkarmaktadır. Bu uygulamayı kabul edilemez buluyoruz.

4. Alınması talep edilen “gizlilik kararı”nın, sadece gözaltında bulunan kişi ya da kişilerin soruşturmalarını değil, kolluğun silah kullanmada, gerekli sınırı ve yetkiyi aşır aştığına ilişkin soruşturmayı etkilediği dikkate alınmalıdır. Bu aşamada “gizlilik kararı” kaldırılmalı, silahlı ev baskınını yürüten kolluğun, soruşturmayla ilişkisi kesilmeli ve silah kullanımı nedeniyle kendilerinin de şüpheli olduğu bir soruşturma yönünden, delil karartma tehlikeleri bulunduğu gözetilmelidir.

Yeni bir kontra saldırının startı verildi...

Hak ve özgürlük bilinci saptırılmak isteniyor!

Önce Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, ardından eski Terörle Mücadele Özel Temsilcisi, emekli Orgeneral Edip Başer ve bir başka emekli, Tümgeneral Armağan Kuloğlu konuştu. Sonra konuşan emekliler gerçi Büyükanıt'ın sözlerini teyit ve taklit etmiş, fakat böylece de konuyu pekiştirmiş oldular.

Generallerin bir ağızdan dile getirdikleri, psikolojik savaşta sergiledikleri zaafılar... İnsan hakları haftası vesilesiyle olmalı, özellikle insanların hakkı, hukuku, özgürlüğü konularını “teröristler”in kullandığını, fakat kendilerinin “maalesef” bu yüce değerleri hakkıyla kullanamadıklarını itiraf ediyor, yakınıyorlar.

Aslında kendilerine çok fazla haksızlık yapmaları gerekmiyor. Kontrgerilla faaliyetinin psikolojik hareket dedikleri kısmını fazlasıyla uyguladılar, uyguluyorlar. Hatta bu konuda öyle ileri gittiler ki, ABD'deki hocalarına bile parmak ısırtmayı başardılar. Yalan haber yaymaktan toplu katliam yapıp ‘teröristler’ın üstüne yıkmaya kadar, işkenceden adam kaçırıp kaybetmeye kadar, kulak burun kesmekten ceset sürüklemeye kadar tüm kirli yöntemleri kullandılar.

Bir tek insan hakları ve özgürlükleri konusunu kullanamamışlar. Bunu kendileri itiraf ediyor. Başka eksiklerden değil, sadece bunlardan söz ediyorlar. Ama konuşmalarda altını önemle çizdikleri gibi, halkın bu konulardaki cahilliğinden kaynaklanmıyor onların sorunu. Tersine, kontrgerillaya kullanım alanı bırakmayan, hak, hukuk, özgürlük konularındaki bilinçtir. Adı işkencecilikle, kontrgerillacılıkla, çetecilikle, Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşla tescillenmiş bir devletin ‘halkı’, artık izin verin de bu kadarcık bilinçlenmiş olsun.

Generaller sadece yakınmakla kalmıyorlar elbette. Bu eksiğin giderilmesi için gerekenleri, pek arzuladıklarını da sıralıyor, sağa sola direktifler yağdırıyorlar.

Eğitimle (ama sadece okullarda değil, evde, sokakta) halkın hakları konusunda bilinçlendirilmesinden (demek ki bir bilinç saptırmadan) söz ediyor, bu konuda STÖ'nden yardım ve destek beklediklerini duyuruyorlar. Sözünü ettikleri arasında kuşkusuz, örneğin, İnsan Hakları Derneği bulunmuyor. Çünkü, bir demokratik kitle örgütü olarak kurulan İHD, henüz sivil toplum örgütü haline getirmedikleri arasında yer alıyor. Kendilerinin kurduğu/kurdurduğu kontra derneklerle, örneğin, cumhuriyet kadınları, cumhuriyet okurları, kanaltürk camiası gibi STÖ'lerle, STÖ'leştirilmiş sendikalar birliği Türk-İş türünden ‘örgüt’leri kastediyorlar.

Elbet en başta, kontracı düzenin kontracı medyası geliyor. Anlaşılan önümüzdeki süreçte, elbirliğiyle, hak ve hukuk konularının iğdiş edilmesi ve bu yolla halkın bilincinin çarpıtılması için bir ‘eğitim seferberliği’ düzenleyecekler. Kürt sorununun çözümünde gide gide vardıkları nokta burasıdır. Bu da gösteriyor ki, çözüm umudunu çoktan yitirmiş durumdadırlar. Kendi yöntemleriyle çözüm umudunu, çünkü yeni yönedikleri yol, artık klasikleşmiş bir Amerikan formülüdür. Yani, Amerika'nın Irak'ı özgürleştirdiği türden bir özgürleştirmeyi, Kürt halkına karşı uygulama hayali... Gerek Irak halkı, gerekse de dünya halkları, ABD'nin bu özgürleştirme oyununa ne kadar

inandıysa, Kürt halkıyla birlikte Türkiye ve dünya halkları Kürtlerin özgürleştirilmesi oyununa da o kadar inanabilir.

Sonuçta denedikleri tüm yöntemler gibi, bu yöntem de başarısızlığa baştan mahkumdur. Kürt sorununun çözümü konusundaki tek başarı, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesiyle gelecektir. Ancak sanılacağı gibi, bu, sadece Kürt halkı için değil, tüm Türkiye halkları ve bölge ve dünya halkları için bir başarı anlamına gelecektir.

Çünkü sadece ve sadece kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması sayesinde, halkların kardeşliğini inşa etmek mümkün olacaktır. Gerisi düşmanlıktır, kaostur, kargaşadır. Emperyalizmin kadim ‘böl, parçala, yönet’ taktığının icrasdır. Emperyalizm bu taktığı, kimi yerde bizzat kendi elleriyle, kimi yerde de uşaklarını kullanarak uygulamaya sokuyor. Kürt sorunundaki çözümsüzlüğe, aynı zamanda emperyalist planlar penceresinden bakabilmek gerekiyor.

Yeni anayasa için TÜSİAD'ın önerileri...

Gerçek demokrasi işçi–emekçi cumhuriyeti ile kazanılacak!

Yeni anayasa hazırlığı ortalığı tam bir karnavala çevirmiş durumda. Aylardır siyasi partilerin o meşum ahırdaki tepişmesini izliyoruz. Şimdi de sözde “sivil toplum örgütleri” çıktı sahneye. Madem ‘sivil’ anayasa yapacaksınız, o zaman ‘sivil’ toplum örgütleri de sözünü söylemeli dediler. Sanayinin baronları boş durur mu, TÜSİAD da güya hem ‘sivil’ hem de bir toplum örgütü olduğuna göre, çalıştay onlar da sözlerini söylemeli. Hatta, sivil toplum içinde tuttıkları yer göz önüne alındığında, herkesten önce söylemeliler.

Biz bu darbe düzenleyicilerinin demokrasi havariliği oyunlarına çok tanık olduk. Herşeyi vesile ederek aynı oyunla sahne alıyorlar. Anayasa için çıktıkları sahnede de yine bildik oyunlarını sergiliyorlar.

TÜSİAD önerilerine kabaca bir göz atmak bile, senaryoyu tümünden okuma zahmetinden kurtaracaktır.

Bu bay ve bayanların olmazsa olmazlarının başında, “kişi hak ve özgürlükleri” ve elbette “eşitlik”leri geliyor. Yeni anayasada bunların güvenceye alınmasını istiyorlar. Eşitlikten kasıtları yanlış anlaşılmasın diye de açılımını vermeyi ihmal etmiyorlar. Kadın-erkek, din-mezhep eşitliği istiyorlar. Yoksa, eşit bölüşüm gibi siyasi, demokratik, sosyal ve insani bir hak ve eşitlik değil. Onların anladığı insan hakları arasında, örneğin, çalışanların insanca yaşamaya yeterli ücret isteme ve alma hakkı bulunmuyor. İşçinin sendikal örgütlenme özgürlüğü de...

Elbette eşitlik derken, patronlarla işçilerin

eşitliğini kastedecek değiller. Böyle bir eşitliğin olamayacağının herkes tarafından kabullenildiği görüşünün rahatlığıyla davranıyorlar.

Bunu en iyi bilenlerin başında sosyalist işçilerin geldiğini ise unutmış görünmeyi tercih ediyorlar.

Biz kimseden eşitlik ve özgürlük dilenmiyoruz. Özgürlüğümüzü mücadele içinde kazanıyor, eşitliği ise sosyalist düzenimizde sağlamayı planlıyoruz. Eşitliği sağlayacağız, işçi devletinin korumasına alacağız. Ancak açıkça belirtmekte yarar var, bizler burjuvazinin sahte demokrasi havarileri kadar ‘özgürlükçü’ değiliz. Sosyalizmde herkesin her istediğini yapma özgürlüğü olmayacak. Mesela, bugünün kapitalist patronları işçiye soyup soğana çevirme özgürlüğünü yitirecekler. Sınıf mücadelesini kanlı darbelerle bastırma özgürlüğünü de... Kadehlerini devrimci kanıyla doldurma özgürlüğünü, işçinin, tüyü bitmemiş yetiminin hakkını emperyalist ortaklarıyla birlikte yağmalama özgürlüğünü de... Kapitalist olarak işçi ve emekçiye karşı kullandıkları tüm hak ve özgürlükleri yitirecekler.

Bu kuşkusuz onların en büyük kabusudur. Milyonlarca işçi ve emekçi için kurtuluş umudu olan büyük atılım/küçük düzenlemeler, bir avuç asalağın korkulu rüyası oluyor. Hayatın tezadı bu ve biz bu tezadı o milyonlarca işçi ve emekçi lehine mutlaka çözeceğiz. Dünya halkları ve işçi sınıfları bir kez gördüler, yine görecekler; gerçek demokrasi işçi sınıfının diktatörlüğü altında yeşerecek. Çünkü o diktatörlük, demokratik hak ve özgürlüklerin önündeki sermaye engelini parçalamak için çalışacak.

AKP'nin “Alevi açılımı”...**Alevi emekçiler denetim altına alınmak isteniyor!**

Son günlerde basında yer alan bazı haber ve tartışmalar, AKP hükümetinin Alevilere dönük yeni bir takım hesaplar peşinde olduğunu göstermektedir. Henüz ortada resmen işleyen bir süreç ve atılan adımlar olmasa da AKP İstanbul milletvekili Reha Çamuroğlu üzerinden dillendirilen “Alevi açılımı” projesi, özellikle Aleviler arasında başlıca gündem maddelerinden biri haline gelmiş bulunmaktadır.

Basına yansıdığı kadarıyla söz konusu “açılım”ın başlıca unsurlarını bugüne kadar hep ezilen, itilip kakılan Alevilerin devlet katında kabul görmesi, cemevlerinin ibadethane sayılması, ihtiyaçlarının devletçe karşılanması, gene Alevi dedeleri ve zakirlerin devletçe kadroya alınıp maaşa bağlanması gibi maddeler oluşturuyor.

Basındaki kimi sermaye kalemşörleri, AKP’li Reha Çamuroğlu tarafından dilendirilen bu yeni “açılım”ın yüzyıllardır baskı altında yaşayan, hemen her dönemde aşağılanan, katliamlara uğrayan Alevilerin temel sorunlarını çözeceği yalanını dile getirmektedirler. Özellikle Milliyet’te yazan faşist eskisi Taha Akyol bu kampanyanın basındaki sözcülüğünü üstlenmiş durumda.

Sermaye böyle bir “açılım”a neden gerek duyuyor?

Bilindiği gibi Aleviler yüzyıllardır yok sayılan, kıyımlara uğratılan, baskı altında tutulan bir kesimi oluşturmakta. Osmanlı’nın Alevilere karşı uyguladığı inkar ve asimilasyon politikaları cumhuriyet döneminde de büyük ölçüde devam ettirildi. Aleviler inançlarını gizlemek ya da sünnileşerek sistem içinde erimek ikilemiyle karşı karşıya bırakıldı. Bundan dolayı da Aleviler hiçbir zaman devletle pek barışık olmadılar. Sünni inanca mensup emekçi yığınlarını denetim altında tutma konusunda önemli bir işlev üstlenen dinsel temalar, Aleviler söz konusu olduğunda onları rejimle, devletle problemli hale getiren, sistemin dışına iten araçlar haline geldiler. Elbette bu Alevilerin bütünüyle devletin denetimi dışında oldukları anlamına gelmiyor.

Cumhuriyet rejimi, dinsel gericilikle kontrol altına alınamayan Alevi yığınlarını kendine bağlamanın bir başka yolu olarak devletin sözde laik olduğu görüntüsünü kullanmıştır. Alevilerin büyük bir kesimi de laikliği, kendi inançlarını özgürce yaşama, baskı ve zulümden kurtulma yolunda bir umut olarak görmüşler, bundan dolayı da cumhuriyetin başından bu yana özellikle devlet partisi konumundaki CHP’ye yakın durmayı tercih etmişlerdir. Bir bakıma CHP’nin ve düzen siyasetinde yer alan diğer sol partilerin oy deposuna dönüşmüşlerdir. Ancak cumhuriyet rejiminin laik niteliği büyük ölçüde kağıt üzerinde kaldığı, Alevileri inkar ve asimilasyona dönük politikalar CHP hükümetleri döneminde bile bir biçimde uygulandığı için, devletin Aleviler üzerindeki denetim gücü, kimi dönemler artsa da, esas olarak belli sınırların ötesine geçememiştir. 1960’lı yıllardan itibaren güçlenen sol akımlar ve devrimci hareket, sistem tarafından ezilen ve dışlanan Aleviler arasında belli bir taban bulmayı başarmıştır. O dönemde Alevi emekçiler, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu için mücadele eden devrimci akımlara çoğu düzen partisinden çok daha fazla yakınlık göstermişlerdir.

AKP tarafından gündeme getirilse de “Alevi açılımı”nın esas sahibinin sermaye sınıfı ve devleti olduğu açıktır. Amaç ise Alevileri ve Aleviliği devlet denetimi altına almaktır. Gerek Reha Çamuroğlu’nun “Aleviler mutlaka devlette temsil edilmeli” demesi,

Alevi emekçiler, kendini iktidara pazarlayan Reha Çamuroğlu’nun ve para lafı edilince gözleri parlayan işbirlikçilerin AKP’nin politikalarını meşrulaştıran tutumlarına ortak olmamalı, bu oyuna gelmemelidirler. Tutulacak yol bir kez daha direnişin, mücadelenin yoludur, Pir Sultanlar’ın yoludur.

gerekse Başbakanlığa bağlı, genel müdürlük statüsünde bir “Alevi kurumu” oluşturulmasının planlanması bu niyeti tüm çıplaklığıyla göstermektedir. Dede ve zakirlerin maaşlı birer devlet memuruna dönüştürülmesi niyeti de belli ki aynı amacın ifadesidir.

Sermaye bu sayede bir taşla birçok kuş vuracağını hesaplamaktadır. Her şeyden önce bu sayede Alevilik de tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin gerici çıkarlarının hizmetine koşulmuş olacaktır. Sermaye Sünni inancına mensup emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinsel temalardan nasıl faydalanıyorsa, aynı şey bu kez Alevilik üzerinden Alevi emekçileri kontrol altına tutmak için de yapılacaktır.

İkincisi devlet denetimi altına alınan Aleviliğin içini boşaltmak, kendine özgü değerler sistemini yok etmek ve dinsel gericiliğin sıradan bir kolu haline getirmektir. Yüzyıllardır baskı ve zorbalıkla yapılmak istenen şey bu kez para ve rüşvetle, devlet katında makam mevki dağıtmakla yapılmak istenmektedir. İşin özünde değişen hiçbir şey yoktur.

Kısacası sermayenin derdi kendi çıkarlarına uygun bir Alevilik inşa etmek ve bunu Alevi emekçi yığınlarını denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmaktır. Böylece alevi emekçilerinin devrimci akımlarla ilişkisini zayıflatılabileceğini ummaktadır ki, işin bu yönü, geleceğe yönelik beklentilerinin belki de en önemli olanıdır.

“Alevi açılımı” ve AKP’nin beklentileri

Aleviliğin ve Alevilerin denetim altına alınması sorunu bugün ortaya çıkmış değildir. Bu sorun şimdiye kadar inkar ve baskıyla çözülmeye çalışılmıştır. Başta CHP olmak üzere düzen solundaki partilerin de Alevileri devlete bağlamak konusunda önemli hizmetleri olmuş fakat bunlar kalıcı sonuçlar üretememiştir. Son yıllarda ise sol düzen partileri ile Aleviler arasındaki bağlar giderek kopmaya yüz tutmuştur. Yani Alevileri denetim altına alma sorunu bir bakıma aciliyet kazanmıştır.

İşte AKP sermayenin bu konudaki ihtiyacına yanıt verme derdindedir. Dini duyguların istismarına dayalı siyaset üzerinden sermayeye hizmet konusundaki rüşünü iktidar olduğu yıllar içinde ispatlayan AKP, şimdi aynı şeyi Alevi emekçilerini inançları üzerinden istismar ederek düzene bağlama konusunda da

sergilemek gayretindedir. Yani bugüne kadar “inanç özgürlüğü”, “türbana özgürlük” gibi temalar eşliğinde Sünni emekçiler nasıl sermayenin saldırı politikalarına yem edilmişse, şimdi aynı şey “Alevilerin devletle barışması”, “Cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması”, “Alevi dedelerine ve zakirlere maaş bağlanması” gibi adımlarla Aleviler üzerinden de yapılmak istenmektedir.

Kuşkusuz işin bir başka boyutu da AKP’nin bu işten siyasal kazanç elde etme hayalleridir. AKP sözünü ettiğimiz türden adımlar atarak, bugüne kadar kendisine mesafeli duran Alevi yığınları ile yakınlaşmak, bu sayede de şimdiye kadar esas olarak sol düzen partilerinin oy deposu durumundaki yığınları kendine bağlamak istemektedir. Bir başka ifadeyle, Kürt sorununda kendini çözüm umudu olarak sunmayı başaran Kürt halkından belli bir oy desteği almayı başaran AKP şimdi benzer bir şeyi Alevi yığınlarını kandırarak bu alanda da yapmayı planlamaktadır.

Alevi emekçileri için gerçek çözüm yolu düzene karşı mücadeledir

Görüldüğü üzere AKP’nin gündeme getirdiği “Alevi açılımı”nın asıl amacı sermayeye hizmettir. Diğer düzen partileri gibi AKP’nin de Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir sorunu, yaklaşımı bulunmamaktadır. AKP’nin derdi Aleviliği denetim altına almak, tarihte Hızır Paşalar’ın kılıçla, yağlı urganla, top ve tüfekte yapmaya çalıştığını parayla, makam mevki dağıtarak yapmaya çalışmaktır.

Alevi emekçiler, kendini iktidara pazarlayan Reha Çamuroğlu’nun ve para lafı edilince gözleri parlayan işbirlikçilerin AKP’nin politikalarını meşrulaştıran tutumlarına ortak olmamalı, bu oyuna gelmemelidirler. Tutulacak yol bir kez daha direnişin, mücadelenin yoludur, Pir Sultanlar’ın yoludur.

Sansürle, baskıyla ve tehditle kirli cinayetlerini örtmeye çalışıyorlar...

Malatya katliamının gerisinde de çeteleşmiş devlet var!

18 Nisan 2007 tarihinde Malatya’da bulunan Zirve Yayınevi’nde gerçekleşen katliama ilişkin olarak hazırlanan iddianame bir kez daha çürüyen düzenin yargı mekanizmalarından yükselen küf kokusunu açığa çıkardı. Malatya’da 3 kişi korkunç işkence yöntemleriyle katledildiği halde, cinayetin işleniş biçimi üzerine bir süre ilgi toplamaya dönük “sansasyonel” haberler yayımlanmışsa da, cinayetin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra katledilen 3 kişinin hristiyan, dahası misyoner oluşu temel bir vurgu olarak haberlerde işlenmeye başlanmıştı. Sonunda ortaya öyle bir tablo çıktı ki, nasıl Hrant Dink’i katleden gençleri harekete geçiren güçlere “milliyetçi hassasiyet” adı konulduysa, burada da iş “dinsel değerlerin yarattığı hassasiyet” denilecek düzeye vardırıldı. Geride bıraktığımız hafta içerisinde ise Malatya katliamının iddianamesi, gerçekleşen duruşma ve ardından basın emekçilerini hedef alan hukuk terörü, bir kez daha çok iyi bildiğimiz bir senaryonun sahnelenmekte olduğunu gözler önüne serdi.

Malatya katliamı ile ilgili olarak 31 klasörden oluşan bir dava dosyası hazırlandı. Ancak dava dosyasının 16 klasörü sanıklar ve suçla ilişkili olmayıp, tersine katledilen 3 kişiyle ilgili bilgileri içeriyor. Dava dosyasından anlaşıldığı kadarıyla bu 3 kişi, öldürülmeden önceki bir yıl boyunca polis tarafından takip edilmiş. Zira dosyada öldürülen 3 kişinin banka hesap kayıtlarından telefon kayıtlarına kadar hemen hemen bütün bilgiler yer alıyor. İddianameyi kaleme alan savcı, sanıklar hakkında suç isnadında bulunmaktan öte, sanki öldürülenlerin misyoner olduğunu ispat etmeye çalışıyor.

Elbette bu işin bir yanı. Diğer ve asıl önemli olan yanı ise, Malatya katliamının da altı kazıldığında, oklar doğrudan devleti gösteriyor!

Her taşın altından devlet çıkıyor!

Hrant Dink davasında olduğu gibi Malatya katliamında da devlet bağlantılarını ele veren telefon kayıtları ortaya çıktı. Katliamın sanıkları Emre Günaydın, Salih Güler, Hamit Çeken ve Abuzer Yıldırım’ın sadece cinayet günü üzerlerinden çıkan telefonlarının 6 aylık kayıtları, faşist partiden istihbarata kadar, birbiriyle bağlantılı adreslere işaret ediyor. Tabii söz konusu telefon kayıtlarının ilişki ağının bütününe yansıtmadığı açık. Zira bu süre zarfında E. Günaydın 35, S. Güler 38, H. Çeken 17, A. Yıldırım ise 16 kez telefon değiştirmiş. Görüldüğü kadarıyla, 31 klasörlük bir iddianame hazırlamaktan yorulmuş olan savcı, zamanının da büyük çoğunluğunu maktullerin misyonerliğini ispatlamaya ayırınca, onlarca defa değişen bu telefonların araştırılmasına rağbet etmemiş!

Sanıklar bu 6 ay içerisinde kimlerle görüşmüş? Telefonun bir ucundaki isim Ruhi Polat, Malatya MHP İl Başkanı... Telefonun diğer bir ucundaki isim ise C.K.B. Bu ismin adresi, Ankara Özel Harekat Dairesi olarak görünüyor. Ve son dönemde yargı mensuplarının adlarının da çete davalarına, kontra örgütlere karışmasına alıştığımız üzere, Kartal savcılarının R.H.B de sanıklarla telefon üzerinden ilişkiye geçenler arasında.

Bu arada karmaşık görünen ama aslında oldukça tanıdık olan bu ilişki ağına ilişkin olarak Türkiye

Protestan Kiliseler Birliği’ne bir ihbar mektubu geliyor: “*Emre Günaydın’ı azmettiren ve yönlendiren komutanımız Mehmet Ülger’in yönlendirmesiyle İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Ruhi Balat’ır (Polat). Balat, yaklaşık 4-5 aydır komutanımız Ülger’le birlikte çalışmaktaydı. Balat ile irtibata geçen ilk kişi üniversite karakol komutanı Halil İşler’dir. Daha sonra Alay Komutanımız ile irtibarı ise Şeyhmuz kod adlı uzman çavuş Mehmet Çolak sağlamaktadır. Özellikle olay öncesinde ve sonrasında bu çalışmalar yoğunluk kazanmaktadır.*”

İki gün önce el konulan silah cinayete karışmış!

Malatya katliamından iki gün önce yani 16 Nisan günü yapılan bir ihbar sonucu cinayet zanlılarının rastgele ateş açtıkları gerekçesi ile silahlarına el konuluyor. Bu bilgi polis tutanağı ile sabit. Ancak her nasılsa iki gün sonra “el konulan” Smit Wesson marka ve 1312 seri numaralı kuru sıkı silah cinayetin işlendiği Zirve Yayınevi’nden çıkıyor. Sanıklar silaha el konulduğu konusunda bir ifade birliği içerisinde. Ancak silahın nasıl olup da suç mahaline döndüğü noktasına açıklık getirilmiş değil.

Kameralar ne için çalışıyor!?

Malatya katliamının işlendiği Ağbaba Apartmanı’nın 3. katından atladığı için ağır yaralanan ve cinayetin en önemli sanıklarından olan Emre Günaydın’ın, kaldırıldığı İnönü Üniversitesi Araştırma Hastanesi’ndeki odada 24 saat boyunca çift kamera ile izlendiği açıklanmıştı. Ancak Günaydın’ı hastanede yattığı ilk on günlük süre zarfında kimin ziyaret ettiği bilinmiyor.

Hikaye Amerikan filmlerini andırıyor. Emre Günaydın’ın hastaneye yatışının 10. gününde Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı hastane kameralarının ses kaydı yapma özelliği olmamasından dolayı değiştirilmelerini talep ediyor. Kameraları

değiştirmek için gelen “teknik ekip” eskilerinin yerine yenisini takıyor ve “teknik” nedenlerle 10 günlük eski kayıtları kopyalama olanaklarının olmadığını söyleyerek kayıtları imha ediyor.

Festus Okey’in ardından misafirhanede öldürülen Polonyalı göçmenin ölümü de kamera kayıtlarında bulunmuyor. Oysa misafirhane 24 saat izleniyor. Hrant Dink’in katledildiği noktanın hemen yakınındaki banka kameralarının ise yalnızca Dink cinayetinin işlendiği güne ilişkin kayıtlarına ulaşılamıyor.

Basın emekçileri yargılanıyor!

Bütün bu anlatılanlar ışığında ve İHA, Vakıf gibi kimi basın kuruluşlarının haberleri yansıtış biçimi düşünüldüğünde, çeteleşmiş sermaye devletinin bir kirli katliamı ile karşı karşıya olduğumuzu görmek güç değil. Cinayet duruşması yaklaştıkça İHA kaynaklı haberlerde avukatların hedef gösterilmesi, Vakıf Gazetesi’nin en dolaysız bir biçimde cinayetin değil cinayeti işleyenlerin yargılanmasının mahkum edilmesi gerektiğini ortaya atması, bu cinayetin sahiplendiğini gözler önüne seriyor. Cinayetin devlet bağlantısı, bu bağlantının niteliği ve düzeyi halen belirsizliklerini korusa da, basın emekçilerini hedef alan hukuk terörü, bir kez daha sivil faşistler, yargı, polis ve askerin içinde yer aldığı derin bir cinayetle karşı karşıya olduğumuzu kanıtlar nitelikte.

Sanıkların telefon kayıtlarında ortaya çıkan savcı bağlantısının basında yer alması üzerine, söz konusu Kartal Savcısı Refik Hakan Başverdi, kendisi hakkında haber yapan 9 basın emekçisini şikayet etti. Haklarında soruşturma açılan basın emekçileri önümüzdeki günlerde ifade verecekler.

Sermaye düzeni bir kez daha yüzüne gözüne bulaştırdığı bir işin üzerini sansürle, baskıyla ve tehditle örtmeye çalışıyor. Ancak son yıllarda çokça olduğu gibi bu olayda da devletin, ne yaparsa yapsın, bu cinayetin gerisinde durduğunu gizleme olanağı bulunmuyor!

Güven Elektrik işçilerinin ücretli kölelik düzenine öfkesi büyüyor...**“Direne direne kazanacağız!”**

Güven Elektrik işçileri 1 Aralık 2006 tarihinde sendikaya üye oldular. Patron, işçilerin sendikaya üye olduklarını öğrendikten sonra baskı uygulamaya başladı. 3 işçiyi işten attı. İşçiler baskılara karşı fabrika içinde ve dışında çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

İşçiler örgütlülüklerini korudular ve Güven Elektrik patronuna karşı örgütlü mücadelelerinde bir yılı geride bıraktılar. Güven Elektrik işçileri tıpkı bir yıl önce gösterdikleri cesaret ve kararlılıkla mücadelelerine devam ediyorlar.

Sefaköy Çımarıyolu üzerinde kurulu bulunan, yaklaşık 450 işçinin çalıştığı Güven Elektrik'te, sigorta dışında hiçbir sosyal hakkı olmayan 350 işçi, 1 Aralık 2006 günü Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubesi'nde örgütlendiler. Patronun işkoluna itiraz etmesi üzerine uzayan hukuki süreç 30 Kasım 2007 tarihinde sonuçlandı ve mahkeme işletmenin plastik işkolunda olduğuna karar verdi. BMİS mahkemenin kararına itiraz ederek temyize başvurdu. Güven Elektrik patronu hukuki süreç ilerlerken boş durmadı, sendikayı işyerine sokmamak için sendikal örgütlenme mücadelesine saldırdı.

Güven Elektrik işçileri patronun boş vaatlerine kanmayarak sendikasızlaştırma saldırısına karşı çıktılar. Eylem silahını hep diri tuttular. İşçiler, rüşvet gibi önlerine sunulan “sendikadan istifa etmeleri karşılığında bir takım sosyal haklar verilmesi” teklifini reddettiler.

Güven Elektrik işçileri geçtiğimiz aylar içerisinde sendikasızlaştırma saldırısına karşı eylemler gerçekleştirmişlerdi. İşçilere karşı açık tehditlerini sürdüren patron 7 Aralık günü bir işçinin, 10 Aralık'ta ise 2 işçinin iş akidlerini feshederek işten attı. İşten atmalara karşı 10 Aralık günü sabah ve öğlen saatlerinde işçiler arkadaşlarının işe geri alınması talebiyle eylemler gerçekleştirdiler. Zafer Tekşen, Savaş Can ve Recep Çakmak fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Güven Elektrik işçileri bir yandan sendikasızlaştırma saldırısına karşı örgütlülüklerine sahip çıkıyorlar, diğer yandan hukuki engellere rağmen mücadeleyi sürdürüyorlar.

Güven Elektrik işçilerinin 11 Aralık'ta gerçekleştirdikleri eylemin ardından 12 Aralık günü de eylem yaptılar. İşçilerin eylemi güçlenerek devam ediyor.

Saat 12.30'da “İnadına sendika inadına DİSK!/Güven Elektrik İşçileri” pankartını açan işçiler fabrika içinden giriş kapısına doğru yürüyüşe geçtiler. İşçileri kapıda “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” pankartını açan diğer vardiyadaki arkadaşları ve işten atılan işçiler karşıladı. Karşılıklı sloganlar atan işçiler içeride ve dışarıda örgütlü mücadelenin kazanacağını vurguladılar.

Fabrika kapısı önünde bekleyen işçiler, “Biz patrona değil, patron bize muhtaç!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Hakkımızı aradık işten atıldık!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” ve “Direne direne kazanacağız!” dövizlerini açtılar. Küçükçekmece İşçi Platformu da eyleme “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” ve “Yaşasın sınıf dayanışması!” dövizleri ile katıldı.

İşçiler eylem boyunca fabrika Genel Müdürü Recep Kaba'yı protesto ederek, “Yalancı müdür istemiyoruz!”, “İşçiler nerede Recep Kaba nerede?” sloganlarını attılar.

İşçiler eylem sırasında işten atılan arkadaşlarına da

sahip çıkarak, hakları için yürüttükleri onurlu mücadelelerinde işten atılmanın “onurunu” paylaştılar ve sahiplendiler. “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İnadına sendika, inadına DİSK!”, “Sadaka değil hak istiyoruz!”, “Atılan işçiler onurumuzdur!”, “Ölmek var dönmek yok!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarını attılar.

Birleşik Metal-İş Sendikası Merkez Genel Kurulu 14-16 Aralık 2007 tarihinde toplanıyor. Şubelerde genel kurul hazırlıkları sürerken, Güven Elektrik işçileri eylemli bir süreçten geçiyorlar. Hem sendikalarına sahip çıkıyor, hem de yürünmesi

gereken yolu gösteriyorlar.

Gazetemize açıklamada bulunan işten atılan Güven Elektrik işçileri, ne pahasına olursa olsun fabrikaya sendika girene dek mücadeleyi sürdüreceklerini, örgütlülüklerine sahip çıkacaklarını belirttiler. İşçilerin eylemleri devam edecek.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitim–Sen iş bırakacak!

Eğitim-Sen, ek ders ücretlerindeki haksız kesintileri protesto etmek için alanlara çıkacağını açıkladı.

Eğitim emekçilerinin ek ders ücretlerindeki sorunlar çözüleceği yerde artarak devam ediyor. Ayda dört defadan fazla sevk alınması halinde sevk alınan günlerin ek ders ücretleri yerine tam gün ücretlerin kesilmesi uygulaması devam ediyor. Ayrıca, dini bayramlarda hafta içi tatil olan günlerin ücretlerinin de tam gün kesilmesi uygulaması planlanıyor. Örneğin önümüzdeki kurban bayramı tatilinin iki gününün hafta içine gelmesi nedeniyle o günlere ilişkin sadece ek ders ücretleri kesilmesi gerekirken, tüm günün ücretleri kesilecek ve o hafta eğitim emekçileri hiç ek ders ücreti alamayacaklar. Bu durumda her eğitim emekçisinin 60 ila 90 YTL arasında kaybı olacak.

Bu saldırı ile ilgili MEB olarak ile görüşen ancak bu konuda çözüme ilişkin herhangi bir karşılık alamayan Eğitim-Sen, eylem hazırlıklarına başladı.

Konu ile ilgili yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Taleplerimize yönelik olarak, Milli Eğitim Bakanlığından herhangi bir açıklamanın yapılmamış olmasından dolayı sendikamız, Türkiye çapında uygulanmak üzere eylem kararları almış ve tüm şubelerinde ve temsilciliklerinde yapılacak eyleme yönelik çalışmalarını başlatmıştır.

Sendikamız tarafından alınan eylem kararı gereği, 18 Aralık 2007 Salı günü, ek ders ücretlerimizin haksız yere kesintiye uğramasına ve AKP hükümetinin eğitim alanına yönelik benzer politikalarına karşı sevk alarak iş bırakıp okulları boşaltacağız. Eğitim emekçilerine yönelik haksızlıklara karşı demokratik tepkilerimizi göstermeye kararlıyız. Bu konuda kamuoyunun, demokratik sendikal hakları için alanlara çıkan eğitim emekçilerini destekleyeceğine inanıyoruz.

Eğitim Sen, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da eğitim emekçilerinin kazanılmış haklarına karşı yürütülen her türlü saldırı girişiminin karşısında olmaya ve demokratik tepkilerini göstermeye devam edecektir.”

Ekim Gençliği'nin “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası etkinliklerinden...

İstanbul Gençlik Forumu

Dönemin başlamasıyla birlikte örgütlemeye başladığımız “Yalanlarınızı da alın gidin!” üst başlıklı politik kampanya sürecimizi 8 Aralık'ta gerçekleştirdiğimiz “İstanbul Gençlik Forumu” ile sonlandırmış olduk. “Piyasalaşan eğitime ve şovenizme karşı gençlik gelecek ve özgürlük mücadelesine!” başlığıyla düzenlenen forum iki ana bölümden oluştu.

Forum başlığının genel çerçevesine ilişkin sunumlar ve soru-cevap şeklinde geçen ilk bölüm öncesinde bir arkadaşımız açılış konuşması yaptı. Konuşmada ana hatlarıyla politik kampanya sürecimiz gerekçelendirildi. Forumun birinci bölümünde Marmara Üniversitesi'nden Prof. Dr. Mehmet Türkay, Sabancı Üniversitesi öğretim görevlisi Dr. Ahmet Öncü, Marmara Üniversitesi öğretim görevlisi Yrd. Doç. Dr. Kurtar Tanyılmaz ve gazeteci-yazar ve Galatasaray Üniversitesi öğretim üyesi Ragıp Duran söz aldı. Her bir sunumun ardından soru-cevap bölümünde canlı tartışmalar yapıldı.

Verilen ara sonrası etkinliğin forum bölümüne geçildi. Zaman sıkıntısından kaynaklı tüm tebliğ ve tartışmalar ifade edilemeye de etkili tartışmalar gerçekleştirildi. Bu bölümde GOP İLGİP “Yerel yayın”, Dershaneli İLGİP'liler “ÖSS” tebliğ sundu. YTÜ “Ulaşım sorunu”, “teknik gezi masrafları”, “şovenizme karşı halkların kardeşliği” başlıklı 3 ayrı tebliğ sunarken, İÜ'nden “Kamp-Üs: Bir yerel yayın deneyimi” ve “YÖK'ün gölgesinde üniversite, sermayenin kuklası rektör istemiyoruz” başlıklı iki tebliğ sundu. Daha sonra Forum'a destek veren Eğitim Emekçileri Derneği ve Genç-Sen adına birer konuşma yapıldı.

Tartışmanın son bölümünde Ekim Gençliği adına söz alındı. Forumun ve bir bütün olarak politik kampanya sürecinin hangi ihtiyaçlara yanıt verebilmek amacıyla örgütlendiği ifade edildi. Gençlik hareketinin sorunlarına da değinilerek, hareket içerisindeki öznelerin değil, bir bütün olarak gençlik hareketinin sorun ve ihtiyaçlarına yönelik çözümler üretilmesi gerektiği vurgulandı. Yaklaşık 55 kişinin katıldığı etkinlik kapanış konuşması ile sona erdi.

İstanbul Ekim Gençliği

Ankara Gençlik Forumu

Ankara Gençlik Forumu 8 Aralık günü toplandı. “Piyasalaşan eğitime ve diplomalı işsizliğe karşı Ankara Gençlik Forumu toplanıyor!” diyerek yola çıktığımız forum anlamlı tartışmalara vesile oldu.

Forumumuz tartışma başlıkları olarak belirlediğimiz konular üzerine kısa sunumlar ve canlı tartışmalarla amacına uygun bir şekilde toplandı. İlk olarak forumu gerekçelendiren bir açılış konuşması yapıldı. Ardından bir arkadaşımız gerçekleştirdiği sunumla, üniversitelerin tarih içerisinde şekillenişinden ve sınıfsal karakterinden bahsederek, eğitim ile amaçlananın egemen ideolojinin yeniden üretilmesi ve tüm topluma yayılması olduğunu vurguladı. Üniversite-sistem ilişkisinin tanımlandığı sunumun ardından eğitimin piyasalaştırılmasında AB ve GATS sürecine ve YÖK'ün üstlendiği misyona değinen bir konuşma yapıldı.

İkinci bölümde okullardaki sorunlar üzerine canlı tartışmalar yapıldı. Ulaşım sorunundan barınma sorununa, har(a)çlardan kimlik ve kayıt paralarına kadar eğitimin paralılaştırılması üzerinde duruldu. Özelleştirilen, kapatılan kantinlerden ve

yemekhanelerden bahsedildi. Ardından okullardaki “güvenlik” sorunu üzerinden ayrıntılı bir tartışma yapıldı.

Verilen aranın ardından diplomalı işsizlik ve meslek alanlarındaki dönüşümle hedeflenenlerden bahsedildi. Yetkin mühendislik, sözleşmeli/vekil öğretmenlik, stajyer avukatlık, aile hekimliği ve Fen-edebiyat öğrencilerinin formasyon sorunları üzerinden gelecek sorununa yönelik tartışmalar yapıldı. “Üniversitelerde yükseltlen milliyetçi-şoven dalga ve gençlik üzerine etkileri” üzerine yapılan sunumda ise “halkların kardeşliği” şiarını yükseltme vurgusu öne çıktı.

Forumda son olarak gençlik hareketinin örgüt sorunu tartışıldı ve bu konudaki güncel zaaf alanları hareket-örgüt diyalektiği çerçevesinde tartışıldı.

Ankara Ekim Gençliği

Adana MYO'da panel

Adana Meslek Yüksek Okulu Beyazevler Kampüsü'nde uzun bir zamandır yürüttüğümüz “Yalanlarınızı da alın gidin!” şiarlı kampanyamızı “Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz- MYO öğrencileri sorunlarını tartışıyor!” başlıklı bir panel gerçekleştirerek noktaladık.

9 Aralık'ta Adana Eğitim Sen Şubesi'nde gerçekleştirdiğimiz panele, Eğitim Sen üyesi ve Meslek Lisesi öğretmenini iki hocamız ile Ekim Gençliği'nden bir arkadaşımız konuşmacı olarak katıldı.

Panel Ekim Gençliği'nden arkadaşımızın kampanya gerekçelendirmesi ile başladı. Ardından panelin konusu anlatıldı ve söz hocalarımıza bırakıldı. İlk sözü alan hocamız, MYO öğrencilerinin genel profilini anlatan bir konuşma yaptı. MYO öğrencilerinin sorunlarına ve MYO'ların sistem için taşıdığı anlama işaret etti. Daha sonra söz olan diğer hocamız ise kapitalist üretim ilişkileri içerisinde MYO'lara düşen rolü tanımladı. Ardından Ekim Gençliği'nden arkadaşımız bir konuşma yaptı.

Konuşmaların ardından sorulan sorular ve tartışmalarla MYO öğrencilerinin sorunları dile

getirildi. Kimi öğrenciler yaşadıkları sorunları dile getirdiler.

Panel'de ağırlıklı olarak işsizlik ve geleceksizlik sorunu tartışıldı. Soru cevap bölümünde ise MYO öğrencilerinin örgütlenmesinin sorunları öncelikli bir yer tuttu. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı ve üç saate yakın süren panel anlamlı tartışmalarla sonlandırıldı.

Adana MYO/Ekim Gençliği

Bursa'da başarılı bir forum

“Yalanlarınızı da alın gidin!” başlıklı kampanyamızın finali olarak Bursa Gençlik Forumu'nu 9 Aralık'ta gerçekleştirdik. Forum BATİS'te yapıldı. Forum kapsamında çalışmamızın da temelinde duran dört ana şiar üzerine çerçeve sunumlar gerçekleştirildi. Ardından tartışmalara geçildi.

Forumumuz kampanyanın gerekçelendirilmesi ile başladı. İlk bölümde “Müşteri değiliz, parasız eğitim istiyoruz” talebi tartışıldı. Ardından “Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!” başlığına geçildi. Bu başlık altında “İşsiz ve Güvencesiz Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi” bir sunum gerçekleştirdi.

İki başlığın canlı biçimde tartışılmasının ardından müzik dinletisi yapıldı ve ara verildi.

İkinci oturumda, “Köle değiliz! Söz, yetki, karar istiyoruz!” başlığı ile foruma başlandı. Bu konu ile ilgili sunumun ardından Genç-Sen tartışıldı. Forumun son başlığı olarak “İrkçiliğin, yozlaşmanın ve korkunun değil, bilimin üretildiği bir eğitim istiyoruz” konusu tartışıldı. Bu başlık çerçevesinde şovenist histeriye ilişkin tartışmalar yapıldı. Başlıklardan sonra forum boyunca sunulan öneriler üzerine bir tartışma yapıldı ve bunlar üzerinden kararlar alındı. *Ekim Gençliği* adına yapılan son bir konuşmayla forum bitirildi. Forumu, İşsiz ve Güvencesiz Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi ve DGH katılarak destek verdi.

Bursa Ekim Gençliği

Adana'da gençlik sözünü söyledi!

“Yalanlarınızı da alın GİDİN!” başlıklı

kampanyamızın Çukurova Üniversitesi ayağını gerçekleştirdiğimiz referandumun ardından, referandum sonuçlarını açıkladığımız bir basın açıklamasıyla sonlandırdık.

11 Aralık günü R1 dersliklerinin önünde, “Gençlik sözünü söyledi! Yalanlarınızı da alın GİDİN!/Ekim Gençliği” şiarlı pankartımızı açarak eylemimizi başlattık. “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” sloganlarını attığımız eylem, basın açıklamasının okunmasıyla devam etti.

Basın açıklamasında, sermaye devletinin farklı klikleri arasında sürdürülen tartışmaları teşhir ederek, gençliği gelecek ve özgürlük mücadelesinin tarafı olmaya çağırdık. Gençliğe söylenen yalan vaatlerin karşısına kendi taleplerimizle çıkılması ve mücadele edilmesi yakıcı ihtiyacının altını çizdik.

Referandum sonuçlarını da açıkladığımız basın metninde şunlar söylendi: *“Biz üniversite öğrencileri olarak çevremizi yalanlarla kuşatanlara cevabımızı gerçekleştirdiğimiz referandum ile verdik. 4–5 Aralık tarihlerinde gerçekleşen referandum da taleplerimize, oy kullanan öğrencilerden %97,1’i evet dedi. Bu sonuç açıkça gösterdi ki; üniversite gençliğinin yalanlara karnı tok... Biz sözümüzü söyledik, söylemeye devam edeceğiz. Yalanlarla ördüğünüz duvarlarınızı, gelecek ve özgürlük istemimizle yıkacağız!”*

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylemimizi sloganlarla bitirdik.

Çukurova Üniversitesi/Ekim Gençliği

AÜ’de referandum çalışması!

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası çerçevesinde 3 Aralık günü “Söz gençlikte!” referandumunu başlatmıştık. 7 Aralık’a kadar sürdürdüğümüz referandum çalışmamızı 7 Aralık günü sonlandırdık. Anadolu Üniversitesi rektörlük binası önünde kampanyamızı anlatan ve dört gün boyunca yürüttüğümüz referandumda kullanılan oyların sonucunu deklare eden bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Açıklamada gençliğin düzen içi taraflaşmaya hapsedilmeye çalışıldığı vurgulandı. Yürüttüğümüz kampanyanın çerçevesi anlatılarak, eğitimi ticarileştirerek öğrencileri müşterileştirilenlerin, öğrenci gençliği soruşturma, uzaklaştırma, okuldan atma saldırılarıyla baskı altına almaya çalışanların bizlere verebileceği hiçbir gelecek olmadığı belirtildi.

Kampanya talepleri anlatılarak, bu çerçevede gerçekleştirilen referandumda **%1.8 Hayır, %98.2 Evet** oyu kullanıldığı açıklandı. Basın açıklamasına DPG ve DGH da destek verdi.

Anadolu Üniversitesi/Ekim Gençliği

Trabzon Gençlik Forumu gerçekleşti!

“Yalanlarınızı da alın gidin” başlıklı kampanya çalışmamızı 9 Aralık günü yaptığımız Trabzon Gençlik Forumu ile sonlandırdık. Forum öncesi süreçte gerçekleştirdiğimiz referandum çalışması oldukça verimli geçti. Üniversite genelinde ve özellikle Yabancı Diller Fakültesi’nde yoğunlaştırdığımız referandum çalışması, talepler üzerinden yapılan birebir sohbetlerin dışında düzenli alınan toplantılarla da beslendi. Referandumda üniversiteli gençlik taleplere **%89 Evet, %11 Hayır** oyu kullandı.

9 Aralık günü Trabzon Eğitim-Sen’de gerçekleştirdiğimiz foruma SES Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Güven ve Tüm-Bel-Sen Başkanı Haydar Karsan katıldı. Forum “ticari eğitim saldırısı, yansımaları ve GATS, AB uyum sürecinde mesleki dönüşümler” ana başlıkları üzerinden düzenlendi. Yapılan sunumlarda üniversitelerin egemen ideolojinin bir aygıtı olarak kullanıldığı ifade edildi. YÖK ve

YÖK’ün uygulamaları anlatılarak üniversite sermaye işbirliğine dikkat çekildi ve “Parasız eğitim!” talebinin bugün hiç olmadığı kadar güncel olduğu ifade edildi. İkinci bölümde, kamu alanının tasfiyesiyle birlikte ucuz emek sömürüsü ve mesleki yeterlilik saldırısıyla ilgili sunumlar yapıldı.

Mehmet Güven sağlık alanında yaşanan dönüşümler ve Aile Hekimliği uygulaması, Haydar Karsan ise Mühendislik-Mimarlık alanında yaşanan dönüşümler üzerine sunumlar gerçekleştirdi. Ardandan serbest kürsü oluşturularak eğitim sisteminde yaşanan sorunlar ve çözüm önerileri tartışıldı. Pazar günü sınavların olması katılımı düşürdü. Forumu 20 kişi katıldı.

Trabzon Ekim Gençliği

EÜ’de başarılı forum

Ege Üniversitesi’nde “Yalanlarınızı da alın gidin!” başlıklı kampanyamızın finalini forumla taçlandırdık. Eğitim-Sen 3 No’lu Şubesi’yle beraber örgütlediğimiz forumu Ege Üniversitesi Yabancı Diller Konferans Salonu’nda gerçekleştirdi.

Forum öncesinde Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu’ndan bir arkadaşımız hazırlık binası önünde dramatize ettiği bir şiir sunumu yaptı. Üniversite yönetiminin olumsuz tutumu nedeniyle yer değişikliği

Üniversitelerden...

Ulaşım zammına karşı eylem!

8 Aralık’ta İstanbul’un çeşitli üniversitelerinde okuyan öğrenciler ulaşım zamlarını protesto etmek için Taksim Meydanı’ndan Galatasaray Meydanı’na kadar tek sıra halinde yürüdüler. Elleri taşıdıkları dövizler ve attıkları sloganlarla ulaşım sorununu gündemleştiren öğrenciler, basın açıklamasında ulaşım zamlarının geri çekilmesini talep ettiler. İmza kampanyası yürüten öğrenciler 13 Aralık’ta imzalarını İBB’ye teslim edecekler.

Ulaşım zammı geri çekilsin!

İBB’nin geçtiğimiz ay içerisinde ulaşım ücretlerine yaptığı zamları, 6 Aralık’ta bir yürüyüşle protesto ettik. “Paso kaldırılın, öğrenci kimliği yeterli olsun!”, “Topbaş baksana, 2 saatte 5 aktarma yapsana!” yazılı pankartlarını açarak İÜ ana kapısı önünde toplanarak yürüyüşe geçildi. Slogan ve şarkılarla zamlar protesto edildi. Belediye otobüsünü simgeleyen maket bir kartonla zamların geri çekilmesi ve aktarma sırasında ücret kesintisini gündeme getiren uygulamanın son bulması talebinde bulunduk. Coşkulu sloganların atıldığı eylemi, toplanan imzaların 13 Aralık’ta İBB’ye verileceğinin duyurulması ile sona erdirdik.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

Ulaşım sorununa karşı faaliyet

Geçtiğimiz haftalarda Davutpaşa Kampüsü’nde ulaşım sorunu üzerine bir çalışma başlatmıştık. Ücretsiz akbil aktarmasının kaldırılmasıyla birlikte ulaşım probleminin gündemleşmesi ve kampüse özgü yaşanan sorunlar bu çalışmanın temelini oluşturmuştu. Yaptığımız toplantı ile imza toplamaya karar verdik.

Akbil zamlarının geri çekilmesi ve ücretsiz ulaşım hakkı üzerinden İTÜ, Marmara, Boğaziçi, İstanbul Üniversitesi gibi üniversitelerde bugüne kadar yaklaşık 10 bin imza toplandı. Davutpaşa üzerinden de bu çalışmayı etkin bir biçimde sürdürüyoruz. Bu çalışma, 13 Aralık günü toplanan imzaların İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne teslim edilmesiyle son bulacak. İmzaların belediyeye teslimi için bir yürüyüş gerçekleştirilecek.

Davutpaşa Ekim Gençliği

yapmak durumunda kaldığımız için, bu arada forumun yerinin duyurusunu yaptık. Aynı oyunun Edebiyat Fakültesi’nde de sergilenmesinin ardından forumun yapılacağı amfiye geçtik.

Yaşanan yer sıkıntısını ve forumu engelleme çabalarını teşhir ettikten sonra Eğitim-Sen 3 No’lu Şubesi’nden İzmir İleri Teknoloji Enstitüsü araştırma görevlisi Nida Kamil Özpolat konuşma yaptı. Neo liberalizmi tanımlayan hocamız yapısal dönüşümlerin boyutlarına, kapitalizmin yarattığı yıkıma değindi. Esnek üretim ve sözleşmeli istihdama değinerek, bu saldırıların üniversitelerdeki yansımalarını anlattı.

Daha sonra Geleceğimizi Tartışıyoruz Platformu’ndan bir arkadaşımız neo-liberal politikaların üniversitelerde nasıl yaşandığını anlattı. Bunların aynı kapitalist mantığın özü olmaları üzerinde durdu. Yetkin mühendislik örneğine işaret etti. Gençlik hareketinin içinde bulunduğu apolitizm ve örgütsüzlüğe değinerek gençliğin ancak kendi sorunları etrafında politikleşebileceğini vurguladı. Konuşmasını, Geleceğimizi Tartışıyoruz Platformu’nun ertesi gün Mühendislik Kafe’de yapacağı ve tartışma takvimi çıkaracağı toplantı çağrısıyla bitirdi. Konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

Beytepe: “Ulaşım çilesine son!”

Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri Derneği olarak geçen dönem başlattığımız kampanyaya bu dönemde de devam ediyoruz. “Ya barındır ya ulaştır, ulaşım çilesine son!” şiarlı bildirilerimizle ve afişlerimizle ulaşım sorununun asıl kaynağını teşhir ettik. Binlerce öğrencinin okuduğu kampüste, mevcut yurt kapasitesinin 1000-1500 civarında olduğunu dile getirdik. Mevcut yurtların çoğunluğunun özel yurt olduğunu ifade ettik. Öğrencilerin kampüs içerisinde barınamadıklarını, bunun sonucu olarak ulaşım sorununun yaşandığını vurguladık.

Çalışmamızı güçlendirmek için anket çalışması gerçekleştiriyoruz. 12 Aralık’tan itibaren akşam ders çıkışlarının ve otobüs kuyruklarının en yoğun olduğu saatte 5 dakikalık yol kesme eylemleri gerçekleştirmeye başladık. Bu esnada kuyrukta bulunan öğrencilere bildiri dağıtarak, otobüs içlerine girerek konuşmalar gerçekleştirdik. Kampanyamızı Rektörlüğe yapacağımız yürüyüşle sonlandıracağız.

Beytepe/Ekim Gençliği

Eskişehir’de forum etkinliği!

Anadolu Üniversitesi’nde 11 Aralık günü AÜ Yunus Emre Kampüsü’ne takılmaya başlanan kameraları ve üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamaları tartışmak amacıyla Düşünce ve Hukuk Kulübü tarafından “Öğrenci gözüyle üniversite” başlıklı bir forum gerçekleştirildi.

Forum açılış konuşmasıyla başladı. Ardından İHD temsilcisi, zor ve baskı araçlarının kullanılarak insanları sindirilmeye çalışıldığını, gençliğin de bu uygulamalardan nasibini aldığını belirtti. Mobeseler ve kameralarla sürekli gözetlenme hissi yaratılmaya çalışıldığını, bu uygulamaların geneldeki saldırıların bir parçası olduğunu vurgulayarak, bunlara karşı birlikte ve örgütlü mücadele edilmesi gerektiğini belirtti.

Ardından bir arkadaşımız, yaşanan saldırıların öğrenci gençliğin karşılaştığı diğer sorunlardan bağımsız olmadığını ve geleceğimizi kazanmak için bu sorunlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini vurgulayan bir konuşma yaptı.

Serbest kürsü ve tartışma bölümünde katılımcılar söz alarak görüşlerini ifade ettiler.

Anadolu Üniversitesi/ Ekim Gençliği

2. Tersane İşçileri Kurultayı coşkulu bir atmosferde gerçekleşti!**Tersane işçilerinden geleceği kazanım**

Tersane işçileri yeni bir mücadele dönemini yeni bir düzey ve yeni hedeflerle ileriye taşıyorlar. Aylardır Tuzla tersaneler havzasındailmekilmek örülen 2. Tersane İşçileri Kurultayı 9 Aralık'ta Pendik Mehmet Akif Ersoy Kültür Merkezi'nde coşkulu bir atmosferde gerçekleştirildi. Yoğun ve yorucu bir sürecin ardından gerçekleştirilen kurultaya Tersane İşçileri Birliği'nin ortaya çıkışının ardından geldiği düzey ve "tersanelerde grev hedefi" damgasını vurdu.

Tersane işçilerinin mücadele mevzisi

12 Şubat 2006 yılında Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen 1. Tersane İşçileri Kurultayı'nda Tersane İşçileri Birliği'nin kurulması karar altına alınmıştı. Bu tarihten itibaren havzada yoğun bir örgütlenme faaliyetine girişen öncü tersane işçileri, belirledikleri hedefleri bir bir hayata geçirdiler. Birlik kısa süre içinde ücret gasplarına, sigortasız çalışmaya, taşeronlaştırmaya ve iş cinayetlerine karşı havzada mücadele mevzisi haline geldi.

Yola somut hedeflerle devam edilecek!

Kurultayda havzada yürütülen çalışmanın etkisi bir kez daha somutlandı. Tersane işçileri, "Henüz yolun başındayız!" diyerek önlerine koydukları somut hedeflerle ilerleme kararı aldılar. Kurultaya damgasını vuran Tersaneler havzasında grev örgütlenme kararı ise, bu hedef doğrultusunda 3. Tersane İşçileri Kurultayı'nın grev gündemli olarak toplanması oldu.

Coşku, öfke ve kararlılık hakimdi

Tersane İşçileri Birliği'nin gerçekleştirdiği kurultay, mücadele süreci içerisinde deneyim kazanan, dernek çatısı altında hak arama mücadelesine katılan öncü işçilerin kürsüsüne dönüştü. Kürsüden yapılan konuşmalarda hemen hemen tüm işçiler "grev" hedefi çerçevesinde mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

Kurultaya katılım, programın başlamasının ardından daha da arttı ve 150 kişilik bir katılım gerçekleşti.

Tersane işçilerinin kararlı yürüyüşü devam ediyor

Tuzla tersaneler havzasında yürütülen dış dış mücadele kurultaya da yansdı. Tersane işçileri gerek havzada gerekse ardi ardına gerçekleştirdikleri Taksim eylemlerindeki militanlıklarını ve coşkularını kurultaya da taşıdılar. Saat 11.00'e geldiğinde, "Gemileri yaktık geri dönüş yok!/ Tersane İşçileri Birliği" pankartını açarak yürüyüşe geçen işçiler, Pendik merkezde attıkları sloganlarla Pendik'in Pazar sabahına has durgunluğunu da bozmuş oldular. İşçiler yürüyüş boyunca, "Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!", "Katil GİSBİR hesap verecek!", "Gemileri yaktık, geri dönüş yok!", "Tersane işçisi köle değildir!" sloganlarını attılar ve kurultayın yapılacağı salona da sloganlarla girdiler.

Taşeronlar ve tersane patronları Birlik'e karşı birleşti!

Tersaneler cehenneminde hak gasplarına karşı mücadelede sayısız kez baskı ve gözaltılarla karşılaşan Tersane İşçileri Birliği, kurultay sabahı patron ve taşeronların yeni bir oyunuyla karşı karşıya kaldı. İki aydır çeşitli araçlarla havzada yürütülen kurultay faaliyetini hazmedemeyen tersane patronları ve taşeronlar kimi tersanelerde işçilerin kurultaya katılmasını engellemek için adeta el birliği yaptılar. Özellikle iş cinayetleri ve ücret gaspı konusunda son dönem yıldızı parlayan Sadıkoğlu Tersanesi ve geçtiğimiz aylarda Bekir Özmen isimli tersane işçisinin yaşamını yitirdiği Desan Tersanesi kurultaya işçi katılımını engellemek için kapıları kapadılar. Birçok tersanede işçilere hafta sonu çalıştıkları takdirde çift yevmiye teklif edilirken, bazı yerler Pazar günü çalışmayanları işten atmakla tehdit etti. Ayrıca bir kısım tersane, kurultay gününü ödeme günü ilan etti!

Mücadele talepleri kurultay salonunda!

"Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!" ana pankartının sahne arkasında yer aldığı kurultay salonunda "Artık yeter, ölmek istemiyoruz!", "Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!" pankartları da yer aldı. Salonda ayrıca "Tersaneler cehenneminde de grev ateşini yakalım!", "Taşeronluk kaldırılсын, herkese kadro hakkı tanınsın!", "Gurbetçi işçilere sağlıklı barınma hakkı tanınsın!", "Yaşasın tersane işçilerinin birliği!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!" taleplerinin yer aldığı ozalitler asılıydı. Tersane İşçileri Birliği'nin Tuzla tersaneler havzasında yürüttüğü mücadelenin birer bölgesi olan ücret gaspına ve iş cinayetlerine karşı örgütlenen eylemlerin fotoğraf ve haberleri etkinlik salonunda sergilendi. Sergi kurultaya katılanlar tarafından ilgiyle izlendi.

Mücadele coşkusu kurultaya yansdı!

Tersane İşçileri Birliği'nin havza içinde ve dışında gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerin görüntü ve fotoğraflardan oluşan sinevizyon gösterimiyle başlayan kurultay programı, işçi sınıfı mücadelesinde ve tersanelerde iş cinayetine kurban giden işçiler anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti. Kurultayda oluşturulan divanda TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve Himmet Ekinci yer aldı.

"En büyük cevabı grev meydanında vereceğiz!"

2. Tersane İşçileri Kurultayı'nın açılış konuşmasını Tersane İşçileri Birliği Başkanı Zeynel Nihadioğlu yaptı. Dernek Başkanı coşkulu konuşmasında, kurultaya katılımı engellemek isteyen tersane patronlarına en büyük cevabı grev meydanında vereceklerini söyledi. Emperyalist işgal ve halklara karşı girişilen savaşa beraber işçi sınıfına da köleliğin dayatıldığını vurguladı. Kendi siyasetlerini kan ve ekmek çalıntısı üzerinden yapan

patronlara karşı tersane işçilerinin de kendi siyasetini yaparak cevap vereceklerini dile getirdi.

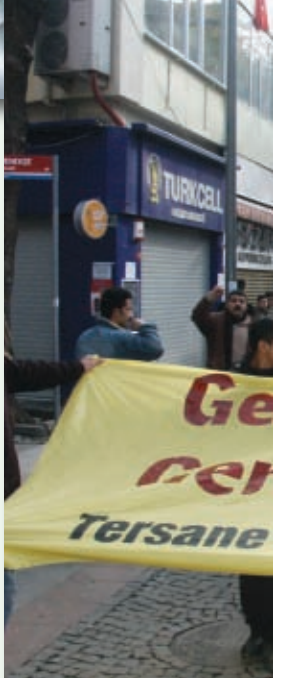
1. Tersane İşçileri Kurultayı'nın ardından katedilen mesafeye de değinen Nihadioğlu, önce birliği kurduklarını, ilerleyen süreçte yayın aracı olarak Rota'yı çıkardıklarını belirtti. Bu başarıyı hazırlayanın, hak arama mücadelesindeki azim ve ısrarları olduğunun altını çizdi. Konuşma, izleyenler tarafından sık sık alkış ve sloganlarla kesildi.

"İnsanca bir yaşam sosyalizmde!"

Dernek başkanı, havzada gerçekleştirdikleri parçalı direnişleri ortak bir mücadeleye çevirmenin gerekliliğine vurgu yaparak, birlik çalışmasının giderek güçlendiğini ancak bunun tek başına yeterli olamayacağını vurguladı. Kurultayda ilk olarak grev hedefini dile getiren Nihadioğlu'nun konuşması salondan "Tersanede grev, tersanede direniş!" sloganıyla yanıtlı. Temel bir sorun alanı olarak güvensizlik sorununa vurgu yapan Nihadioğlu, kurultayda sunulacak önergelerin yaşama geçirilmesinde herkese görev düştüğünü hatırlattı.

Dernek Başkanı ayrıca, çevreyi koruduğu için GİSBİR'e mavi bayrak verildiğine değindi. İnsanca, eşitlikçi, özgürlükçü bir yaşamın sosyalizmde mümkün olduğunu belirten ve bu yolda mücadele çağrısı yapan Nihadioğlu, konuşmasını GİSBİR'e verilen mavi bayrağa yanıtın kızıl bayraklarla meydanları dolduran işçiler olacağını söyleyerek noktaladı.

Konuşmanın ardından hep bir ağızdan "İşçi sınıfı

ak için mücadeleyi büyütme çağrısı!..

savaşacak, sosyalizm kazanacak!” sloganı atıldı.

Sınıf düşmanına karşı ‘Birlik’ çatısı altına!

Ardından tebliğ sunumlarına geçildi. İlk olarak örgütlenme sorununa ilişkin tebliğ sunuldu. Sırasıyla sunulan tüm tebliğler alışıla gelmiş ötesinde yazılı metinlerden okunmadı. İşçiler tebliğleri pratik mücadele sürecinin deneyimleri ve coşkusu ışığında konuşarak, rahat ve coşkulu bir dille sundular. İlk olarak Birlik üyesi bir tersane işçisi, tersane işçilerinin birliğini yaratmak üzere çıktıkları yolda sadece ekonomik-demokratik mücadele ile sınırlı kalmayacaklarını, aynı zamanda sınıf düşmanına karşı bir birlik yaratma amacı güttüklerini belirtti. “Çelik aldığı suyu unutmayacak!” diyerek konuşmasına devam eden tersane işçisi, yürüttükleri mücadeleyi grev kanalına akıtacaklarını söyledi. Örgütlenmekten başka bir yolun olmadığını ifade etti. Konuşma, ilerici, öncü işçilere Tersane İşçileri

2. Tersane İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Tersane işçileri, kardeşler!

Yaklaşık olarak iki aydır çalışmaları süren **2. Tersane İşçileri Kurultayı**, 9 Aralık 2007 tarihinde Pendik Mehmet Akif Ersoy Kültür Merkezi’nde 150 işçi ve emekçinin katılımı ile gerçekleşti.

Üç yıllık bir mücadele birikiminin ve deneyiminin aktarıldığı, **Tersane İşçileri Birliği**’nin bugünkü durumunun değerlendirildiği ve buradan hareketle yeni bir mücadele rotasının belirlendiği **2. Tersane İşçileri Kurultayı** büyük bir coşku ve kararlılık içerisinde gerçekleşti. Kurultayın sonucunda aşağıdaki kararlar alındı:

1- Tersane patronları iş cinayetlerine kurban verdiğimiz işçi kardeşlerimizin canı karşılığında 3-5 kuruş kan parası vererek ailelerimizin acılarını satın almaya, bu yolla cinayetlerinin üzerini örtmeye çalışmaktadırlar.

Tersane patronlarının iş cinayetlerini örtbas etmesini, iş kazalarında sakat kalan tersane işçilerinin yalnızlaşmasını önlemek ve bu yolla tersane işçileri arasındaki dayanışmayı güçlendirmek için “**Tersane İşçileri Dayanışma Fonu**”nun örgütlenmesi.

2- Tersanelerde örgütlenmenin bir aracı olarak tersane işçilerinin yoğun olarak yaşadığı semtlerde **Tersane İşçileri Birliği Derneği**’ne bağlı tersane işçileri lokallerinin açılması.

3- İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan **1 Mayıs**’ta “**İş cinayetlerine ve sigortasız çalışmaya karşı 1 Mayıs’ta iş bırakarak alanlara!**” şiarıyla bir kampanya örgütlenmesi.

4- Memleketlerinden tersanelere iş için gelen gurbetçi tersane işçilerinin barınma sorununu ele alan “**Gurbetçi işçilere barınma hakkı!**” başlıklı bir kampanyanın örgütlenmesi ve “**Gurbetçi İşçi Bülteni**”nin aylık periyodlarla çıkarılması.

5- İş cinayetlerinde ölen işçi kardeşlerimizi unutmadığımızı göstermek ve yaşanan iş cinayetlerinin hesabını sormak için, her yıl Türkiye işçi sınıfının şanlı başkaldırı tarihlerinden biri olan **16 Haziran**’da yitirdiğimiz işçi arkadaşlarımızın etkinliklerle anılması.

6- 2008 Ocak ayında belirlenecek olan sefalet ücreti anlamına gelen asgari ücreti kabul etmediğimizi göstermek ve bu doğrultuda yapılan çalışmalara destek olmak amacıyla bir çalışmanın örgütlenmesi.

7- Kurultaydan önce başlatılan “**İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!**” başlıklı imza kampanyasına devam edilmesi ve **İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü** önünde gerçekleştirilecek bir basın açıklamasıyla imzaların **İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü**’ne verilmesi.

8- Tersaneler cehenneminde ağır ve kölece çalışma koşullarının temel nedenlerinden birisi olan taşeron uygulaması aynı zamanda örgütlenmenin

önündeki en büyük engellerden birisidir.

Yaşadığımız kölelik koşullarından kurtulmanın tek yolu taşeronlaştırma saldırısına karşı tek bir vücut olarak karşı koymaktan geçmektedir.

Taşeronlaştırma saldırısının temel uygulayıcılarından biri olan **GİSBİR**’i hedef alacak tarzda “**Taşeronlaştırma sistemi kaldırılсын! Herkese kadro hakkı verilsin!**” talebiyle bir çalışma örgütlenmesi.

9- Tersanelerde kölelik koşulları anlamına gelen sorunların köklü çözümü doğrultusunda tüm havzadaki işçilerin ortak talepler etrafında ortak bir mücadele yürütmesi amacıyla örgütlenecek bir grevden önce yeni bir kurultay toplanması ve bu kurultayın “**3. Tersane İşçileri Kurultayı**” başlığı altında bir “**Greve Hazırlık Kurultayı**” olarak örgütlenmesi.

Tersane işçileri, kardeşler!

2. Tersane İşçileri Kurultayı tersanelerde greve giden yolda atılmış büyük ve güçlü bir adımdır. Tersane işçilerinin örgütlülüğünün önündeki engeller ancak fiili-meşru bir grev yoluyla aşılabılır. Ancak bugün grevin gerçekleştirilebilmesi için gereken asgari örgütlülük düzeyini ve koşullarını yaratabilmek, **2. Tersane İşçileri Kurultayı**’nın çizdiği yolda ısrarla ve kararlılıkla yürünmesine bağlıdır. Bu mücadele hattının başarıya ulaşması ve kazanımla sonuçlanması için bu mücadeleye tüm tersane işçilerinin omuz vermesi gerekmektedir.

2. Kurultayı’nı başarı ile gerçekleştiren **Tersane İşçileri Birliği**, tüm tersane işçilerini iş cinayetlerine, ücret gasplarına, sigortasız çalışmaya, taşeronlaştırmaya, kölece çalışma ve yaşama koşullarına karşı insanca bir yaşam ve çalışma hakkı için örgütlenmeye ve mücadeleye yok etmeye çağırıyor.

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Tersane İşçileri Birliği

12 Aralık 2007

Birliği'nde mücadele etme çağrısıyla son buldu. Konuşmanın ardından "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Tebliğler, Birlik Yönetim Kurulu Üyesi Cahit Atalay'ın havzada yaşanan taşeronlaştırmanın boyutları üzerine yaptığı konuşma ve tersane işçilerinin örgütlenmesinin önündeki engellerin sıralandığı sunumlarla devam etti. Örgütlenmenin önündeki engeller tebliğinde taşeronlaştırma geniş yer tuttu. Tebliğler havzada yaşanan somut sorunlarla desteklendi.

Tüm tebliğlerde havzada örgütlenecek genel bir grevin vurgusu yer alıyordu. Kurultayın ilk bölümü "İş cinayetleri tebliği" ve "Barınma sorunu" tebliğleriyle devam etti. İş cinayetleri tebliğinde, havzada patronların kâr güdüsü yüzünden yaşanan iş cinayetlerine dikkat çekilerek, hak arama mücadelesinde sağlanan kazanımların güven sorununun aşılması noktasındaki etkisi üzerinde duruldu. Sınıf bilinci eksikliğine vurgu yapıldı.

Gurbetçi işçiler kurultay kürsüsünde!

Ardından dernek üyesi bir tersane işçisi, barınma hakkı tebliği ile, kurultay hazırlıkları çerçevesinde oluşturulan Gurbetçi İşçiler Komisyonu'nun etkin ve başarılı hazırlığını kurultay kürsüsüne taşıdı. Tebliğ sunumu öncesinde gerçekleştirilen gurbetçi işçilerin yaşam koşullarının anlatıldığı sinevizyon gösterimi salondaki herkesi oldukça etkiledi. Konuşmanın ardından "Barınma hakkı gaspedilemez!" sloganı atıldı.

Kurultayın ilk bölümü tebliğlerin ardından son buldu.

İlk bölümde kurultaya selamlayan mesajlar da okundu. Fuat Ercan, Adana Sanayi İşçileri Derneği, OSB-İMES İşçileri Derneği, Sefaköy'de 2006 yılı aralık ayında Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Güven Elektrik işçileri kurultayı selamlayanlar arasındaydılar.

Akkaya: "Kâra dayalı sistem ortadan kalkmadan sorunlar çözülmez!"

Verilen yarım saatlik aranın ardından ikinci bölüm Yüksel Akkaya'nın konuşmasıyla başladı. Geçici çalışmanın yaygın olduğu bir yer olan tersanelerde, işçilerin mücadele etmesinin bir yanının bugünü kurtarmak diğer yanının ise geleceği kazanmak olduğunun altını çizdi. Kapitalist sistem yıkılmadığı sürece sorunların çözülmeyeceğini

belirten Akkaya, cemaat toplumuna doğru yol alınan bir süreçte Pazar günü kurultayı engellemek için çaba sarfeden patronlara karşı kurultaya katılım sağlayan işçilere teşekkür etti.

Yaraşır: "Taban örgütlülükleri, komiteler hayata geçirilmeli!"

Yüksel Akkaya'nın ardından söz alan Tez Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır, tersane işçilerinin sömürü düzenine ve onların tersanelerdeki kolu olan tersane patronlarına karşı biriken öfkesini "sabırsızlık zamanı" olarak adlandırdı. "Tersanelerde bundan sonra tabut taşımayacaksak, tabut taşımak istemiyorsak 'Artık yeter!' sloganını kullanmalıyız" diyerek, tersane işçilerinin grev geleneğine vurgu yaptı. Yaraşır, tersane işçilerinin devam eden sürecini dünya sınıf hareketindeki çeşitli gelişmelerle besledi. Telekom grevi, Hava-İş'in toplu sözleşme süreci ve tekstil toplu sözleşmeleri gibi son dönemin önemli gelişmelerinin ortaya koyduğu potansiyele dikkat

çektir.

"İyi nişan al, kuklayı değil kuklacıyı vur!"

Yaraşır, alt kimlik-üst kimlik kavramlarına da değinerek, Alevi-Sünni, Türk-Kürt, sağcı-solcu gibi alt kimliklerin sermaye tarafından işçileri bölmek için kullanıldığına dikkat çekti. Bu alt kimliklere karşı "işçi" üst kimliğinin sahiplenilmesi gerektiğini vurguladı. Tüm çalışma alanları ve hayatın her alanında örgütlenilmesi gerektiğe işaret ederek, komitelerin ve taban örgütlenmelerinin hayata geçirilmesini önerdi. Devrim tarihinden Bolşevik ajanları örnek veren konuşmasında Yaraşır, çalışma ve yaşam alanları arasındaki diyalektiğin kurulmasının gerekliliğine işaret etti. İçinden geçtiğimiz dönemi biriktirme süreci olarak tanımlayarak, salonda bulunan her işçinin grevin mimarı ve militanı olma sorumluluğunu taşıdığını sözlerine ekledi. Konuşmasını örgütlü davranmanın önemine vurgu yapan bal arıları-eşek arıları örneğiyle sonlandırdı. Yaraşır'ın kullandığı alt kimlik-üst kimlik kavramları kürsüden söz alan tersane işçileri tarafından sıkça kullanıldı.

3. Tersane İşçileri Kurultayı "Grev" gündemli toplanacak!

Yaraşır'ın konuşmasının ardından divan başkanlığına sunulan önergeler oylandı. "16 Haziran 2008 tarihinde tersanelerde yitirilen işçilerin etkinliklerle hatırlanması", "İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın, ölümler durdurulsun!" şiarlı kampanyanın kurultay sonrasında da değişik

Kurultaydan izlenimler...

"Uyuyan dev uyandı!"

Her şeyden önce kurultay çok güzeldi. Yaşadığımız sorunları çok iyi anlattı, çözümleri çok iyi koydu. Şimdi görevimiz grev için çok çalışmak. Tersane patronları ve taşeronlar ellerinden gelen her türlü çabayı gösterip kurultayımızı engellemeye çalıştılar. Ama başaramayacaklar, kazanan biz olacağız. Buna olan inancım bir kez daha arttı. Şimdi her şey grev için, her şey kazanmak için. Orada arkadaşlar ifade etti; onlar bizleri engelleyerek, çift yövmiye vererek kandırmaya çalıştılar, bu yetmedi işten atmakla tehdit ettiler. Kısmen başardılar ama kısmen... Çünkü uyuyan dev uyandı!

Tersaneden bir montaj ustası

"Greve doğru emin adımlara yürüyoruz!"

İkinci Tersane İşçileri Kurultayı coşkulu, öfkeli ve kararlı öncü işçilerin birliğinin göstergesiydi. Kurultaydan ben de kendime dersler çıkartarak ayrıldım. İşbaşı yaparken, yemek aralarında, paydos zamanı kurultaya katılan işçi arkadaşlarla karşılaşıyorum. Kurultaydan önce yanından selam vermeden geçtiğim arkadaşlarla şimdi ayak üstü sohbet ediyorum.

Aynı tersanede çalışıyoruz fakat birbirimizden haberimiz dahi olmuyordu. Kurultay bizleri tanıştırdı. Önümüze de grev hedefini koydu. Şimdi tüm gücümüzle ve beraberliğimizle greve doğru emin adımlara yürüyoruz.

RMK'dan bir işçi

araçlarla sürdürülmesi, 2008 Ocak ayında belirlenecek olan sefalet ücretine karşı yürütülen kampanyaları destekleme, taşeronluk sistemi, kadro hakkı ve yevmiye usulü çalışmaya karşı fiili-meşru ve hukuki mücadelenin örgütlenmesi, 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılması, işçilerin yoğun olarak yaşadığı Esenyalı, Aydıntepe ve Gebze gibi yerlerde “işçi lokalleri”nin açılması, iş cinayetlerinin üzerini örtmek isteyen tersane patronlarına karşı “Tersane işçileri dayanışma fonu” oluşturulması ve 2. Tersane İşçileri Kurultayı vesilesiyle çıkarılan *Gurbetçi İşçi Bülteni*'nin derneğin aylık yayın organı haline getirilmesi oy çokluğuyla kabul edildi.

Son olarak, tersaneler havzasında yürütülen fiili meşru mücadelenin etkisiyle önergeler arasında yer alan 3. Tersane İşçileri Kurultayı'nın “grev” gündemli toplanması karar altına alındı.

İşçilerden mücadeleyi büyütme çağrısı

Önergelerin oylanmasının ardından serbest kürsüye geçildi. Oldukça canlı geçen serbest kürsüde inisiyatif yine tersane işçilerindeydi. Tersane İşçileri Birliği ile yaşadıkları mücadele deneyimi ve kazandıkları güveni kürsüden büyük bir coşkuyla aktaran işçiler yeni hedefler doğrultusunda mücadeleyi büyütme çağrısı yaptılar.

Kurultaya katılan misafirlerden DİSK/Emekli-Sen Kartal Şube Başkanı Yılmaz Gündoğdu, tek çarenin örgütlenmek olduğunu vurgulayarak gündelik mücadeleyi iktidar mücadelesiyle birleştirme çağrısı yaptı. Gündoğdu konuşmasını anti-emperyalist mücadele vurgusuyla sonlandırdı. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve GOP İşçi Derneği de kürsüden yaptıkları konuşmalarla kurultayı selamladılar. Anadolu Yakası'ndan bir Telekom işçisi ve bir metal işçisi de yaptıkları konuşmalarla tersane işçisinin yanında olduklarını belirttiler. Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada ortak mücadele ve 10 Şubat'ta örgütlenecek Emekçi Kadın Kurultayı'na katılım çağrısı yapıldı.

Söz alarak konuşan bir deri işçisi ise kurultayda yaşadıklarını kendi havzasında anlatacağını söyleyerek tersane işçilerinin yanında olduklarını belirtti. Serbest kürsü bölümünün sonunda bir eğitim emekçisi kurultayda yaşadığı coşkuyu ifade ederek duygularını dile getirdi. “Birlik”e teşekkür etti.

“Bu grev başka türlü olacak!”

Kurultayın kapanış konuşmasını yapan Zeynel Nihadioğlu, grev için güçlü bir hazırlık yapacaklarını söyleyerek, ilk işlerinin öncü kuşak işçiler yetiştirmek olduğunu belirtti. İlk kurultayda önlerine koydukları hedefleri bir bir gerçekleştirdiklerini yeniden vurgulayarak, önlerindeki grev hedefinin de gerçekleştirilecek zor bir hedef olduğunu ifade etti. Tersaneleri kuşatacaklarını söyleyerek konuşmasını noktaladı.

Kurultayın sonunda tüm salon hep bir ağızdan Enternasyonal marşını yumruklar havada bir şekilde söyledi. Kurultay sloganlarla sona erdi. Saat 18.00'e kadar devam eden kurultay baştan sona canlı, coşkulu ve militan bir atmosferde gerçekleştirildi.

Tersane işçileri tersane patronlarına karşı her geçen gün daha da güçlendirdikleri birliklerini kurultay salonuna da taşıyarak, tersaneler havzasında yeni hedefler için izlenecek yolu belirlediler. Kurultayı belki de en iyi dernek başkanının sözleri özetliyordu:

“Tersanelerde bir dönem sona erdi ve yeni bir dönem başladı... Şimdi daha ileri hedeflere!..”

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kurultaya gelen mesajlardan...

Şİ-DER'den Kurultay'a mesaj...

“Yükselttiğiniz bayrağı sahipleniyoruz!”

Sermaye düzeni işçi sınıfının kan ve can bedeli zorlu mücadeleler sonucu kazandığı haklarını tek tek gaspediyor. Tersane patronları da, bugün harcına kanımızı ve canlarımızı kattığımız gemilerde zevk içinde yaşarlarken, sizleri de yoksulluk ve sefalet çukuruna iterek yaşamınızı karartıyor.

Bugün sermayenin vahşi saldırılarını bu kadar pervasız bir şekilde gerçekleştirebilmesinin bir nedeni de bizlerin örgütsüz ve dağınık olmamızdır. Ve bu tablo, bizler kendi gücümüzün farkına varacağımız, sermayenin karşısına sıkılı bir yumruk gibi çıkacağımız güne kadar böyle sürüp gidecektir.

Evet, işçi ve emekçilerin sermayenin sömürsünü, zulmünü ve baskısını iliklerine kadar hissettiği bir dönemden geçiyoruz. Özelleştirme, taşeronlaştırma vb. saldırılarla örgütsüzlüğe mahkum edilen bizler, buna artık dur demek zorundayız.

İşte böyle bir dönemde yürüttüğünüz bu mücadele sadece tersane işçilerinin mücadelesi olmayacaktır. Bu mücadele aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesi ve kazanımı olacaktır. Sizler, ilk tersane kurultayından bugüne verdiğiniz tüm sözleri tutarak mücadele bayrağını daha da yükselttiniz. Tersane önlerinden Taksim Meydanı'na kadar her yeri sermayeden hesap sorma bilinciyle birer direniş mevzisine dönüştürdünüz.

Bizler de Adana'dan sanayi işçileri olarak kurultayınızı selamlıyor ve yükselttiğiniz bayrağa içinde yaşadığımız kendi sömürü cehennemimizden sahip çıkıyoruz. Bizler de, sizlerin açtığı yoldan yürüyerek sermayeye karşı yürüttüğümüz mücadeleyi ilmek ilmek büyütüyoruz.

Bizler sınıf kardeşleriniz olarak, bu kan denizinin ufkundaki kızıl güneş doğana dek mücadelemizi sürdüreceğimiz sözünü bir kez daha yineliyoruz. İşçi sınıfının kurtuluşu ve emeğin özgürleşmesi mücadelesinde güçlü bir adım olan 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nı tüm coşkuyla selamlıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Şİ-DER (Adana Sanayi İşçileri Derneği)

Fuat Ercan'dan destek...

“Yaşamı biz üretiyoruz demenin zamanı gelmedi mi?”

Fabrikalar, atölyeler ve tersaneler... Yaşamımızı yeniden üreten ama sistem tarafından görünmez kılınan yerler. Giydığımız, yediğimiz, bindiğimiz her şey ama her şey bu mekanlarda harcanan emekle gerçekleşirken, gözlerden irak tutulan mekanlar. Cengiz, Günay, Bekir, Kenan, Hasan, Fatih ve Servet bu mekanda hayatlarını kazanırken, başkalarına hayatlar sunarken yaşamlarını kaybettiler. Bu isimleri ve ölümlerini ve dahası ölüm nedenlerini ne televizyonlarda ne gazetelerde ne de radyolarda duyduk. Üretim sürecinde harcadıkları emekleri ile patronların daha

rahat yaşamalarını sağladıkça, patronlar daha fazla güzel yaşam ve daha fazla güvenli gelecek istiyorlar. Bu isteklerin ardı arkası gelmiyor. İstekler sömürü daha fazla sömürü anlamına geliyor ve bu istekleri karşılamak için sadece emekler harcanmıyor. Canlar da üretim sürecinde harcanıyor.

Yaşamı var eden ve güzelleştiren üretim mekanları ve emekçiler, yaşamlarını ürettikleri mekanlarda harcıyorlar. Harcanan her emek ve kaybedilen her can patronları daha bir güçlendiriyor. Buna dur demenin zamanı geldi de geçiyor bile.

Kapitalizmin acımasız işleyişinin en çok açığa çıktığı tersanede durum daha vahim ve dur demenin ilk duraklarından biri tersanelerdir. Tersanede çalışmanın ne demek olduğunu çok erken yaşlarda taşeron bir firmaya çalıştığım da yakından izlemiştım değil birfiil yaşamıştım. Dilovası'ndaki tersanede güvenlik olarak günde üç öğün yoğurt veriliyordu. Biz iki-üç çocuk ise geminin şimdi adını bilemediğim en altındaki küçücük odacıklarında yapılan kaynakları temizliyorduk. Elimize verilen küçücük lambalarla o karanlık ve derin kuyulara dalyorduk. Demir pası ve karanlığı yutarak işgününü bitiriyorduk ya da işgünü sadece bedenimizden değil yaşama isteğimizden de birçok şeyi alıp götürüyordu.

Sadece tersanelerde değil, üretimin olduğu her yerde yaşamı biz üretiyoruz demenin zamanı gelmedi mi? Mücadelenin ilk aşaması “buraya çalışmaya geldik ölmeye değil”i haykırmak ve ve bu haykırışı örgütlemek olmalı. Bu haykırış örgütlendiğinde ancak emeklerin alınıp-satılan bir dünyanın yıkılmasına yönelik çabalar başlamış olacak.

2. Tersane İşçileri Kurultayı'nın bu zamanı işaret eden başlangıçlarından birisi olma umudu ile...

BİR-KAR: Kurultay yeni bir çıkışın vesilesi olacaktır

Sevgili yoldaşlar,

Her biri modern bir harami olan Tuzla cehennemindeki tersane patronlarına karşı, yaklaşık üç yıldır yürüttüğünüz kararlı ve başeğmez mücadeleyi ve örgütlülüğünüzü daha ileri bir düzeye sıçratmanın aracı olarak düzenlediğiniz 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nı yoldaş sıcaklığıyla selamlıyoruz.

Mücadeleniz ve örgütlülüğünüz, hem yurt içinde ve hem de yurtdışında ilgiyle izlenmekte, sempati ile karşılanmakta ve desteklenmektedir. Bu ilgi, sempati ve desteğin daha da büyümesi için gerekli her türlü çabayı ortaya koyacağımıza inanmanızı istiyoruz.

Kurultayınız, hem örgütlülük ve hem de mücadeleniz açısından yeni bir çıkışın vesilesi olacaktır, buna yürekten inanıyoruz. Bu inancımızla bir kez daha, mücadelenize, örgütlülüğünüze ve kurultayı hazırlama çabalarınıza emeği geçen herkese kardeşçe selamlarımızı ve başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Yaşasın sınıf dayanışması!

BİR-KAR

(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Tersane cehenneminde grev ateşi!

Komünist Tersane İşçileri tarafından 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nın hemen öncesinde kizilbayrak.net üzerinden kamuoyuna sunulan bu metin, Kurultay’dan da hareketle tersane işçilerinin önümüzdeki döneme ilişkin mücadele perspektiflerini, bu çerçevede özellikle de Havza genelini kapsayacak Grev sorununu ele alıyor... Yazıtı, başarıyla geride bırakılan ve 3. Tersane İşçileri Kurultayı’nı “Grev” gündemli olarak toplama kararı alan 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nın ardından daha bir önem ve anlam kazandığı inancıyla, okurularımıza sunuyoruz...

Kızıl Bayrak

Tersane işçileri 2. Kurultaya hazırlanıyor. Yapılan eylem ve etkinlikler, ard arda gerçekleştirilen kampanyalar, yaygın propaganda-ajitasyon pratiği, kahve ve ev toplantıları, verimli eğitim çalışmaları, oluşturulan komiteler ve hepsinden öte, her geçen gün yeni örnekleri yaratılan hak alma mücadeleleri-direnişler... Tablonun toplamı çok yönlü bir ön hazırlık sürecinin belli bir başarı ile örgütlendiğini gösteriyor. İkinci kurultay tersane işçilerinin süregiden mücadelesine yeni bir soluk katacağını daha şimdiden müjdeliyor. Irak gözlerin dahi görüp hissedebileceği bu faaliyet tablosu, aslında süregiden çalışmanın sadece bir yönünü oluşturuyor. Tüm bu yoğun pratiğe bir iç tartışma süreci eşlik ediyor. Birlik bileşenleri, derneğin etrafına öbeklenmiş işçiler, sınıf devrimcileri, havzada mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarını bir kez daha tartışıyor. Geçmiş deneyimler gözden geçiriliyor. Yaratılan birikim irdeleniyor. Tersaneler cehennemindeki azgın sömürüyü sona erdirmek için hangi olanaklara sahip olduğu, potansiyel imkanların nasıl bir mücadele hattında ilerleyerek güce dönüştürülebileceği, araçlar ve eylem biçimleri tekrar tekrar masaya yatırılıyor. Bu tartışmalar içerisinde ‘**fiili grev**’ tartışması hem en çok yoğunlaşılan gündem olarak, hem de en çözücü (hal böyle olunca da en heyecan verici) düşünce olarak öne çıkıyor.

Sözkonusu olan işçi sınıfının hak alma mücadelesi olduğunda, üretimden gelen gücün kullanılmasının sonuç alıcı bir eylem biçimi olarak öne çıkmasında ilk bakışta şaşırtıcı bir yan yok. Ancak sınıfın sendikalarda örgütlü kesimlerinin dahi bu silaha gereğince başvurmadığı/vuramadığı genel olarak sınıf mücadelesinin geri bir seyir izlediği bir dönemde, ‘**Bir havza grevi/direnışı**’ örgütlenme iddiası oldukça cüretli bir yaklaşım olduğu su götürmez bir gerçek. Üstelik sözkonusu alanda gerçek bir sendikal örgütlülüğün bulunmadığı, yaygın taşeronlaştırmanın işçileri bölüp parçaladığı, ağır çalışma koşullarının sınıf bilincini dumura uğrattığı, havza içerisinde sınırlı sayıda öncü işçinin bulunduğu ve bunların ayrıkısı durduğu, tersane patronlarının (başta da havzanın genel patronu **GİSBİR**’in) her türlü hak alma mücadelesini ezmek için binbir türlü yöntemle başvurduğu olguları orta yerde dururken.

Fakat yapılan tartışmalar üzerinden görülebilir ki, Tuzla tersanelerinde grevi örgütlemek (üretimi durdurmak) ne keyfi olarak, şartlar hesap edilmeden ortaya atılmış subjektif bir düşüncedir; ne de kolaycı sihirli formül arayışlarının ürünü altı boş bir söz kalıbı. Yürütülen mücadelenin daha baştan grevi örgütlemek hedefine bağlanması, tam da havzanın kendine özgün mücadele koşullarının dayattığı bir ihtiyacdır. Sınıf devrimcilerinin defalarca ifade ettiği gibi, 2 binden fazla taşeronun faaliyet gösterdiği, sigortasız çalıştırmanın genel bir davranış biçimi olduğu, işçi sirkülasyonunun yaygın olduğu bir

alandan, tüm havzayı ‘**tek bir fabrika**’ gibi ele almak bir mecburiyettir. Bu mecburiyetin kendisi **ne tek tek tersanelerin sendikal örgütlülüğe kavuşturulması, ne birden çok tersanede eş zamanlı sendikal kalkışmalarda bulunulması** ve ne de tekil mevzi hak alma eylemlerinin örgütlenmesi çabalarının bir kenara itilmesi sonucunu doğurmaz. Tam tersine, tüm bu çabaların tersanelerdeki çalışma koşullarına gereğince müdahale edebilmeyi başaracak ortak hedeflere bağlanması zorunluluğunu anlatır.

Tek tek tersanelerde gerçekleşen mücadelelerin eğiticiliği ve kazanımla sonuçlandığı yerde güven vericiliği yadsınamaz. Ama ne bu direnişler ne de belli aralıklarla gerçekleşen ve binlerce işçinin katıldığı protesto eylemleri, tersanelerde, işçiler lehine kalıcı kazanımlar sağlayamamaktadır.

Taşeronların sökülüp atılması, yevmiye usulünün kaldırılması, ücretlerin zamanında ödenmesi, sigortasız çalıştırmaya son verilmesi ve primlerin tam yatırılması, iş güvenliği ve işçi sağlığı için gerekli tedbirlerin alınması, havzadaki sosyal yaşam alanlarının iyileştirilmesi, işçinin barınma ve ulaşım ihtiyacının karşılanması... Bunlar ve bunlara eklenebilecek birkaç temel talep, tersane işçilerinin bugüne kadar parçalı yürüttükleri mücadelenin ortak talepleridir. Bu talepler yalnız işçiler için değil, tersane patronları için de hayati önemdedir. Çünkü tersanelerde bütün çark taşeronlaştırma, sigortasız çalıştırma, yevmiye usulü ücret vb. uygulamalar üzerine kuruludur. Ancak genel ve hasmını kalbinden vuracak bir eylem, patronları söz konusu talepleri kabul etmeye zorlayabilir.

Bu eylem **GREV**’dir! İşçi sınıfının bu büyük silahı; ancak o, yeterince güçlü kullanılabilirse Tuzla sömürü cehenneminin ateşini bir parça söndürebilir.

Olanaklar ve yetersizlikler

Fakat bir eylemin ihtiyaç olarak kendini dayatması ile gerçekleşebilir olması iki farklı şeydir. Eylem stratejileri ihtiyaçlar ve nesnel olanaklar üzerinden belirlenebilir. Ancak eylem kararları somut durum üzerinden alınır. Tuzla tersanelerinde grevi örgütleyebilmenin somut koşulları nelerdir?

Birincisi, sözkonusu olan bir öfke patlaması değil de, talepleri net, biçimi belli örgütlü bir kalkışma olduğu yerde, ilk koşul ortada grevi örgütleyebilecek bir öncü kuvvetin politik hazırlık düzeyi, faaliyet kapasitesi ve bu kapasitenin kitleleri etkileme gücüdür.

Bilindiği üzere havzadaki öncü potansiyel belli bir sınırlılık arz etmektedir. Üstelik parçalı ve dağınıktır. Ortak bir mücadele programından yoksundur. Siyasal dar grupçuluğun/mezhepçiliğin yarattığı tahribattan kaynaklı olarak da parçalılık kısa zaman dilimi içinde ortadan kaldırılamayacak gibi görünmektedir.

Grevi örgütlemeyi önüne koymuş olan **Tersane İşçileri Birliği**, her şeyden önce havzanın özgün koşullarını doğru tahlil eden, somut hedeflere dayalı bir mücadele programına sahiptir. Bu program etrafında yürütülen sistematik faaliyet kapasitesi her geçen gün daha da gelişmektedir. Öncülük edilen hak alma eylemlerinin de etkisi ile **Birlik** etrafına azımsanamayacak sayıda işçi öbeklenmiştir. Havzanın toplamına etkin olarak seslenebilme kapasitesi ve bu kapasiteden bağımsız olarak düşünülemeyecek olan kitleleri harekete geçirme ve örgütleme becerisi, belli bir düzeye ulaşmıştır. Tüm bu gelişmelere karşın **Birlik** henüz grev çağrısı ile tersanedeki üretimi bir anda durdurabilecek güçten mahrumdur. Havzada mücadelenin sıcak eğitiminden geçmiş bir öncü kuşağı yetiştirmek, potansiyel öncü kuvvetleri maddi bir güce döndürmek ve mevcut öncü potansiyeli ise güçlü bir ön hazırlık süreci etrafında grev bayrağı altında toplamak ısrarla sürdürülmesi gereken hattır.

İkinci önemli faktör, genel işçi kitlesinin bilinç ve örgütlenme düzeyidir. Tersanelerde çalışma koşullarının sertliği işçileri en doğal haklarını (aynı zamanda yasal olanları dahi) mücadele ile almaya mecbur bırakmaktadır. Bu mücadelenin eğiticiliği yadsınamaz. Hak alma eylemlerinin doğru bir önderlikle buluştuğunda alabildiği militan biçimler, gerçekleşen bazı protesto eylemlerine binlerce işçinin katılması, bir genel grevin örgütlenme zemininin olduğunun somut göstergeleridir. Ancak henüz sonuç alıcı bir eylem biçimi olarak grev düşüncesi (talepleri ve hedefleri ile birlikte) geniş kesimlere yeterince mal edilebilmiş değildir. Özellikle kurultay vesilesi ile yürütülen yaygın çalışmada bu noktada alınan yol

anlamli olmakla birlikte yanıltıcı olmamalıdır. En geniş kitleye grev düşüncesini ulaştırmaya sistematik olarak devam etmek gerekiyor. Grev hemfikirliği etrafında biraraya gelmiş güçleri sürekli ve sistematik olarak eğitmek günün en temel görevi olmaya devam etmektedir.

Üçüncü önemli nokta ise, kitleleri birleştirecek, harekete geçmesini sağlayacak taleplerin ve bu taleplere dayanan bir mücadele programının olup olmadığıdır. **1. Tersane İşçileri Kurultayı**, bu noktada önemli bir işlevi yerine getirmiş, tersane işçilerinin mücadele taleplerini, bizzat yaşanan sorunlardan ve bu sorunlara karşı yürütülen mücadeleden süzerek ortaya koymuştur. **1. Tersane İşçileri Kurultayı**’nı izleyen süreç bu taleplerin geniş kitlelere mal edilmesi çabasının kesintisizce sürdürüldüğü bir dönem olmuştur. Bu noktada yapılması gereken sözkonusu taleplerin sadeleştirilmesi ve grev eylemi ile bağlantısı içinde tekrar tekrar işlenmesidir.

Bir takım daha tali unsurları bir kenara koyarsak, tüm bunlara, hazırlanılan eyleme bugünden gereken sınıf dayanışmasının örülmesi ve kamuoyunun dikkatinin tersaneler cehnemine çekilmesi eklenebilir. Eylemin gerçekleşmesinden çok sürdürülebilmesi için hayati bir yerde duran bu görevin yerine getirilmesi için de, bugüne kadar yapılanlar azımsanmayacak bir etki bırakmıştır.

Tüm bu olanaklar ve yetersizlikler tablosu içinde tersanelerde grevi örgütlemenin mümkün olduğunu, bunun imkanlarının bulunduğunu, bu imkanların çok yönlü irdelenmesi ile örgütlenebilecek çok yönlü bir ön hazırlık sürecinin gerekli olduğunu anlatmaktadır.

İşte bu gerekliliğin farkında olan **Tersane İşçileri Birliği**, tüm bu görevlerin yerine getirilmesi mücadelesini **2. Tersane İşçileri Kurultayı** ile farklı bir düzeye sıçratma iddiası ve kararlılığı içindedir. Başarıyla geride bırakılan ikinci kurultay çalışması, öncünün kendi yetmezliklerini aşma, faaliyet, eylem ve örgütlenme kapasitesini artırma, kendi dışındaki öncü ve potansiyel güçlerle ortak bir eylem hattında birleşme çabasının aracıdır-aracı olacaktır.

Greve daha güçlü bir örgütlü hazırlık için 2. Tersane İşçileri Kurultayı!

2. Tersane İşçileri Kurultayı tek bir yürek olarak **“Tersaneler cehenneminde biz de grev ateşini yakalım!”** çağrısını yükseltmelidir. Kurultay kürsüsü genel ve tersanelere özgü mücadele birikiminin süzüldüğü ve greve hazırlık için yeniden harmanlandığı bir platform olmalıdır. Kurultay geçmiş deneyimlerden ve katılımcıların deneyiminden öğrenmeyi bilmelidir.

Greve çok yönlü, örgütlü bir hazırlık için **“Ulaşılmadık tek bir işçi kalmayacak!”** şiarı ile temel taleplerin ve grev silahının işlendiği yaygın bir aydınlatma kampanyasının başlatılmasını, ilk büyük çatışma başlamadan kitleleri eğitecek, birliği ve kendine güvenini attırarak bir eylem programının oluşturulmasını, eylem ve eğitim gruplarının kurulmasını, tersane işçilerinin geneline yönelik sistematik etkinliklerin düzenlenmesini, bir üye kampanyası ile tersane işçilerin örgütlülüğünün güçlendirilmesini karar altına almalıdır. Hak arama eylemlerini büyütüp geliştirmenin sorunlarını tartışmalı, bu eylemlerinin yanında bulunduğu ilan edilmelidir. Tersane işçilerinin haklı mücadelesinin kamuoyuna taşınması için somut kararlar almalıdır.

2. Tersane İşçileri Kurultayı “Greve Hazırlık Kurultayı”dır. Ve tersane işçileri için anlamını bu doğrultuda alacağı kararlar ve bunları uygulama gücü üzerinden bulacaktır. Bu örgütlü hazırlığın ne zaman somut bir eylem çağrısına döneceğine ise, tüm bu hazırlık faaliyetinin kitleleri etkileme ve peşinden sürüklenme gücü belirleyecektir.

Ama bugüne kadar yapılanları, alınan yolu kendimize güvence sayarak şimdiden söylemekte hiçbir sakınca yoktur ki; tersanelerde er ya da geç grev bayrağı dalgalanacaktır. Ve tersane işçileri bütün duyarlı sınıf kardeşlerini, ilerici kamuoyunu, kendini emekten yana sayan herkesi yanında bulacaktır.

20 yıllık mücadele birikimini ve deneyimini **2. Kongresi**’nin yol açıcılığı ile süzen **devrimci sınıf partisi** ise, dün olduğu gibi bugün ve yarın da, o büyük gün geldiğinde de, tüm birikimi ile buzkıran olmaya devam edecektir...

Komünist Tersane İşçileri
6 Aralık 2007

Tersane İşçileri Birliği 2. Kurultayı:

Hedef havza grevi, görev örgütlenme!

Tersane İşçileri Birliği 2. Kurultayı büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Sınıf hareketinin Hava-İş toplu sözleşme sürecinde kararlı bir duruş sergilediği, 45 günlük Telekom greviyle moral kazandığı koşullarda yapılan kurultay, tersane işçilerinin öfkesinin, sınıf kininin, özleminin ve umudunun platformu oldu.

İşverenin katılımı engellemek için her türlü yöntemi denemesine rağmen tersane işçileri kurultaya aktif katıldı. Kurultay, tersane işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışmasının kürsüsüne dönüştü.

Yoğun bir şekilde yürütülen kampanya sonucunda, gerçekleştirilen kurultaya; öfke, kararlılık ve inanç hakimdi.

Kurultay, tersane işçilerinin sorunlarının tartışıldığı, sorunlara çözüm yollarının arandığı bir platforma dönüştü.

Kapitalizmin ilk dönemini aratmayacak vahşi koşullarda çalışan ve yaşayan tersane işçileri, kaderlerini kurultayda ortaklaştırdı. Son derece güzel sunuşlarla ve anlatımlarla sınıfın yaratıcılığı ve kendini ifade etme yeteneği ortaya çıktı. Tersane işçileri yaşadıkları koşulları ironinin gücü ve hüznün öfkeyi tetikleyen atmosferi içinde dile getirdi. Sorunlarını ve çözüm önerilerini bir proleter devrimci olarak açıkladı. Katılımcı tersane işçilerinin büyük bir kısmının kürsüde söz alması dikkat çekti.

Kurultay; kardeşliğin, birliğin ve her şeyden önemlisi yapabilme gücünün ortaya konulduğu bir alan oldu.

Kurultay, tersane işçisinin yıllardan beri biriktirdiği öfkenin, isyanın ve arayışın sesiydi. Yapılması gerekenler son derece sarıh ortaya konuldu. Acil görevin örgütlenmek olduğu belirtildi. Tersanenin en ücra köşelerine kadar gidilmesi, her işçinin duyarlı kılınması ve her bekar evinin bir örgütlenme alanına çevrilmesi için herkes göreve çağrıldı.

Görev, örgütlenmek; hedef, havza grevi olarak belirlendi.

Havzanın bütününe yayılan, sarsıcı bir grevin örgütlenme, arzu ve isteği kurultaya hakim olan duyguydu.

Tersane işçileri, bir havza grevinin ne derece zor görev olduğunun farkındaydılar. Bundan dolayı taban örgütlenmelerinde bir araya gelmek, örgütlülüğü yaymak ve kökleştirmek gerekliliği üzerinde özellikle duruldu.

Evet, artık tersane işçisinin gündeminde bir

havza grevi var. 3. kurultayın da grev kurultayı olarak belirlenmesi boşuna değil.

Şimdi görev 25 bin tersane işçisinin yüreğine ve aklına grev kavramını yerleştirmek olmalı. 25 bin yürek grev için atmalı. 25 bin işçi grev için tek bir vücut olmalı.

İşçi sınıfının birliğinin ve savaşının muazzam bir göstergesi olan grev, artık tersane işçilerinin bayrağı oldu. Bugünden tezi yok, tersanede bu bayrağın dalgalanması için çalışmak ve biriktirmek gerekiyor. Hedef: Bir havza grevi yaratmaktır.

Evet yaratmak... Her işçinin sorumluluğu, güç vermesi, bir yerinden tutmasıyla yaratmak... Bir havza grevinin gerçekleşmesi için her işçinin hem işin hamalı, hem de mimarı olması gerekir. Evet, tersanede bir havza grevi gündemde. Yani tersane işçilerinin kendi kaderini ellerine aldığı, artık yeter dediği bir eylem. Dalga dalga yayılan yıkıcı bir eylem.

Tersane işçileri kurultayı bu yıkıcı eylemin, cüret etmeyle başlayacağını ilan etti. Ve buna cüret ettiğini açıkladı.

Şimdi görev, grevin mayalanması için çalışmaktır. Usanmadan ve bıkmadan çalışmaktır. Şimdi görev, 25 bin tersane işçisinin kendi gücünün farkına varmasını sağlamaktır. “Yaşasın grev!” sloganını yüreklerinde hissettirmektedir. Evet, tersanede hava döndü. Şimdi işçiden esiyor yel.

Volkan Yarasır

Kitlesel ve devrimci bir gençlik mücadelesi için...

Kendi gücüne güvenen etkili bir kampanya faaliyeti

Dönem başından bu yana sürdürdüğümüz “Yalanlarınızı da alın gidin!” üst başlıklı kampanyamızı bugüne kadarki biçimi ile sona erdirmiş bulunuyoruz. Sistematik bir politik üretkenlik ve yoğun bir kitle çalışmasının sonucunda kampanya çalışmasının örüldüğü illerin hemen hemen hepsinde kampanya, forumlar ve basın açıklamaları ile bitirilmiş bulunuyor. Geline yerde kampanya çalışmamızı, ortaya koyduğumuz hedefler ve hareketin ihtiyaçları merkezli bir değerlendirmeye tabi tutabilmenin olanaklarına sahibiz.

Hareketin biriken sorunları ve çözüm yolu

Bugün gençlik alanında derin bir politik ve örgütsel boşluk söz konusu. Yılları bulan bu sorunun aşılammaması, hareketi büyük bir daralma ile yüzyüze bırakmış bulunuyor. Zira son 6 Kasım eylemleri hareket içinde sol ve ilerici güçlerin hareket ile bağlarının görülmemiş bir biçimde tükendiğini dışa vurmuştur. Bu durumu aşmak yönlü çabalar ise halen dağınıklığını, parçalılığını ve hedefsizliğini koruyor. Eğer gençlik hareketini güncel görüntü üzerinden, yani hareket halindeki kesim üzerinden tanımlıyor olsaydık, ortada olan gerçekliğe hareket demek dahi tartışmalı olurdu.

Öte yandan, bugün sorunun temel yanlarından birisi, bu tabloyu değiştirecek bir pratik sorundur. Bugünkü zayıflığın ve daralmanın kestirme bir çözümü bulunmuyor. Döne döne tekrarladığımız gibi, tek gerçek çözüm yolu uzun soluklu ve hedefli bir kitle faaliyetinden geçiyor.

Bu yetersizliklerin oluşturduğu bir diğer önemli sonuç ise, ilerici güçlerde yaşanan daralma ve burjuva ideolojisinin etkisinin gençlik içinde bugüne kadar görülmemiş bir yaygınlığa ulaşmasıdır. Zira geçmişte görmeye çokça alışık olduğumuz, herhangi bir örgütsel tercihte bulunmamakla beraber devrimci siyasal çalışmaya açık gençlik kesiminin varlığı bugün için tanımlanabilir bir olgu değil. Bugünün gençlik hareketi oldukça sınırlı bir örgütlü kesimi kapsıyor. Bu durumu değiştirmek, ideolojik, politik ve örgütsel bir bütünlükte gençliğin sorunlarına müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Yeni alanlara açılmak ve faaliyetin her adımında örgütlenmek... Günün sorunlarına çözüm oluşturma iddiasındaki güçlerin yapması gereken temel şey budur.

Kampanya çalışmamızı bu eksende değerlendirdiğimizde, öncelikle, gençlik hareketinin verili hareketsiz ve dağınık tablosu içerisinde uzun soluklu bir kitle çalışmasına dayanan, yerel dinamiklerle bağ kurma hedefiyle hareket eden ve öğrenci gençliği harekete geçirecek kanalları yaratmanın arayışında olan bir çalışmanın açık bir süreklilik ve canlılıkla örülmüş olmasının başlı başına başarı olduğunu kabul etmek gerekir. Zira bu başlıkların kendisi, hedefli bir politik faaliyeti işaret eder. Bugün kampanya sonucunda elde edilen sonuçlara bakıldığında, ilk elden karşımıza çıkan da budur. Kampanya çalışması baştan sona iç hedefleri ile uyumlu ve hareketin ihtiyaçlarını gözetten bir temelde yürütülmüştür.

Bugün hareketin mevcut yetersizlik ve zayıflıkları elbette çalışmamızı daraltan, başarısını sınırlayan bir neden olarak karşımızda durmaktadır. Zira varolan ideolojik abluka, baskı ve terör mekanizması kırılmadan örülen çalışmaların kitlesel bir karakter kazanması oldukça güçtür. Bunu kırmak ve mesafe

almak, nesnel koşulların doğru bir tahlilini ve bu zeminde doğru bir öznel müdahaleyi gerektirmektedir. Bugün yapılması gereken, bu sürece müdahale edecek asgari olanakları bugünden oluşturmaktır.

Bu açıdan kampanya sürecimiz yeni alanlara açılmak, çalışmamızın örgütsel olanaklarını geliştirmek, öte yandan faaliyet kapasitemizi yaygınlaştırmak açısından anlamlı olanaklar yaratmış bulunuyor. Bugün sorun, bu yeni olanakları en iyi bir biçimde değerlendirmek, daha güçlü bir gençlik mücadelesi için önümüzdeki sürece çok yönlü olarak hazırlanmaktır. Bugünün zor koşulları karşısında faaliyette ısrar ve kararlılık göstermeden, biriktirilen sınırlı güç ve olanakları en etkin bir biçimde kullanmadan, yol yürümek ve mesafe almak mümkün değildir. Üç aylık kampanya sürecimiz bugün daha güçlü adımlar atmak için anlamlı olanaklar yaratmış bulunuyor. İhtiyacımız ise, yürüdüğümüz bu doğru yolda bu zamana kadar gösterdiğimiz ısrarı ve etkin çabayı, planlı ve hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir biçimde sürdürmektir.

Etkili ve yaygın bir propaganda çalışması

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası temelde bir taraflaşma çağrısının ifadesiydi. Kampanyaya başladığımız günlerde sermaye düzeni eliyle yaratılan laik-anti laik kutuplaşması gençlik kesimlerini düzen içi bir tercihe zorluyor, adeta gericilikten gericilik beğenmeye itiyordu. Kampanya çalışması ile öncelikle bulunduğumuz bütün alanlarda bu seçeneksizliği kırmayı, gençliğin tarafının kendi gelecek ve özgürlük mücadelesi olduğunu anlatmayı hedefledik. Bu bağlamda gençliğin temel taleplerini ifade eden dört değişik afiş hazırladık ve çalışmamızı gerek üniversitelerde, gerekse şehir merkezlerinde bu afişleri en yaygın bir biçimde kullanarak başlattık.

Üniversitelerde politik faaliyeti hedef alan saldırıların sürdüğü, afiş asmanın, bildiri dağıtmanın

soruşturma terörüne ve fiili müdahaleye boğulduğu bir atmosferde ısrarla kullanmayı sürdürdüğümüz propaganda araçlarımızla öğrenci gençliğe taleplerimizi en güçlü tarzda taşıdık ve kampanyamızı duyurduk. Kampanya çalışmamız kapsamında merkezi afişler, onlarca çeşit yerel afiş, yerel bildiriler, duvar gazeteleri ve daha sonra ayrıntılı olarak değineceğimiz çok çeşitli kitle çalışması aracı kullanıldı. Bu sene, onlarca siyasetin ortak örgütlediği 6 Kasım sürecinde dahi bu ölçüde yaygın ve etkin materyal kullanımı gerçekleştirilememiştir.

Yerel dinamiklerle bağ kuran bir çalışma tarzı

Gençlik hareketinin bugün içerisine hapsediği kısır döngüyü kırabilmenin yolu, gençliğin gelecek sorunu üzerine oturtulacak ısrarlı ve bütünlüklü bir politika ve bu politika ile uyumlu bir çalışma tarzından geçiyor. Gençlik kesimlerinin bugün karşı karşıya kaldığı saldırı dalgasını püskürtebilmek, bir yandan bu saldırıların bütünlüğünü ısrarla vurgulamak ve bu bütünlük üzerinden bir karşı mücadele örgütlemek, diğer yandan ise neo-liberal saldırıların yerel yansımaları ile amansız bir mücadeleyi sürdürmeyi zorunlu kılıyor.

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası kurgulanırken, temel çıkış noktalarından birini bu tartışmasız gerçeklik oluşturmuştu. Bir yandan gençliğin karşı karşıya kaldığı neo-liberal saldırılar bir bütünlük içerisinde ele alınırken, diğer yandan da bu saldırıların yerellerdeki somut görünümünün etkin bir biçimde işlenmesi esas alınmıştı. Kampanya çalışmasının sonuna gelindiğinde diyebiliriz ki, bu konuda geçmiş yılları kat be kat aşan bir başarı sağlanmıştır. Hemen hemen bütün yerelerde kampanya çalışması yereldeki gündemlerle bütünleştirilerek yürütülmüş, Yıldız Teknik Üniversitesi örneğinde görüleceği üzere, yerel

gündemler noktasında çok yönlü bir faaliyet kapasitesi ortaya çıkartılabilmektedir.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde örülen çalışmanın deneyimleri bu yönüyle dikkate alınmalı ve tartışılmalıdır. Zira sözkonusu üniversitede bir yandan Mimarlık Fakültesi özgülünde yaşanan bir sorun gündemleştirilir ve ara bir kampanyaya bağlanırken, aynı anda ulaşım sorunu ve şovenist histeri gündemleri etkin bir tarzda işlenebilmiştir. Yıldız örneği özellikle ulaşım gündemine gerçekleştirdiği politik müdahale ile (yereldeki ulaşım sorunu İstanbul genelindeki ulaşım zamlarına bağlanmış ve her iki başlık da kampanya ile etkin bir biçimde bütünleştirilmiştir) merkezi bir kampanya kapsamında yerel bir kampanya örebilmenin anlamlı bir örneği ortaya çıkartılmıştır.

Yerel gündemlerle bağ kurabilen bir politik faaliyetin öğrenci gençlikle de daha geniş bir zeminde ilişki kurmanın, öğrenci gençliği irili ufaklı eylemler üzerinden harekete geçirebilmenin temel koşulu olduğunu daha önceleri defalarca vurgulamıştık. Bu kampanya sürecinde yerellerde ortaya çıkan kimi olumlu örnekler belirlemelerimizin somutlanmasına da vesile olmuştur.

Bir politik faaliyetin yerel gündemlerle bağ kurabilmesi demek, söz konusu yerelin ihtiyaçlarını, öte yandan da olanaklarını daha güçlü tayin edebilen bir çalışma demektir. Genelde merkezi kampanya süreçlerinde, çeşitli zayıflıklardan kaynaklı merkezi bakışın yerel bakışın önüne geçmesi, bir dizi yerel olanağın da gözden kaçırılması sonucuna yolaçtığını defalarca görmüştük. Kimi zaman ise tersinden, yerelde öne çıkan bir başlık, kampanyanın bir anda geriye itilmesi ve bu soruna kilitlenilmesi sonucunu doğurabiliyordu.

“Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyası bu açıdan da birçok yerel açıdan anlamlı bir farklılık yarattı. Örneğin 9 Eylül Üniversitesi çalışmamız, üniversite bünyesinde ortaya çıkan yolsuzluğa karşı hem gündemin hak ettiği tepkiyi gösterebilmiş oldu, hem de bu sorunu kampanya ile propaganda düzleminde dahi olsa birleştirebilmiş oldu.

Yine bu başlık içerisinde Adana'da sürdürülen MYO çalışması mutlaka tartışılmalıdır. Ancak, taşıdığı özel önemden dolayı, bu çalışmayı ayrı bir başlık içerisinde ele almayı tercih edeceğiz.

Kurumsallaşmayı ve öğrencileri etkinleştirmeyi hedefleyen bir kitle çalışması

Kampanya çalışmamızın bütününe baktığımızda, bu konuda da geçmiş yılların neredeyse bütün kampanya çalışması süreçlerini aşan bir başarı olduğunu rahatlıkla ifade edebiliriz. Neredeyse bütün yerellerde çeşitli kitle çalışması araçları ihtiyaca göre devreye sokulmuş, yerel önderlikler geçmiş yılları aşan bir politik üretkenlik kapasitesi sergileyebilmiştir.

Kampanyamızın toplamına baktığımızda, ilk göze çarpan yerel kampanyalar olmaktadır. Dört ayrı üniversitede dört ayrı gündem üzerinden yerel imza kampanyaları yürütülmüştür. Yine dikkati çeken başka bir nokta, geçmiş yıllardaki en zayıf alanımız olan kurumsallaşma sorununun üzerine anlamlı bir çabayla gidilmiş olmasıdır. Her yerelde aynı etkinlikle sonuç üretilememiş olsa da, kampanya sürecinin yarattığı olanaklara dayanılarak, üç üniversitede süreklileşecek yerel yayın faaliyetleri başlatılmış, iki üniversitede ise kampanya özelinde fanzin çıkartılmıştır. Ayrıca yine bir üniversitede kampanyanın son bir aylık süreci bir Platform oluşturularak yürütülmüştür.

Geçmiş yıllarda zorlandığımız diğer bir alan olan çalışmayı yerel etkinliklerle birleştirebilmede geçen yıllara oranla anlamlı bir aşama katedilmekle beraber, sorun tümüyle aşılamamıştır. İstanbul Üniversitesi'nde yürütülen çalışmanın bütününde sergilenen başarı bu

konuda da anlamlı sonuçlar yaratmış, düzenli bir film etkinliği programı oluşturmuştur. Farklı üniversitelerde de bazı ara yerel etkinlikler organize edilmiştir. Ancak süreklileşmiş etkinlikler İstanbul Üniversitesi dışında hayata geçirilememiştir.

Bütün bunların yanı sıra, bütün bir kampanya süreci boyunca kitle çalışmasında ciddi bir ısrar gösterildiğini ifade etmeliyiz. Hemen hemen bütün üniversitelerde öğrenci gençlikle buluşmanın olanakları zorlanmış, açık kampanya toplantıları örgütlenmiştir. Ortalama 15-20 kişilik katılımlarla gerçekleşen bu toplantılar bugünün gençlik hareketi tablosu içerisinde oldukça anlamlı bir yerde durmaktadır.

Çalışmanın son haftasında hemen hemen bütün yerelerde örgütlenen referandum çalışması da önem taşımaktadır. Binlerce öğrenciye taleplerimiz taşınmış, taleplerimizden yana taraf olmaları çağrısı yapılmıştır.

Kendini politik olarak denetleyebilen bir kampanya çalışması

Kampanya çalışmasının merkezi bir güçlülüğü olarak ifade edilebileceğimiz politik denetleyiciliği özellikle 6 Kasım süreci ve şovenist histerinin dizginlerinden boşaldığı süreçte açığa çıkmıştır.

Kampanya gündemlerinin 6 Kasım ile bağının kurulması noktasında yapılan müdahale yerel önderliklerin de etkin çabası ile asgari bir karşılık üretmiştir. Ancak bu konuda hala da istenilen düzeyde başarı elde edilememiştir. 6 Kasım'la gündemsel planda bütünleşmenin bütün olanaklarına sahip kampanya çalışmamız, bütünleşmeyi propaganda düzleminin ötesine taşımakta güçlük çekmiştir. Ters olması gerekirken, 6 Kasım süreci kampanya çalışmalarının propagandaya sıkıştığı bir dönem olmuştur. Bunun bir nedeni gençlik hareketinin toplam tablosundan kaynaklı olarak ortak çalışma yükünün ağırlıklı bir biçimde üzerimize kalmasıdır. Diğer bir nedeni ise (6 Kasım sürecini ve faaliyetlerini güçlendirecek olan da budur) hareketin ihtiyaçlarından elbette kopmadan, bağımsız çalışma gücümüzü sınırlamamayı tercih etmek gerekirken, somut koşullarda bunun yapılamamasıdır.

Şovenist atmosferin tırmandırılmaya başlandığı günlerde ortaya konulan “Şovenizmin yalanlarına ortak olma!” metni ise, kampanya çalışması ile gençlik hareketinin ihtiyaçlarını karşılaşma noktasındaki iradi tutumun bir yansımasıdır. Hemen her yerelde şovenist histerinin karşısına halkların kardeşliği şiarı ile çıkılabilmektedir. Ancak bu başlık altında da merkezi müdahaleye paralel bir yerel inisiyatif sergilenmekte güçlük çekilmiş (YTÜ'deki örneği dışta bırakırsak), gündeme ilişkin pratik bir hat örülebilmiştir. ODTÜ gibi kimi üniversitelerde gündem üzerinden oluşan duyarlılık, uygun bir zemin

yaratmasına rağmen, değerlendirilememiştir.

MYO ve yurt çalışması üzerine ilk adımlar

Her iki başlığın da kendi içerisinde bir değerlendirme konusu olduğu açık. Ancak kampanya çalışması bünyesinde İzmir'in yurtlar, Adana'nın MYO üzerinden attığı ısrarlı adımlar, yıllardır çalışmamızın belki de en zayıf olduğu bu iki alana yüzünü dönmesine vesile olmalıdır. Adana'nın iki ay gibi kısa süreli bir yüklenmesinin sonuçları ortadadır. Ekim Gençliği'nin misyonu üzerinden hareket eden bir çalışmanın ürettiği sonuçlar önemlidir ve bizim açımızdan taşıdığı bu önem bilince çıkartılacaktır. Kampanya çalışmamız, bu alanlara dönük tanımlı ve sistematik ilk adımların atılabilmiş olması açısından da anlamlıdır.

Kampanya çalışmasından aldığımız güçle daha ileriye!

Başarılı bir kampanya sürecini geride bırakmış bulunuyoruz. Bu başarının hem politik hem de örgütsel ayakları olduğunu ifade etmeliyiz. Elbette üzerinden atlanmaması gereken eksiklikler ve zaaf alanları varlığını sürdürmektedir. Ancak geçmiş yıllardaki bir dizi zaaf alanının aşılması olmasından dolayı başarıların öne çıkartılması, deneyimlerinden yararlanılması açısından gereklidir.

Bu başarılar elbette asıl anlamını süreklileştirilebildikleri ölçüde bulacaktır. Önümüzdeki dönemde kampanya çalışmamızın öne çıkarttığımız başarılı yanlarını süreklileştirmenin azami çabası harcanmak zorundadır. Zira sınırlı bir kampanya süreci ile de görmüş bulunuyoruz ki, sistemli ve yerinde harcanan bir politik çaba karşılığını üretmektedir.

Genç-Sen üzerine....

Birleşik, kitleesel ve devrimci bir gençlik örgütlenmesi için!

Genç-Sen tartışmaları ve çalışmaları geline yerde kuruluş faaliyeti biçimini almış bulunuyor. Henüz etkin ve kitlelere yönelen bir faaliyet süreci ve gençlik içinde ilerici olanaklar açısından dahi bir birleşme zemini oluşturamamış bir gençlik örgütlenmesinin kuruluş ve tüzük tartışmalarına başlayarak kuruluşunu ilan etmesi doğal olarak yadırganacaktır. Ancak mevcut durum bugün budur. Ve haretle süren kuruluş ve tüzük tartışmaları kitle mücadelesi ile herhangi düzeyde bir bağ kurabilmiş değildir. Bu durum ilk oluşum sürecinde anlaşılır olan öncü/ilerici güçlere sıkışmanın geline aşamada amaçlaşmış bir görüntüsüdür.

Gençlik hareketinin verili durumu, örgüt ve birleşik bir gençlik örgütlenmesi sorununu tüm yakıcılığı ile karşımıza çıkartmaktadır. Bu parçalı ve dağınık gençlik mücadelesine ilerici güçlerin bir araya geldiği bir zeminde politik ve örgütsel bir tutum almak, ilerici bir adım, olumlu bir gelişmenin ifadesi olacaktır. Genç-Sen bu açıdan gençlik içinde oynayabileceği misyonu yerine getirebildiği koşullarda, açık ki desteklenmesi gereken bir çaba olacaktır. Ancak bugünkü kitle dışılık Genç-Sen'in oynayabileceği bu olumlu misyonu tartışmalı hale sokmakta, onu henüz doğum aşamasında etkisizleştirmektedir. Gençlik mücadelesi ile Genç-Sen ilişkisi açısından asıl sorun budur. Sorun çözümlenmediği koşullarda, birleşik bir mücadelenin olanakları, örgüt sorunu çerçevesinde anlamlı olabilecek birtakım tartışmalar süreç içinde heba edilecek, kaybeden oldukça sınırlı olanaklarla yürüyen gençlik hareketi olacaktır.

Genç-Sen nedir? Ne işe yarar?

Bu soruya verilecek yanıt sürecin gelişimi açısından da belirleyici olacaktır. Açık ki bu soruya verilecek yanıt, bugünün gençlik mücadelesinde ve bu mücadelenin sorunlarında gizlidir. Hareket kitle tabanı olarak oldukça daralmıştır. Denilebilir ki, bugün söz konusu olan salt öncü güçlere sıkışmış bir harekettir. Tüm Türkiye'de 1500 kişinin katıldığı 6 Kasım eylemleri, tabloyu ortaya koyan açık bir veridir. Hareketin kitlelerle bağı neredeyse hiç kalmamıştır. Bunun sonucu olarak, burjuva ideolojisinin gençlik içinde belki de en yaygın olduğu bir dönem yaşanmaktadır.

Üniversitelerde yürütülen politik çalışmalara ilginin görülmemiş bir düzeye gerilediğine tanık olmaktayız. Öte yandan, bu ideolojik-politik boşluk (yakın dönemde şovenist saldırganlığın doldurduğu gibi), düzen içi gerici taraflaşmalar üzerinden belli bir kolaylıkla doldurulabilmektedir.

Bu nesnel tablo gençliği aşan bir dizi etmenle ilişkilidir. Özellikle sınıf ve kitle hareketinin bugünkü geri düzeyi ve hakim gerici atmosferi gençlik güçlerini de dolaysız bir biçimde etkilemekte, gençlik hareketini sınırlamaktadır. Zira gençlik mücadelesi bugün siyasal bir sınıf hareketinin sürükleyici gücüne muhtaçtır. Bu ortaya çıkmadığı koşullarda, gençlik mücadelesinin yapısal sorunlarını aşması oldukça güçtür.

Genç-Sen öncelikle bu nesnellikle kurduğu ilişkiyi doğru bir temelde tanımlamalıdır. Zira, bir kitle örgütlenmesi hareketle kurduğu bağ ölçüsünde gelişebilir. Hareketin bu nesnel sorunlarına Genç-Sen

hangi düzlemde çözüm oluşturmaya çalışmaktadır? Kendini bulunduğu alan içinde konumlandırmayı başaramayan bir örgütün yaşam şansı yoktur. Ya da en iyi durumda ortaya çıkacak sonuç, yeni bir mezhep olmanın ötesine geçemeyecektir.

Bu nesnel tabloya yanıtı açık ki, bugüne kadar gençlik mücadelesinin ortaya çıkardığı ilerici birikimin kendisi verebilir. Ancak bu ilerici güçler cephesinde de ciddi bir güvensizlik, dağınıklık ve apolitizm egemendir. Yılların yarattığı önyargı ve parçalanmışlık gençlik hareketine müdahaleyi iyice zora sokmaktadır.

Genç-Sen bu sorunlar karşısında nasıl bir çözüm zemini ve arayışı içindedir? Şunu açıklıkla belirtebiliriz ki, bugünün gençlik hareketinde hareketin biriken sorunlarına dönük herhangi düzeyde bir çözüm arayışı, ilerici güçlerle birleşmeyi bir tercih değil zorunluluk haline getirmektedir. Kendi içine daralmış, bugüne kadar ortaya çıkan olanakları ve ilerici birikimi yok sayan ya da bünyesinde toparlamak için etkin bir çaba ortaya koymayan herhangi bir örgütlenmenin kitle mücadelesini geliştirmede ve kitleleri örgütlemeye bir başarı şansı bulunmamaktadır.

Bu elbette bir çırpıda olmayacaktır. İdeolojik-politik bir mücadele, örgütsel planda buna açıklık ve dinamik bir pratik çaba ancak bu soruna çözüm oluşturabilir. Genç-Sen buna ne kadar açıktır? Öncelikle tanımlaması ve pratiğe taşınması gereken budur.

Bugün daralan gençlik mücadelesi kitlelere dönük çok daha ısrarlı, sabırlı ve yaratıcı bir çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Bu yapılamadığı koşullarda, öteki sorunlara da gerçekçi bir çözüm bulabilmek olanaksızdır. Gençlik mücadelesinde dinamik ve hedefli bir kitle pratiği oluşturmaya, tüm zorluklara karşın kitleesel bir gençlik mücadelesi hedeflemeyen herhangi bir çaba, hareketin bugünkü darlığının duvarına çarparak tuz-buz olur. Nitekim gençlik mücadelesi yakın geçmişte bir dizi "iyi düşünülmüş" ancak kitle mücadelesi içinde kendini ortaya koyamamış örgütlenme tartışmaları yaşamıştır. Bugün bunlardan geriye kalan koca bir hiçtir.

Genç-Sen kitleesel bir gençlik örgütlenmesi olma iddiasını ne kadar taşımaktadır? Bu soruya yanıt, etkin bir kitle çalışması, hedefli bir politik faaliyet içinde verilebilir ancak.

Kuruluş iddiası ile ortaya çıkan Genç-Sen 'in bu soruya vereceği yanıt, elbette tek başına düşünsel değil pratik yanıt, sonraki süreci belirleyecektir.

Gençlik tüzüksel normlar üzerinden değil, devrimci bir pratik ile kazanılabilir!

Genç-Sen'in yönelimlerine ve temel tartışmalarına bu değerlendirmeler ışığında kısaca bakalım. Genç-Sen 10 Ekim günü Ankara'da gerçekleştirdiği merkezi toplantı ile kuruluş sürecini başlatmış oldu. Toplantıda bu kuruluş süreci tüzüksel bir hazırlık olarak tanımlandı.

Öncelikle Genç-Sen'in bugünkü durumunu açık bir biçimde tanımlamalıyız. Bugüne kadar kitle mücadelesi içinde oldukça hedefsiz ve başarısız birkaç etkinlik ve ulaşım zamlarına karşı oldukça etkisiz birkaç çalışma dışında tanımlanabilir pratiği olmayan, ilerici güçlere güven verebilecek bir genişlikte bir tartışma zemini oluşturmamış bulunan bir örgütlenme, kitleesel bir gençlik örgütlenmesi olma iddiası ile kuruluşunu ilan ediyor ve bu kuruluşu bir tüzükle taçlandırıyor.

Bizim elimize de ulaşan tüzük önerilerini tartışmayı gereksiz buluyoruz. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz. Bu tüzükleri hazırlayanlar, bir tarih bilincinden ve devrimci bakış açısından oldukça uzaktırlar. Nitekim bu tüzükler DİSK avukatlarının dahi "devlet sizi tanımıyor, ama siz kendinizi yasal kalıplara sokmaya çalışmışsınız" eleştirilerine konu olmuştur.

Ancak bizi hazırlanan tüzükler değil, tartışmanın

sürdürülüş biçimi ilgilendirmektedir. Zira bizim için önemli olan, kendi içinde tüzük maddeleri değil, hareket içinde ve hareket için bir örgüt mü yoksa kendi içinde bir örgüt mü olunacağıdır? Kitle mücadelesine karşı sorumlu bir örgüt mü yoksa bugünkü kısırlığı sürdüren hareketsiz bir zemin mi? Unutulmamalıdır; hareketsizlik çürütücüdür ve herşeyi çürüten bu sistem karşısında çürümeyi engelleyecek tek güç devrimci bir hareketlilik olabilir.

Kitle mücadelesini geliştirmeyi hedefleyen bir kitle örgütlenmesi elbette faaliyetini düzenleyebilmek için belli normlara sahip olmak durumundadır. Bu normlar, örgütün kitle mücadelesine daha etkili müdahalesini sağlamak, onun kitle temelini geliştirmek içindir ve mücadelenin güncel ihtiyaçlarına yanıt vermeyi hedefler. Bunun dışında tartışılan tüzükler, metin olarak ne kadar iyi düşünülürse düşünülün, sonuçta bürokratik ve mücadele dışı bir normlar yığınına ifade eder. Bugünkü tüzük tartışmalarına buradan bakılmak durumundadır.

Peki bugün için belirlenecek normlar neler olabilir?

Genç-Sen'in bugünkü konumu üzerinden yapması gereken, hedeflerle bütünlüklü bir örgütsel irade beyanıdır. Genç-Sen kendisini, taban inisiyatifini açığa çıkartacak bir örgütlenme olarak tanımlamalı ve tabanın doğrudan katılımını engelleyen temsiliyet biçimlerine karşı çıkmalıdır. Hareketin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek olan budur.

Bu açıdan kuruluş aşaması iddiasında olan Genç-Sen'in bilmesi gereken; örgütlenmenin kendi içinde bir ilkeler birliğine değil, mücadele içindeki kitlelerin eylemsel-pratik birliğine dayanması, bunun hedeflenmesi gerektiğidir. İlkeler bu zeminde oluşur ve gerçe anlamına kavuşur.

Kendini kitle mücadelesi içinde vareden bir gençlik örgütlenmesi

Genç-Sen öncelikli olarak kitle mücadelesi içinde kendini var etmek zorundadır. Bugünkü hareketin sınırlılıkları bu sorunun üzerinden atlamayı değil üzerine gitmeyi zorunlu kılmaktadır. Bugün en iyi tüzüğü hazırlama çabasındaki Genç-Sen'in yapması gereken, politik bir tartışmanın ürünü bir politik kampanya süreci ile yolunu yürümektir. Ancak böylelikle, Genç-Sen'in sık sık ifade ettiği gibi, “yolumuz açık olacaktır”.

Böyle bir kampanya süreci hayati bir önem taşımaktadır. Genç-Sen'in kendi kimliğini kitleler karşısında daha etkili bir biçimde ortaya koymasını kolaylaştıracaktır. Bir tüzük oluşturup kitlenin karşısına çıkan bir örgütlenmenin kitle mücadelesinin gündem ve sorunlarının dışında kalması tam bir ciddiyetsizlik olacaktır.

İşin kötü yanı, bugün Genç-Sen üzerinden tartıştığımız kavrayışsızlığın muhatabı DİSK bürokratları değildir. Zira, sınıf mücadelesi içinde yıllarca sınanmış bir bürokratik kimliğin kitle mücadelesinin sorun, ihtiyaç ve gündemlerini anlamasını beklemek mantıklı da değildir. Buradaki eleştirinin asıl muhatabı Genç-Sen içindeki bir dizi siyasal gençlik örgütlenmesidir. Bu nedenle, sergilenmekte olan kavrayışsızlığı anlamak gerçekten güçtür ve apolitizm bu durumu açıklamaya yetmemektedir.

Gençlik mücadelesini geliştirme bakışıyla piyasalaşan eğitime, mesleki dönüşümlere ve geleceksizlik sorununa karşı açık ve belirgin bir politik tutum almak ve bunu etkili bir kampanya süreci ile bütünleştirmek bugünün zorunluluğudur. Genç-Sen içinde bizim güncel tartışmalara dönük olarak yaklaşımımız bu olacaktır, bunu pratiğe taşımaya çalışacağız. Bu başarılamadığı koşullarda, bizim ya da başka bir örgütlenmenin Genç-Sen'in bir

parçası olmasının kitle mücadelesi açısından bir anlamı olmayacaktır.

Tartışmaların dışında kalmak ne anlama geliyor!

Bugün bu tartışmaların dışında kalmak için hiçbir geçerli neden bulunmamaktadır. Bugün farklı saiklerle tartışmaların dışında duran eğilimleri kısaca değerlendirmek, birleşik bir mücadeleyi örgütlenme sorununun bir diğer önemli yanını oluşturmaktadır.

Bu eğilimlerden birincisi, sürece dair politik bir yaklaşım ve güncel çözümlemelerden yoksunluktur. Bu eğilimle tartışabileceğimiz bir başlık ne yazık ki bulunmuyor. Zira söz konusu olan gençlik siyasetinden kopuştur.

İkincisi ise örgüt biçimlerine sıkışmış bir tartışma eksenidir. Devrimci Gençlik çevresi ve Öğrenci Kolektifleri bu tutumun en belirgin temsilcileri durumundadır. DİSK üzerine söylenenler ve Genç-Sen pratiğinin kitle mücadelesi ile kurduğu bağa dair tartışmalar elbette önemlidir ve sürdürülmelidir. Ancak bu tartışmalar hangi saiklere dayanmaktadır, bizce tartışmanın düğüm noktalarından birisini bu oluşturuyor. Bunu söyleyenler bugün ilerici güçleri biraraya getirebilecek bir mücadele ve örgütlenme için ne söylemektedir, bu sorunu nasıl tanımlamaktadırlar? Buna bir açıklık getirmek durumundadırlar. Zira bu olmadığı ölçüde ortaya çıkan sadece günün yetersizliklerini dar grupçu çıkar ve hedefleri gizlemek için kullanan bir yaklaşım olabilir. Nitekim bu eğilimin temsilcileri tam da bu grupçu bakışın dışavurumu olarak bizi siyasal örgütlenmeleri birleştirmeye çalışmakla eleştirmektedirler.

Buna yanıtımız şu olmuştur: *“Kitle örgütlenmesi sorununun bir çırpıda masa başında çözeceğini sanan yaklaşım, elbette ki ilerici potansiyelin bir araya gelmesinin önemi ve kapsamını kavramakta zorlanacaktır. Sorunu ‘örgütleri birleştirmeye’ indirgediğimizi düşünmeleri de örgüt sorununa bakıştaki bu yavanlığın dışavurumundan ibarettir sadece. Zira birleşik bir gençlik örgütlenmesi sorunu özel bir sorundur, öznelerin iradi çabası ve müdahalesi ile elbette bir çırpıda başarılabılır. Ancak bu hiçbir biçimde gençlik örgütlenmesi sorununun çözüldüğü anlamını taşımamaktadır. Bu sadece bir olanağa, hareketi sıçratabilecek bir dinamiğe işaret etmektedir. İlerici potansiyeli bir araya getiren bir birleşik örgütlenme, asıl hedefin, geniş gençlik yığınları ile buluşma hedefinin bir kaldıracıdır sadece. Ve hedefe, doğru bir yöntem ve bakışla ilerleyebildiği koşullarda bir anlam taşır.”*

Bugün, yukarıda işaret ettiğimiz eğilimin temsilcileri birleşik bir mücadele açısından ne önermekte, nasıl bir çerçeve çizmektedirler. DİSK'i, Genç-Sen'i doğru bir zeminde eleştirmek, bu tartışmanın üzerinden atlamak için gerekçeye dönüştürülemez. Ama “‘bizim kitlesel örgüt biçimimiz’ var ötesi bizi ilgilendirmez” diyorsanız da, bu sizin sorunuzdur. O zaman bugünün ilerici

olanaklarına dahi kendini açamamış bir tekke olarak kalmaya mahkum olursunuz.

Bir diğer eğilim, sürecin eksiklik ve yetersizliklerinden dolayı, varolan olanağa devrimci müdahale yaklaşımını yok saymaktır. Bu ise kendiliğindenciliğin bir dışavurumudur. Birleşik bir gençlik mücadelesi üzerine sözü olan, ilerici muhalefetin biraraya gelmesini önemseyen herkes bu tartışmalara kendi yaklaşımları ile katılmak durumundadır. Zira bugünün gençlik mücadelesinin en temel ihtiyaçlarından birisi dinamik bir tartışma sürecidir. Olanaklar tükenene kadar bu tartışmanın zorlanması devrimci bir çaba olacaktır.

15-16 Aralık’a ve Genç-Sen’e dair bir tartışma platformu

* Genç-Sen gençlik sorununu güncel boyutları ile tartışmak ve çözüm oluşturmak için etkin bir mücadele örgütü olarak kendini tanımlamalıdır.

* Genç-Sen bu kapsamda gecikmeksizin gençlik sorununu tartışmaya açan bir forum veya kurultayla örgütlenme sürecini başlatmalıdır. Bu kapsamda kendi dışındaki tüm ilerici gençlik güçlerini bu sürecin bir parçası haline getirmek için sistematik bir çaba harcamalıdır.

* Genç-Sen bu süreci yerel inisiyatifleri ve tartışmaları açığa çıkartacak bir biçimde etkin bir politik kampanya olarak örgütlemelidir.

* Genç-Sen'in bugün için ihtiyacı, hayatın içinde karşılığı olmayan, örgütlenmeyi bürokratik bir cendereye sıkıştıracak tüzüksel tartışmalar değil, kitle mücadelesini geliştirecek bir örgütlenme yaklaşımı ve iradesi ortaya koymaktır.

* Genç-Sen bu kapsamda kendini taban inisiyatifini açığa çıkartacak bir örgütlenme olarak tanımlamalıdır.

* Genç-Sen, bunun bir ayağı olarak yerelerde, sınıflarda, amfilerde ve fakültelerde örülecek olan kitle mücadelesine katılan herkesin dolaysız bir biçimde karar alma sürecine katıldığı bir işleyişi ilkesel bir yaklaşım olarak benimsemelidir.

* Genç-Sen, kararların temsiliyete değil kitlenin doğrudan katılımına uygun bir biçimde alınmasını başlangıç adımı olarak mutlak suretle hedeflemelidir.

* Genç-Sen, bu kapsamda il düzeyinde çalışmayı düzenleyecek koordinasyonlar oluşturmalı, bu koordinasyonlar yerellerden herkesin katılımına açık forumlar olarak düşünülmelidir.

* Genç-Sen, bunun önünü kapayacak birtakım temsiliyet biçimlerine şiddetle karşı çıkmalı, bürokratik biçimlere sıkışmaktan özenle kaçınmalıdır.

Bugün kuruluş iddiasıyla ortaya çıkan Genç-Sen'in atması gereken öncelikli adımlar bunlardır. Ancak bu adımların atıldığı koşullarda Genç-Sen daralmaktan ve içine kapanmaktan kurtularak, hem ilerici gençlik güçlerine hem de genelde gençlik kitlelerine güven veren bir örgütlenme haline gelebilir.

(Ekim Gençliği'nin Aralık 2007 tarihli 106. sayısından alınmıştır...)

19 Aralık'ı unutmayacağız!

12 Eylül zindanları, kanla, ölümle ve işkenceyle anılır. Darbenin en kanlı yüzü kendini zindanlarda ve işkencehanelerinde gösterir. Öyleki zindanlar da işkence merkezidir artık. Lağım sularıyla dolu, farelerin cirit attığı, soğuk, yalıtılmış hücreler... Ancak 12 Eylül'le birlikte zindanlarda gündeme gelen en ciddi uygulama, devletin devrimci iradeyi teslim almayı, devrimci kimliği yoketmeyi hedefleyen uygulamaları olmuştur. İstiklal Marşı'nın zorla okutulması, ceketlerin iliklenmesinin dayatılması, emir tekrarı, zorla "komutanım" dedirtme, sayımların hazırolda yapılmak istenmesi, tek tip elbise dayatması vb...

En vahşi saldırının yaşandığı Diyarbakır zindanında '82 yılında Mazlum Doğan'ın tutuşturduğu kıvılcım, baskılara, işkencelere ve teslimiyet dayatmalarına ölümüne direnişle en anlamlı yanıt olur. Benzer bir yanıt '84 Ölüm Orucu direnişi ile verilir. Devletin baskı ve zulüm politikasında bir gedik açılır.

19 Aralık sabahı, Türkiye'nin cezaevleri yeni bir katliama tanıklık eder. 12 Eylül zindanlarındaki işkencelerin ardından, Buca, Ümraniye ve Ulucanlar katliamlarını katlayan bir operasyon gerçekleştirilir. Bu operasyonun en belirgin yanı, daha sonra devlet tarafından da itiraf edildiği gibi, operasyonun üzerinde bir yıl boyunca çalışılmış olmasıdır.

Tek merkezden planlanan saldırı hayata geçirilerek, 22 cezaevine aynı anda operasyon düzenlenir. Onbinlerce asker, polis, özel tim operasyona katılır. Ölümün büyük çoğunluğu ateşli silah yaralanmasına bağlı olarak yaşanır. Bayrampaşa'da devrimci kadınların üzerine kimyasal gaz bombaları atılır. "Diri diri yaktılar" haykırışı katliamda hafızalara kazınan sözlerden biri olur. Operasyonun ardından 28 devrimci katledilir, yüzlercesi yaralanır. Devrimci tutsaklar zorla F tipi hücrelere konulur. Baskılar, işkenceler hücrelerde devam eder.

İşkencelere, baskılara ve kaybedilen devrimci tutsaklara rağmen, şanlı bir direniş sergilenir 19 Aralık'ta. Her cezaevi, operasyonu direnişle karşılar. Kurşunlara inat omuz omuza

19 Aralık katliamı 7. yılında...

Tecrite karşı mücadele sürüyor!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği TUYAB

16 Aralık 2007 Pazar

Panel

**Yer: Genel İş 3 No'lu Şube
Kadıköy / Saat: 13.00**

Katılımcılar:

- ★Dr. Yeşim İşlegen
- ★İHD Yönetim kurulu adına
- Mimar Hasan Kıvırcık
- ★Av. Sevim Akat
- ★Tutsak yakını Semiha Köz
- ★19 Aralık tanığı Eyüphan Başar

18 Aralık 2007 Salı

**Basın açıklaması ve tutsaklara
kart atma eylemi**

**Yer: Galatasaray Postanesi
Saat: 13:00**

19 Aralık 2007 Çarşamba

19 Aralık anma eylemi

**Yer: Bayrampaşa Cezaevi Önü
Saat: 12:00**

halaylar çekilir. Düşman tarafından dahi övgüye konu olacak şekilde kararlılık ve direnç sergilenir. Ölüm orucunu bitirmek bahanesiyle gerçekleşen operasyon, ölüm orucu direnişçisinin sayısının artırılmasıyla yanıtlanır. Bu direnç ve kararlılık F tipi cezaevlerinde de sergilenir. Sayımlarda, keyfi yasaklamalarda, arama dayatmalarında net ve kararlı tutumlar alınır. Düşmanın boyun eğdirme hevesi kursağında kalır...

19 Aralık'ta sınıf savaşımı en çıplak ve net bir şekilde yaşanır. Nasıl ki 12 Eylül sermayenin neo-liberal politikalarını uygulamak ve işbirlikçi sermayenin uluslararası sermayeyle bütünleşmesini kuvvetlendirebilmek için işçi sınıfına, emekçilere ve devrimci harekete yönelik çok kapsamlı bir operasyonsa, 19 Aralık da sermayenin içte ve dışta her geçen gün yükselen saldırganlığı karşısında toplumsal muhalefeti sindirme ve onların öncüleri olan devrimci tutsakları ezme operasyonunun adıdır.

Bugün, F tiplerinde, Sincan'da, Tekirdağ'da, Kandıra'da ve tüm tecrit hücrelerinde keyfi uygulamalar, baskı ve saldırılar sürmektedir. Örneğin pet şişelerin varlığı işkence gerekçesine dönüştürülmekte, görüş hakkı keyfi bir şekilde engellenebilmektedir, vb...

Ancak bu çabalar boşunadır! 12 Eylül'den bugüne kadar olduğu gibi, devrimci irade kazanacaktır. İçeride ve dışarıda süren mücadeleler sonunda, er ya da geç hücreler parçalanacaktır.

Kadınları sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurtaracak!

"Türk kadınına seçme ve seçilme hakkı" verilisinin yıldönümü kutlanıyor. Elbette ortada, sokaklara dökülmüş bayram yapan kadın kitleleri yok. Kutlayan devlettir. Bir de cumhuriyet (devletin) kadınları. Yarattıkları her yanılsama konusunda olduğu gibi, kadın hakları üzerinden de, yine çok yönlü yalanlarla, sahtekarlıklarla, demagojiyle yüklü bir propaganda fırsatı olarak kullanıyorlar bu günü.

Sahtekarlığın başında "verme" konusu geliyor. Oysa, işçi sınıfının geneliyle birlikte, emekçi kadın da çok iyi biliyor ki, hak verilmez alınır. Türkiye'de oy hakkı için ne zaman mücadele yükselmiş de bu haklar alınmış, diye düşünenler için belirtelim. İşçi sınıfı mücadelesi sermayeden önce küreselleşmişti. Tıpkı 8 saatlik işgünü hakkı gibi, kadınlara oy hakkı da uluslararası işçi hareketinin ve onun doruk noktasını oluşturan Büyük Ekim Devrimi'nin armağanıdır bizlere. Öncelikle bu gizlenmeye çalışılıyor.

İkinci olarak ve yine sınıf bilinçli işçinin çok iyi bildiği gibi, mücadeleyle alınan hakları korumak için de mücadele vermek gerekir. Türkiye'de de kadının güya seçme ve seçilme hakkı vardır ama bu "seçme vazifesi" olarak kullanılmaktadır. Kadına seçme hakkı vermekle övünen sermaye devleti, bunu bir hak olarak değil, görev olarak gördüğünü unutturmamak için, defalarca oyunu kullanmayan için para cezasından söz edebilmiştir. Bu, devletin hak konusuna bakışının tipik bir örneğidir.

Kadın hakları üzerine yükseltelen sahtekarlık propagandasının merkezini ise, M. Kemal ve onun üzerinden sermaye cumhuriyetinin "kadına verdiği değer" yalanı tutuyor. Pek çok 'muasır' medeniyet merkezi Avrupa devletinden önce verilen hak denilerek, burjuva cumhuriyetinin meziyetleri sayılıp dökülüyor.

Oysa emekçi kadın, devlet ve düzen katındaki değerini her günkü yaşamıyla öğreniyor, öğrendikleriyle reklam edilenler arasındaki tezatı görüyor. Devletin başını tutan bugünkü sahtekarların, Cumhuriyet'in ilk yıllarında verilen hakların üstüne tek bir tuğla koymadıkları gibi, geri gidişin mimarları oldukları biliniyor. Seçme ve seçilme hakkının sözde verenler tarafından kutlanıyor olması bile, işin sahtekarlık yanını görmeye yeter aslında.

Emekçi kadın 8 Mart'ı kutluyor örneğin. Hakların nasıl kazanılabileceğini gösteren gerçek yıldönümünü. Seçme ve seçilme hakkının kağıt üzerinde kalmaması, özgür iradesiyle seçebilmek ve seçilebilmek için yapılması gereken daha pek çok şey olduğunu ve bunların bu düzen sınırlarına sığmayacağını bildiğini haykırıyor bu kutlamalarda.

Kapitalizm kadını sanayiye çekerek, yani evinin dört duvarı arasından kurtararak, sözde özgürleştirdi. Fakat bu özgürlüğün kapitalizme kölelikten başka bir işlevi olmadığını her işçi kadın bilir. Değişen, evin dört duvarı arasındaki hapisten, fabrikanın dört duvarı arasındaki bir başka hapse geçiştir. Günün yarısı fabrikanın dört duvarı, diğer yarısı yine evin dört duvarı arasındaki hapis hayatıdır. Ev hizmetleri ve çocuk bakımı yine kadının üzerindedir.

Kadının seçme ve seçilme hakkını "hakkıyla" kullanabilmesi için özgür bir irade geliştirebilmesi gerekir. Bu ise ev ve sanayi köleliği koşullarında neredeyse olanaksızdır. Kadınlar ancak, devrimci sınıf mücadelesi içinde beyinlerindeki kölelik zincirlerini kırabilmekte, kendini geliştirme, özgürleşme şansı yakalayabilmektedir. Tüm kadınların gelişim ve özgürleşme imkanları ise, ancak işçi sınıfının sosyalist iktidarı altında yaratılabilecektir. Çünkü sosyalizm programının temel ayaklarından biri, kadının kurtuluşu için gerekli her türlü önlemin alınmasıdır.

Türkiyeli kadının kutlayacağı hak ve özgürlük günleri de elbette gelecek. Kapitalist cumhuriyetin kölelik bağlarını pekiştirdiği emekçi kadın, Sosyalist Cumhuriyet'le kurtuluş gününde en büyük bayramını kutlayacaktır.

Filistin İntifadası 20. yılında...**Direnen Filistin halkı kazanacak!****E. Bahri**

1987 Aralık ayı ortalarında İsrail işgali altındaki Gazze Şeridi ve Batı Şeria’da patlak veren Filistin intifadasının 20. yıldönümüne az bir süre kala sergilenen Annapolis seremonisi, bu direnişçi halkın özgür yaşama kararlılığını emperyalist/siyonist politikaların bataklığında boğmayı hedefliyordu. Ancak bu çirkin gösterinin bir aldatmacadan ibaret olduğunun anlaşılması için birkaç günün geçmesi yeterli oldu. Zira Annapolis’te Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas’la “samimi” pozlar veren İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Filistin devletinin kurulmasının dertleri olmadığını, siyonist şeflerin bilinen küstahlığıyla açıklayıverdi. Bu arada Filistin topraklarını silah zoruyla çalan Yahudiler’in oluşturduğu yerleşimlerin boşaltılmayacağı da bir kez daha ilan edildi.

Filistin halkının sorunlarını Annapolis’te tartışmak, bu halka yapılan ağır bir hakarettir. Çünkü Filistin halkının trajedisinin bizzat sorumluları olan Annapolis organizatörleri, ancak bu halkın köleleştirilmesi için çaba harçayabilirler. Mahmut Abbas, ekibi ve bazı gerici Arap devletlerinin temsilcilerinin bu gösteriye katılması ise, en hafif ifadeyle utanç vericidir.

70 yıl önce başlayan direniş

Filistin sorununa çözüm tartışmalarının Annapolis’lere düşürülmesi, bu halkın direngen geleneğindeki zayıflıktan kaynaklanmıyor. Tersine, tarih, 1936 yılından beri Filistin’in bir direniş kalesi olduğuna tanıklık etmektedir. Buna rağmen eğer emperyalistler Filistin sorununu çözmekten söz etme küstahlığında bulunabiliyorsa, bu, esas olarak Filistin halkına önderlik edebilecek devrimci bir odağın henüz direniş dinamikleriyle bütünleşememiş olmasından dolayıdır.

Toprak kaybı ve baskılar, Filistin’de 1936’dan 1939’a kadar süren bir ayaklanmaya yol açtı. 7 Mayıs 1936’da düzenlenen bir konferansta vergi ödememe kararı alan Filistinliler, hemen ardından tüm Filistin’de genel greve giderek ayaklanmanın işaret fişğini çakmıştı. İşgalci İngiliz emperyalistlerinin buna tepkisi, 30 Temmuz 1936’da sıkıyönetim ilan etmek oldu.

Yafa kentinin büyük bölümü ayaklanmayı bastıramayan işgalci İngilizler tarafından yıkıldı. İngiltere ayaklanmayı bastırmak için bölgeye çok sayıda asker gönderdi. Buna karşın 1937 sonu ile 1938 başlarında İngiliz güçleri silahlı halk ayaklanmasının kontrolünü ellerinden kaçırdılar. Himaye altına aldıkları Siyonistler’e başvuran İngilizler “Siyonist Silahlı Güç” oluşturup Filistin halkının üstüne saldırdılar.

Bu gücün desteği ile İngilizler’in düzenlediği saldırılarda sadece 1938’de 5 bin Filistinli tutuklandı, 2 bini uzun süreli hapis cezalarına çarptırıldı, 148’i idam edildi, 5 binin üzerinde de ev yıkıldı.

İngiliz emperyalistleri, destekleyip himaye ettikleri silahlı siyonist canileri kamufler etmek için sahte polis gücünü kurdu. Ayrıca Yahudi terör örgütleri Hagana ve İrgun’a da binlerce kişi kaydedildi. 1939’da İngilizlerle çalışan siyonist güçlerin sayısı 14 bini aşmıştı. Bu katil sürüleri, sonradan kurulacak olan işgalci İsrail ordusunun temelini oluşturdu.

Üç yıl süren ayaklanmanın işbirlikçi feodallerin de katkılarıyla yenilgiye uğratılması, emperyalist güçlerin siyonistlere tam destek vermesi, dönemin Sovyetler Birliği yönetiminin de siyonist projeye destek vermesi,

Birleşmiş Milletler’in daha kuruluş aşamasından itibaren Filistin halkına ihanet etmesi ve nihayet yeni şekillenen Arap devletlerinin iradeden yoksun utanç verici tutumları... Tüm bu etkenler, Filistin halkının katledilmesini, mülteci konumuna düşürülmesini, topraklarının çalınmasını engelleme olanağını ortadan kaldırmıştır.

Önlenemeyen felaket

2 Kasım 1917’de ilan edilen Balfour Deklarasyonu’nda “*Majestelerinin hükümeti, Filistin’de Yahudi halkı için bir vatan kurulmasına sıcak bakmakta ve bu amaca ulaşılmasını kolaylaştırmak için her türlü çabayı göstereceklerini belirtmektedir*” ifadeleri yer alıyordu.

“Topraksız halk, halksız toprak” safsatasının ortaya atıldığı 1917’de Filistin’de 56 bin Yahudi, 644 bin Filistinli Arap yaşıyordu. Daha da geriye gidersek... 1800’lü yılların başlarında Filistin’de bini aşkın köy vardı. Kudüs, Hayfa, Gazze, Yafa, Nablus, Akre, Eriha, Ramle, Hebron ve Nasıra gelişmekte olan kentlerdi. Arazi baştanbaşa sulama kanalları ile örtülüydü. Filistin’de yetişen turuncgil, zeytin ve hububatın ünü dünyayı sarmıştı. Demek ki, “halksız toprak” safsatasına siyonistler bile inanmıyordu.

İşgalci İngiliz emperyalistleri, himayelerindeki siyonistlerle çok yönlü çaba harçayarak Filistin’in demografik yapısını değiştirdiler.. 1922’de 83.794 Yahudi, 663 bin Arap vardı. 1931’de ise Yahudiler’in sayısı 174.616, Araplarınki 750 bin idi. 1947’de ise Filistin’de 630 bin Yahudi ile 1.300.000 Filistinli Arap vardı. Dolayısıyla tüm çabalara rağmen nüfusun hala sadece % 31’ini Yahudiler oluşturuyordu.

1947’de herşeye rağmen Yahudi nüfus 1/3’ün altındaydı. Oysa Birleşmiş Milletler’in 29 Kasım 1947 tarihli Filistin’i taksim etme kararında verimli alanların % 54’ünü siyonistlere veriliyordu. Elbette siyonistler

bu kadarıyla yetinmeye niyetli değillerdi. Zira onların projelerinde “Araplar’dan arınmış bir Filistin” fantezisi vardır. Nitekim taksimin hemen ardından harekete geçen siyonist caniler vahşi katliamlara başladılar. Taksimden sonra İsrail işgali altına giren bölgede 950 bin Filistinli Arap vardı. Altı aydan kısa bir sürede bu sayı 138 bine indi. 1948 ile 1949 yıllarında 400 köy ile kasaba haritadan silindi.

Katliam köylerin birbiri ardından haritadan silinmesi biçiminde ve süreliydi. Amaç insanları can korkusuyla kaçırmaktı. 9 Nisan 1948’de siyonist teröristlerin saldırısına uğrayan Dair Yasin köyünde erkek, kadın, çocuk 254 kişi katledilmişti. Katliamlar, siyonistlerin vazgeçilmez yöntemleri oldu.

Zulmün olduğu yerde isyan kaçınılmazdır!

Daha İsrail devletinin kurulmasından önce harekete geçen Yahudi terör örgütleri (ki, son yıllara kadar İsrail devletini yönetenler bu katiller yuvasında yetişmiştir) İrgun ve Hagana arazinin dörtte üçünü ele geçirmiş ve 780 bin Filistinli’yi zorla ülkeden çıkarmıştı. Dolayısıyla İsrail devleti kurulduğunda, Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze Şeridi dışında kalan Filistin’in kent, kasaba ve köyleri siyonistler tarafından gaspedilmişti.

Aslında bu kadarı, emperyalistlerin desteğine yaslanan siyonistler için kesin zafer değildi. Siyonistlere savaş açma iddiasındaki Arap devletlerine güvenen Filistinliler, bir bekleyiş içine girerken, Arap devletlerine bağlı orduların komutanları hiçbir ciddi çatışmaya katılmadılar. Böylece siyonist çapulcular, gaspettikleri Filistin toprakları üzerine ırkçı-faşist devletlerini kurabildiler.

Batı Şeria ve Doğu Kudüs’ün Ürdün, Gazze Şeridi’nin Mısır denetimine verilmesiyle sorunun biteceği, Filistin halkının silineceği var sayılıyordu. Bu hem emperyalist/siyonist güçlerin, hem de Arap

devletlerinin işine gelen bir “çözüm” gibi görünüyordu. Oysa daha 1956’da, Gazze ve Batı Şeria’da biraraya gelmeye başlayan Filistinli gençler, kendiliğindenci de olsa, İsrail’e karşı silahlı eylemlere başladılar. 1964’te gerilla savaşını başlatan Filistinliler, Arap devletlerinin Haziran 1967’deki yenilgisinden sonra ise İsrail’e sızıp başarılı gerilla eylemleri gerçekleştirerek, Arap halklarının moral kaynağı olmayı başardılar.

1967’de Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Doğu Kudüs’ün İsrail tarafından işgal edilmesine rağmen, dünyadaki konjonktürün de etkisiyle 1970’li yıllarda dev bir gelişme kaydeden Filistin gerilla hareketi, artık tüm dünyada tanınıyordu. Direnişteki militan kararlılık, haklı olarak Filistin halkını direnişin sembolü haline getirdi.

Eylül 1970’te emperyalist/siyonist güçlerin fiili desteğindeki Ürdün ordusunun Filistin halkı ve gerillasına karşı giriştiği büyük saldırıda binlerce kişi katledildi. Bu katliamla Filistin direnişi Ürdün’dan Lübnan’a sürüldü. Buna karşın kısa sürede toparlanan direniş, kaybettiği mevzileri geri kazanmayı başardı.

Marksizmin etkisindeki örgütler önderliğinde gelişen Filistin direnişi, hem dünyada sınırları belli olmayan tek devlet olan İsrail’in yayılmacı emellerine set çekiyor, hem emperyalistlerin bölgeye dönük planları önünde bir engel oluşturunuyor, hem de gerici Arap rejimlerinin huzurunu kaçıırıyordu. Bu gerici ittifak bileşenlerinin anlaşmasıyla bir kez daha hedefe çakılan Filistin direnişi, yine emperyalist/siyonist güçlerin saldırısına uğradı. 1982’de ağır silahlarını geride bırakarak Beyrut’u terketmek durumunda kalan Filistin gerilla hareketi, tüm görkemine rağmen gerilemeye başladı. Beyrut’tan çıkış, bir anlamda Filistin gerilla hareketi için sonun başlangıcı oldu. Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği’ndeki çöküş ise, bu akımları iyice zayıflattı.

Direnişin yeni adı intifada!

Gazze Şeridi, Batı Şeria ve Doğu Kudüs’ün işgali... 15 yıl sonra silahlı Filistin direnişinin emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerinin desteğiyle Beyrut’tan sürülmesi... Ancak İsrail’i yöneten cellât takımı yine rahat değil. Zira işgal edilen topraklarda da “baş belası Filistinliler” yaşıyordu. “Bunları da zapturapt altına almalı, ölüm korkusunu iliklerine kadar hissettirmeliyiz ki, rahat edebilelim...”

Bu saiklerden hareket eden ırkçı-siyonistler, batılı emperyalistlerin “Ortadoğu’nun tek demokrasisi” diye tanımladıkları bir yönetim kurdular. ABD ile batılı müttefiklerinin gözdesi olan bu rejimin 11 yıllık suç çetelesinin bir kısmı şöyle; 1967’den 1988’e 300 binden fazla Filistinli genç İsrail zindanlarında sistemli işkenceden geçirildi. Uluslararası Af Örgütü’nün vardığı sonuca göre dünya üzerindeki hiçbir ülkede resmi ve sürekli işkence İsrail’de olduğu kadar kurumlaşıp belgelerle sabit hale gelmemiştir...

Bu “demokrasi vahası”nda militarizm tepeden tırnağa hakimdir. Böyle olduğu içindir ki, bu vahada işgalci ordu mensuplarına tanınan yetkilere dünyanın başka yerinde rastlamak mümkün değildir.

“Acil Savunma Yönetmeliği”ne göre askeri bir komutan kendi kararıyla ve hiçbir adalet organının müdahalesi olmadan;

- İnsanları süresiz hapse atabilir;
- 1967 öncesi İsrail ile 1967’den beri işgal altında tutulan bölgelere giriş çıkışı yasaklayabilir;
- Herhangi bir kimseyi süresiz olarak sınır dışına çıkarabilir;
- Herhangi bir kimseyi oturduğu ev, mahalle, köy ya da kentte göz hapsine alabilir;
- Bir kimseyi kendi mülkünü kullanmaktan men edebilir;
- Evlerin yıkılmasını emredebilir;
- Herhangi bir kimseyi polis gözetimine sokup

günde birkaç kez karakola görünmeye mecbur edebilir;

- Bütün haber kanallarına sansür koyabilir;
- yazıların, kitapların, bildirilerin dağıtımını yasaklayabilir;
- İnsanların evlerine zorla girebilir; kütüphanelerine el koyabilir;
- On veya daha fazla sayıda kişinin bir araya gelmesini yasaklayabilir;
- Batı Şeria’daki askeri kurallara ise:
- Yazılı izin olmaksızın domates veya patlıcan ekmeyi bile yasaklıyor;
- Yazılı izin olmaksızın hiçbir meyve ağacının dikilemeyeceğini şart koyuyor.
- Bir evin veya yapının izin olmaksızın onarıma tabi tutulamayacağını düzenliyor;
- İçme veya kullanma suyu edinmek üzere kuyu açmayı yasaklıyor...

Bu akıl almaz kurallar, neredeyse her gencin işkenceden geçirilmesi, işsizlik, açlık, sefillik gibi musibetler, Filistin halkının toplu isyanını engellemeye yetmemiş, zulmü arttıranlar askeri açıdan acze batmanın yanısıra ahlaki açıdan da tam bir çöküşe sürüklenmiştir.

“Öfke ve nefretten gözleri dönmüş binlerce genç, üzerlerine yağın ateşe aldırmaaksızın, İsraili işgalcileri taş yağmuruna tutuyordu. Bu toplumsal huzursuzluğun ötesinde bir şeydi... Bu, basbayağı bir halk ayaklanmasının başlangıcıydı.”

İsrail’de yayınlanan sağ-siyonist *Jarusalem Post* gazetesinin muhabiri Hirsh Goodman, 1987 Aralık ayı ortalarında Batı Şeria ile Gazze’deki Filistinli gençlerin ayaklanmasını böyle anlatıyordu.

Yılları bulan Filistin intifadası, ölümün çocuklar nezdinde bile hükmünü yitirdiği o iklimde, cinayet makinelerine dönüştürülmüş askerlerden oluşan İsrail ordusunun bile yapabileceği fazla bir şey olmadığını göstermişti.

Dönemin İsrail savunma bakanı İzak Rabin, silahsız halka karşı tank, zırhlı ve otomatik silahlar kullanılmasını emretmişti. Rabin ellerinde yirmi ikilik tüfekleri ile Filistinli gençleri rasgele avlayan keskin nişancılar için “ayaklanmanın elebaşlarını temizlemek için ateş açabilirler” diyordu.

Cellat Rabin, öncelikle genç erkeklerin, sonra kuşku herkesin toplanması için evlerin tek tek aranması emrini verdi. Kısa sürece İsrail hapishaneleri dolup taşı. Taş atmasınlar diye çocukların kolları İsrail askerleri tarafından taşlarla kırılmaya başlandı.

Ancak nafilé!..

Siyonist zulüm arttıkça intifada da şiddetlendi. İsrail hükümeti ile savunma bakanı cellat Rabin bu sefer “toplu cezalandırma” uygulamasına geçtiler. Gazze ve Batı Şeria’daki Filistin mülteci kamplarına yiyecek, su ve ilaç ulaşımı engellendi. BM Ortadoğu’daki Filistinlilere, İnsani Yardım Servisi

(UNRWA) personelinin verdikleri habere göre BM depolarından süttozu çalmaya çalışan çocuklar sopayla dövüldü veya üzerlerine ateş açıldı.

İntifada topyekün bir halk direnişiydi. Kendi içinde bir iktidar alternatifi de örgütlemiş, işgalci İsrail devletini fiilen işlevsizleştirmişti. İsrail’in yapabildiği tek şey, yakıp yıkmak ve cinayet işlemekten ibaret kalmaya başladı. İntifada tüm dünyada sempatiyle karşılanırken, siyonist cellâtlar kana batmış çirkin suratlarıyla ortalığa serildiler.

Yıllarca süren intifadayı tasfiye eden İsrail savaş makinesi değil, “Oslo barışı” diye adlandırılan uğursuz süreçti. Arafat liderliğindeki FKÖ, İsrail devletini tanımayı kabul ediyor, bunun karşılığında ABD emperyalizminin bahşedeceği “bağımsız Filistin devleti” hayali kuruyordu. Oysa yıllarca sürünen görüşmelerden üstü açık iki cezaevi, Batı Şeria ve Gazze Şeridi’ndeki Filistin Özerk Yönetimi çıktı.

Filistin halkı alçakça aldatılmıştı. Bu sahtekârlığı fark ettiğinde ise, hem siyonist işgale, hem de yozlaşmış El Fetih yönetimine karşı Eylül 2000’de birkez daha başkaldırdı.

Kazanmak için kritik halka: Devrimci önderlik !

Eylül 2000’de başlayan El Aksa İntifadası’ndan bugüne, Filistin’de direniş devam ediyor. Kimi dönem farklı boyutlar alan, kimi zaman kesintiye uğrayan, son aylarda ise El Fetih-Hamas çatışmasıyla güç kaybeden direniş; iç sorunlara, emperyalist/siyonist kuşatmaya, gerici Arap devletlerinin ihanetine rağmen devam ediyor. Zira direnişe yol açan çelişkiler, tüm şiddetiyle yerinde durmaktadır. Dahası bu çelişkiler Hamas hükümetinin kurulmasından sonra başlayan ambargodan dolayı daha da sertleşmiştir. Artık zulmün/cinayetlerin yanısıra sefillik ve açlık da vardı. Elbette bu duruma düşürülen bir halkın cellâtlarıyla uzlaşması söz konusu bile olamaz.

Filistin’in son 70 yıllık tarihi, bir direniş tarihidir. Bu yiğit halk özgürlük yolunda büyük bedeller ödedi, bu süre boyunca pek çok kere, köleliğe boyun eğmek yerine en seçkin evlatlarını feda etmeyi tercih etti. Ancak tüm bu direniş ve fedakârlığa rağmen ne emperyalist kuşatmayı yarabildi ne siyonist barbarları alt etmeyi başardı.

Elbette hiçbir direniş boşa gitmiş değildir. Nitekim Filistin halkının, dünya halkları nezdinde onurlu yerini tam da bu direnişler sayesinde koruyabilmiştir. Ancak her direnişin nihai amacı özgürlüğe ulaşmaktır. Ortadoğu gibi bir coğrafyada bulunan Filistin’de özgürlüğe giden yolu açmanın ilk adımı, direnişin birkez daha devrimci önderliğe, ama yenilgi ve başarısızlıklardan dersler çıkararak kendini yenilemiş bir devrimci önderliğe kavuşmasıyla atılacaktır.

ABD istihbarat örgütlerinin raporu savaş kundakçılarını yalanladı:**“İran nükleer silah programını 2003’te durdurdu”**

Kısa süre önce basın önünde uğursuz konuşmalarından birini yapan ABD Başkanı Bush, bir üçüncü dünya savaşından kaçınmak isteyen herkesin, nükleer silahın nasıl yapılacağını öğrenmekten İran’ı alıkoyması gerektiğini söylemişti. “Bütün seçenekler masada” nakaratını yineleyen Bush, İran’ı durdurmak için gerekirse nükleer başlıklı silahlar kullanabilecekleri tehditini de savurmuştu.

Bu küstahça tehditlerle İran’ı dize getirme hevesini dışavuran savaş kundakçılarının yalnız olduğu sanılmamalıdır. ABD emperyalizminin Londra’daki yırtıcı köpeklerinin yanısıra Fransa, Almanya gibi AB emperyalistlerinin başını çeken ülkeler de, gelinen yerde Bush yönetimiyle aynı çirkin nakaratları tekrarlıyorlar.

ABD emperyalizminin halkları köleleştirme seferinin önemli adımları sayılan Afganistan ve Irak işgalleri, CİA beslemesi Usame Bin Ladin’i yakalamak ve kitle imha silahlarını bulup yok etmek türünden uydurma gerekçelere dayandırılmıştı. Bu ülke halklarının ağır bir yıkıma maruz bırakan vahşi işgalden kısa süre sonra tüm dünya bu gerekçelerin yalan olduğunu öğrenmişti.

Washington’daki gangsterler şebekesi, Irak’tan sonra sıranın İran’a geleceğini ilan etmişlerdi. Eğer emperyalist ordular Irak bataklığına çakılmasaydı, ABD savaş makinesi namlularını Irak’tan sonra İran’a çevirecekti. İran’a saldırı gecikse de, bu ülkeyi hedef alan tehdit ve tacizler eksik olmadı. İran’ın hedef alınması, bu ülkenin yakında nükleer silah üretebilecek duruma geleceği gerekçesine dayandırılıyor.

Ortadoğu’nun nükleer silah deposu siyonist İsrail, İran’ın kısa sürede atom bombası imal edeceğini iddia ederek, bir an önce bu ülkeyi bombalamak gerektiğini savunuyor. Tel Aviv kaynaklı bazı açıklamalarda, “ABD bu işi yapmazsa, İsrail yapacak” vurguları öne çıkarılıyor. Bush ve çetesi de İran’a karşı tüm seçeneklerin masada olduğunu tekrarlayıp duruyor.

Tüm bu gürültünün ardından ABD’nin 16 istihbarat örgütünün ortak kanısını yansıtan son raporda, “*İran’ın nükleer silah programını 2003’te durdurduğu, ancak uranyum zenginleştirme faaliyetlerine devam ettiği, 2010-15 arasında silaha sahip olabilecek duruma gelebileceği*” ifade ediliyor. İran’ın bu programı yeniden başlattığına dair kanıt bulunmadığı da belirtiliyor.

Bu rapor, Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu’nun (IAEA) daha önce vardığı sonucu teyit ediyor. IAEA, İran’da nükleer silah programına dair kanıt bulunmadığını birkaç kez dile getirmişti. İran’ın yakın gelecekte nükleer tehdit oluşturmayaacağını savunan IAEA Başkanı’nın görüşü böylece kabul edilmiş oldu.

ABD istihbarat örgütleri, İran’ın nükleer silah programını durdurduğunu kabul ettiğine göre, emperyalist/siyonist güçlerin İran’a “önleyici vuruş” saldırısı başlatma gerekçeleri ortadan kalkmış demektir. Nitekim Tahran’daki mollalar rejimi de, ABD’nin İran’a karşı kullanabileceği hiçbir argümanın kalmadığını savundu.

Ancak emperyalist zorbalar İran’a saldırmayı göze alırsa, bu raporun anında çöpe atılacağı açıktır. Nitekim raporun açıklanmasından sonra haydutbaşı Bush ve

ekibi, İran’a karşı tavırlarında bir değişiklik olmayacağını ilan ettiler.

Öte yandan, savaş kundakçıları savaş çığırtkanlığı konusunda yalnız değiller. Zira sözkonusu raporun açıklandığı günlerde Brüksel’deki NATO karargahından yapılan açıklama, emperyalist zorbaların daha da saldırganlaşacağını gözler önüne serdi. Brüksel’de toplanan NATO ve AB’nin dışişleri bakanları, nükleer programı nedeniyle İran’a yönelik ambargoların ağırlaştırılması konusunda uzlaştı.

Aynı günlerde Paris’te biraraya gelen Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ile Almanya Başbakanı Angela Merkel de , İran’a yönelik yaptırımların artırılması konusunda hemfikir olduklarını açıkladılar.

Emperyalist-siyonist güçleri yalancı çıkarmakla birlikte, sözkonusu raporun bir hükmü bulunmamaktadır. Raporun yayımlandığı günlerde AB emperyalistlerinin de saldırganlık politikasının ardında saf tutmaları bir tesadüf değildir. Belli ki, emperyalist güç odakları arasında kirli pazarlıklarda bazı anlaşmalara varılmıştır.

Bu rapor, ABD’de egemen klikler arası çatışmanın bir ürünü olabileceği gibi, bölge halklarını oyalama amaçlı bir taktik de olabilir. Açıktır ki, ne halkları köleleştirme seferi son bulmuş, ne de bu seferin kaçınılmaz sonuçları olan yıkıcı savaşlardan vazgeçilmiştir. Bölge halkları hiçbir manevraya aldanmamalı, anti-emperyalist/anti-siyonist direnişi daha da güçlendirmelidirler.

Almanya: Demiryollarında irade savaşı!

İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana Alman demiryollarında yaşanan en uzun süreli grev olduğu söylenen lokomotif sürücülerinin grevi, gelinen yerde DB tekeline boyun eğdirmiş bulunuyor. Tüm olumsuz koşullara ve entrikalara karşın ayları bulan bu kararlı grevin sonucu olarak sendikanın kendi sınırları da aşılarak, sektördeki tüm branşlarda %4,5 üzerinden bağıtlanan ücretler bir çırpıda %10 artırıldı.

Süreç boyunca kraldan çok kralcı geçinen Transnet ve GDBA sendikalarının bürokratları işverenin yanında olmuş, lokomotif sürücülerini sendikası GDL’ye tutum almaktan çekinmemişlerdi. Bugün aynı sendikalar yılın başında tereddütsüz imzaladıkları TİS’lerin parçalanarak çöpe atılmasının ve onbinlerle ifade edilen üye kaybına uğramalarının yarattığı şaşkınlıkla, GDL üzerinden süren grev kararlılığını ve başarısın karalamaya kalkışıyorlar.

Grevin yeniden başladığı 5 Ekim’den bir gün sonra “*İrade savaşı*” başlığıyla kaleme aldığımız bir değerlendirmede şöyle deniliyordu:

“*Aylardır çıkmaza giren Demiryolları tekeli (DB) ile Lokomotif Sürücüler Sendikası (GDL) arasında süren TİS görüşmeleri, sendikanın 5 Ekim’de startını verdiği süreli iş yavaşlatma greviyle yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Bu grev çalışma sürelerinin kısıtlanması ve ücret artışı taleplerinin kazanılmasını sağlayıp sağlamamasından bağımsız –elbette kazanım olumlu bir gelişme olacaktır- ciddi bir önem taşıyor.*

Bu önem birçok başka nedenden ileri geliyor. Birincisi, Almanya’nın son 20 yıllık tarihinde, 1988 yılındaki 35 saatlik çalışma haftası kazanımıyla sonuçlanan grevler ve 2005 yılında Opel’in Bochum tesislerinde işçilerin işverenlere geri adım attıran grev ve direnişleri hariç, son zamanların en kayda değer hareketliliğini ifade ediyor.

İkincisi; bu grev son yıllarda rutin bir uygulama haline gelen ‘İşyerini kapatacağız, firmayı başka ülkeye taşıyacağız, işçi sayısını azaltmak zorundayız’ gibi tehditlerle (Ölümü gösterip sıtmaya razı eden) işçileri en düşük ücret ve çalışma koşullarına mahkum eden sürecin önünü kesecektir. Zira %30’larla başlayan bir pazarlık süreci gelecekteki TİS’lere bir emsal oluşturacağı için ezberler bozulacaktır.

Üçüncüsü; bu grev işverenin ve aynı işkolunda faaliyet gösteren başka iki sendikanın; Transnet ve GDBA bürokratlarının ‘Biz demiryolu çalışanlarının bölünmesine karşıyız ve çok üzgünüz’ gibi sahte söylemlerle GDL’ye bağlı işçilerin % 98,6’lara varan süresiz grev talebinin karşısında yer almalarına, açık bir karalama kampanyası yürütmelerine rağmen gerçekleşiyor.

Dördüncüsü; bu grev 60 bin üyesi olan GDL’nin bütün çalışanlarının % 81,3’ünden % 98.6’sının ‘süresiz grev’ dediği sendikayı da aşan, tabandan gelen gerçek bir işçi basıncına dayanıyor. Mahkemelerin peş peşe “Acil dava” adı altında grev hakkını ortadan kaldırmayı hedefleyen tümüyl politik kararlara rağmen yapıyor ve bu anlamda politik bir irade de taşıyor.

Beşincisi; bu grevin başarısı aynı işkolundaki diğer iki sendikayla işverenin imzaladığı 6 ay sıfır zam ve 2008 Ocak ayında geçerli olacak olan % 4,5 ücret zammı içeren sözleşmeyi de hiçe sayıyor. Bu anlamda sendika bürokrasisini de rahatsız ediyor. Kısacası; bu grev sendika bürokrasisinin ihaneti ve ülkemizde de sıklıkla görülen türden bir hava boşaltma eylemiyle sonuçlandırılmazsa eğer, bugün yaşadığımız ekonomik ve sosyal saldırıların püskürtülmesinde, grev hakkının daha işlevsel kullanılmasında dolayısıyla, uzun yıllardır durağanlığa mahkum olmuş işçi hareketinin canlanmasında itici ve öncü bir rol oynayabilir. (...)

İşçilerin kararlılığına rağmen sendika bürokrasisinin titrek duruşu, ulaşımı şimdilik çok fazla etkilemeyen süreli iş yavaşlatma eylemiyle sınırılıyor. Oysa, sadece üç gün uygulanacak bir iş bırakma eylemi, Almanya ve Avrupa’daki ulaşımı ve hayatı felç etmeye yeter de artar bile. Şimdi görev; işçi sınıfının bu bölüğünün sınıfa karşı sınıf için lokomotif görevini yerine getirmesidir!”

Grev hala sürüyor. Şimdi, işçi basıncıyla da olsa belli bir tutarlılık gösteren ve bu süreçte yoğun bir üye akınına uğrayan GDL ile dayanışma büyütülmeli, diğer sendikalardan istifalar teşvik edilmeli. Demiryolu işçilerinin şahsında, grev hakkının işlevsel kullanıldığında nasıl sonuç alıcı olduğu gözler önüne serilmiş, tabandan gelen örgütlülüğün nasıl büyük bir ihtiyaç olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır.

Kızıl Bayrak/Frankfurt

“Yeni bir paket”...

M. Can Yüce

TC Başbakanı, PKK’ye karşı yeni bir paketin açılacağını sinyallerini verdi. Yapılan ilk açıklamalarda yeni bir “Eve dönüş yasası” üzerinde çalıştıklarını, bunun bütün devlet birimleriyle koordinasyon içinde yapıldığını duyurdu. Bu yeni yasanın eski yasaların başarısızlığını tekrarlamaması için gerekli çalışmaların yürütüldüğünü de ekledi. Hazırlanmakta olan yasanın, “suça bulaşmamış” olanların anne-babalarına kavuşmalarını amaçladığını, “suça bulaşmış” olanların ise bu yeni yasanın kapsamından yaralanmayacağını vurgulandı. Belli ki yeni türden bir pişmanlık yasası üzerinde çalışıyorlar. Yine bunun ekonomik ve toplumsal bir paketle birlikte yürürlüğe konulacağı da vurgulandı.

Güneye askeri sefer hazırlıkları, Tezkere, yürütülen ırkçı-şoven ve linç kampanyaları, 5 Kasım ABD gezisi, ABD ile varılan mutabakat, Güneye sefer yetkisinin Genelkurmay’a verilmesi gibi önemli gelişmelerden sonra “Yeni Paket” laflarının gündeme oturması, boşuna değil, belli bir planın bir parçası niteliğinde... “Şiddet, bastırma ve biraz da havuç” yöntemlerini içeren bir planla karşı karşıyayız. Bu planın bir ayağında TC ve diğer ayağında ABD var. Bu iki ayağın arasında Güney hükümetinin de bir biçimiyle olduğunun işaretleri fazlasıyla var. Bu kısa hatırlatmalardan sonra sorulması gereken ve yanıtlanması gereken iki soru var.

Bir: Bütün organlarıyla, Hükümeti ve Genelkurmay’ı ile TC, gerçek anlamda PKK’nin silahsızlandırılmasını istiyor mu?

İki: Bu “silahsızlandırma” adımının da bağlı bulunduğu, devletin, devleti, devlet ulus yapısını biraz “reform”dan geçirerek Kürt sorununu çözme planı var mı?

Eğer bu iki soruya yanıtınız olumluysa, gündemde tartışılan “Yeni paket” bu “çözüm planının” bir parçası ve onun önemli bir işareti olarak algılanabilir. Yok, eğer bu sorulara yanıtınız olumsuzsa, o zaman gündemdeki “Paket” tartışmalarını daha farklı noktalarda tartışmak gerekiyor.

Hemen vurgulamalıyız ki, ortaya çıkan olgulardan, belirti ve işaretlerden TC’nin Kürdistan sorunu konusunda ciddi bir “politik çözüme” yaklaşmaktan uzak olduğu anlaşılıyor. Kuşkusuz köklü, Kürtlerin özgürlüğü ve eşitliğini hedefleyen, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını tanımayı içeren bir “çözüm”den değil, kırıntılar düzeyinde sıradan reformlardan söz ediyoruz. Yani son olarak KCK-PKK’nin ilan ettiği “7 maddelik çözüm deklarasyonu”nda belirtilen reform bile denemeyecek kimi adımlara bile TC hazır görünmüyor. Türk ulus teorisini tartışma eğiliminde değiller, tartışılmasını da istememektedirler.

En geri ve sınırlı bir “Kürt reformuna” dahi hazır olmayan TC’nin şimdi gündeme getirdiği “Paketin” kapsamlı veya sıradan bir politika değişikliği anlamına gelmediği çok açıktır! Gerçeklik böyleyse, o zaman, gündemde tartışılan “Paketin” anlamı nedir? Sadece günlük politika hesaplarına dayanan bir tür uyutma çabası mı? Bu sorunun yanıtına geleceğiz. Ancak daha önce sorduğumuz ilk sorunun yanıtını ana çizgileriyle de olsa tartışmamız gerekiyor.

Hükümet ve Genelkurmay’ı ile TC, gerçekten PKK’yi silahsızlandırmak istiyor mu? Tek başına silahlı bastırma ve imha seferleriyle PKK’nin silahlı ve siyasal güçlerinin bitirilemeyeceğini, en yetkili ağızlar bile itiraf etmektedirler. En “şahin” askeri yetkililer de buna dahildir. Artık başka şeylerin yapılması gerektiğini belirtmektedirler. Ekonomik, toplumsal,

eğitsel ve kültürel paketlerin hazırlanıp devreye sokulmasını talep etmektedirler. Şimdi dağa çıkışın önünü tutabilecek, dağda olup da “suça bulaşmamış” kişileri de topluma kazandırabilecek “yeni paketlerin açılması” gereğini vurgulayıp duruyorlar. Hazırlığı sürdüğü belirtilen yasanın da böyle bir ihtiyaca denk düştüğünü belirtmektedirler. Verilen görüntü şu: “Devlet kimseyle pazarlık yapmaz, suçlular adalete hesap vermekten kurtulmayacak, ama bununla birlikte Kürtler yatıştırılacak, devletle bütünleşme çabalarına ağırlık verilecektir!”

Kısacası mevcut gidişten memnun olan yok, yine “yeni” bir şeylerin yapılması gerektirdiğini vurgulayanlar da az değil. Bu, bir bakıma kendini “aşma”, kendisini tekrardan kurtarma arayışı olarak değerlendirilebilir. Ama öte yandan PKK’nin tümünden silahsızlandırılmasını istemedikleri de başka bir olgudur. Bunu isteseydiler, sayısız kez yaparlardı. Öcalan yakalandığında kendisini ve belli yöneticileri de kapsayacak bir Pişmanlık Yasasından yana olduğu bilinmektedir. Bunlar belgelidir! “Onlar pişmanlık” der, “biz af” sözleri Öcalan’a ait ve bunlar gibi sayısız söz arşivlerde duruyor. Hatta kendilerinin samimiyetlerini kanıtlamak için iki tane “Teslimiyet Grubu” teslim edildi. Ancak o dönemlerde devlet “kendisine altın tepside sunulan bu fırsatı” değerlendirmede. Çünkü o, bununla Kürt sorununun tümünden bitmeyeceğini bildiği gibi, denetlenmiş ve sınırlandırılmış, belli ölçüde ipleri İmralı üzerinden kendisine bağlanmış bir PKK’nin iç ve dış politika hesapları için kendisine daha yararlı olacağını düşünüyordu, özellikle özel savaş aygıtının duruşu buydu. 2003 Irak işgali, Güneydeki devletleşme süreci bu duruşu daha zorunlu hale getiriyordu. 2004’te yeniden başlatılan çatışma süreci, aslında bu ihtiyacın bir ürünüdür. Yoksa süren çatışma sürecinin Kürdistan açısından bir program ve stratejiden yoksun olduğu çok iyi bilinmektedir.

Son yayınlanan “7 Maddelik Çözüm Deklarasyonu”, aslında PKK’yi silahsızlandırma, Kürt

halkını programsızlaştırma ve düzene bağlama planıdır! Askeri, politik ve ideolojik silahsızlandırma platformu olan bu plan, devlet tarafından görmezden geliniyor. Bunun en basit ve temel nedeni silahlı, ama gücü denetlenebilir boyutlarda tutulan, kurulan tekelle yeni devrimci seçeneklerin filizlenmesini önleyebilen, iç politikada özel savaşa hareket yetenekleri kazandıran, dış politikada daha fazla taviz koparmaya yarayacak bir PKK’ye ihtiyaçları var. Bu temel nedenlerden dolayı Türk özel savaş kurmaylığı çerçevesini çizdiğimiz bağlamda bir PKK’ye ihtiyaç duyuyor.

Dolayısıyla gündeme düşürülen “Yeni Paket”in, gerçek anlamda ve bütünüyle PKK’yi tasfiye planına oturduğunu söylemek çok güç! Sınırlandırma ve onun üzerinden Kürt halkını bastırma ve bütünüyle kendi çizgilerinde devlet ve düzenle bütünleştirme planından söz etmemiz gerekiyor.

Bu noktada 5 Kasım görüşmelerinde ABD ile varılan mutabakatın bir yanı da ortaya çıkıyor: “Askeri tedbirlerin dışında ve onu destekleyen ekonomik, sosyal ve psikolojik tedbirler de alın; o zaman daha ikna edici olur, meşruiyet zemininizi genişletirsiniz!”

Dar ve sınırlı bir pişmanlık yasasıyla PKK’yi sınırlandırmayı ve daraltmayı düşünüyorlar. Böyle bir yasa, aynı zamanda, “biz elimizden gelen her şeyi yaptık, günah bizden gitti” gibi bir gerekçeyle bugüne kadar sürdürdükleri askeri operasyonları meşrulaştırmak, iç ve dış kamuoyunun desteğini genişletmek istiyorlar.

Kuşkusuz henüz yasanın kendisi ortada yok, yine yapılan açıklamalardan anlaşıldığı kadarıyla hükümet üyeleri arasında bile henüz tam bir görüş birliği yok. Ama belli bir girişimin olduğu da çok açık...

Hemen vurgulamalıyız ki, ne TC’nin bu tür manevraları, ne de PKK’nin düzene kabul edilmek için ileri sürdüğü “Çözüm Deklarasyonları” Kürdistan sorununda çözüm yolu olabilir! Hatta en geri bir reform girişimi bile olamazlar!

11 Aralık 2007

MİKE: “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

“Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla Mamak İşçi Kültür Evleri olarak aylık bir etkinlik programı hazırladık. Sermaye düzeninin tırmandırdığı faşist-şovenist saldırganlığına, düzenin gerici ideolojisine karşı devrimci alternatifini güçlendirmek amacıyla Aralık ayında birçok etkinlik gerçekleştirmeyi planladık.

Etkinliklerden ilkinin 9 Aralık günü gerçekleştirdik. Uğur Kaymaz’a attığımız ilk etkinliğimizde Kazım Öz’ün Fotoğraf isimli filmi ve “Uğur Kaymazlar hakkında” isimli kısa metrajlı filmi gösterildi. “Fotoğraf”, devletin Kürt halkının çektiği acıları, Kürt halkının direnişini yansıtır, düzen ordusunun katliamcı yüzünü güçlü bir şekilde teşhir ediyordu. Gösterimin ardından sınır ötesi operasyonla arttırılan şovenist saldırganlığı ele alan, Kürt halkıyla dayanışmanın önemini vurgulayan bir sohbet gerçekleştirildi.

Aylık programımızda film gösterimlerinin dışında BDSP tarafından düzenlenecek olan ve Aralık ayında yaşanan direniş ve katliamları içeren bir anma etkinliği ve “Savaşı, sömürsüz bir dünyayı tiyatroyla karşılıyoruz!” şiarıyla iki ayrı tiyatro gösterimi yer alıyor.

Mamak İşçi Kültür Evleri

Mücadele Postası

Gülcan Ceyran’a 301’den ceza!

10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü vesilesiyle Cemil Çiçek’ten Köksal Toptan’a kadar sermaye düzeninin bir dizi sözcüsü açıklamalarda bulundular, insan haklarının ne kadar da kutsal olduğundan, ihlal edilmemesi gerektiğinden dem vurdular. Ancak sermaye sözcülerinin her zamanki ikiyüzlü açıklamalarını yaptıkları sıralarda dahi coğrafyamızda devlet eliyle insan hakkı ihlallerine ara verilmedi.

Ankara’da bir devrimcinin katledildiği ile ilgili haberler sabah saatlerinde haber ajanslarına yansıdı. Önce birkaç satırla başlayan haberler saat ilerledikçe haberin de kesinleşmesinin etkisi ile adeta birer kutlama mesajına dönüştü. Ancak İnsan Hakları Günü’nde kutlanan devlet, kutsanansa devlet terörüydü. Katledilen ise bir kez daha devlet eliyle insan oldu.

Kızıl Bayrak Yazı İşleri Müdürü’ne ceza!

Yine 10 Aralık günü Fatih 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde 10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü’nün özüne uygun bir dava görüldü. Gazetemiz **Kızıl Bayrak**’ın Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Gülcan Ceyran hakkında TCK’nın 301. maddesine dayandırılarak açılan davanın son duruşması 10 Aralık günüydü. **Gazetemizin 11 Şubat 2006 tarih ve 2006/05 sayılı nüshasının 8. sayfasında** yer alan **“Generallerden polis şeflerine, yükset bürokratlardan yargıçlara kadar tümü hırsız tümü soyguncu! Bu yağma düzeninde haksız kazanç elde edenler sadece politikacılar mı?”** başlıklı yazısı nedeniyle açılan davanın son soruşturmasında gazetemizin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Gülcan Ceyran hakkında TCK 301. madde dayanak gösterilerek ceza hükmüne varıldı.

10 Aralık gününden yansıyan bu manzaralar Türkiye’de insan hakları ihlallerinin devlet eliyle işlendiğinin göstergesidir. Sermaye düzeni kendisi ile uzlaşmayan bütün düşünceleri suç olarak nitelendirmekte ve düşüncelerin sahiplerinin haklarını ihlal etmekte bir sakınca görmemektedir.

Bir kez daha gerek Ankara’daki yargısız infazı, gerekse gazetemiz Sorumlu Yazı İşleri Müdürü’ne verilen cezayı protesto ediyoruz. Bütün bunlar sermaye düzeninin terörist yüzünün göstergesidir.

“Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak, susturulamaz!”

Her şeyin hızla çürüyüp soysuzlaştığı bir ortamda **Kızıl Bayrak** başta olmak üzere tüm sol-sosyalist basınla dayanışma içerisinde olmanın onurunu yaşayacağız. Çürümeyle beraber, iyi ve güzel şeylerin tükenmediğinin de bir göstergesidir. Çürümeyle beraber, özgürlük ve sosyalizmin gelişip güçlenmesine uygun olanaklar da oluşuyor. Böyle çelişik bir süreç, toplumu özgürlüğe ve sosyalizme doğru dönüştürecek unsurları ve dinamikleri de bağrında taşıyor.

İnsanlık üçbininci yıla girmeye hazırlanırken, hala düşüncenin suç sayıldığı bir toplumda yaşıyor olmanın utancını hepimiz yaşıyoruz. Toplumların yeni dönemeçlere geldiği tarihi zamanlarda özgür basının sorumluluğu da doğal olarak artar. Bu çeşit kritik süreçler aynı zamanda gazeteciler için bir imtihan sürecidir. Ve bu imtihandan alınının akıyla çıkıp çıkmamak da onların basiretine bağlıdır. Devlet gibi, devletin istediği gibi düşünmekten kendilerini kurtaramayanlar, tabularla yatıp tabularla kalkanlar gazeteci sıfatını haketmezler.

Benzer bir durum sol-sosyalist gazete ve gazeteciler için de geçerlidir. Gazeteciler, gazetecilik onurunun gereğini yaptıklarında o sığfata hak kazanırlar. Gazeteci; ‘resmi ideolojiye’ itibar ederse kendini yasal çerçeveyle sınırlarsa yalnızca halka ihanet etmekle kalmaz, gazetecilik onuru ve sosyalizmle beraber insanlık onurunu da ayaklar altına almış olur.

İşte **Kızıl Bayrak** başta olduğu gibi tüm sol-sosyalist basında ‘resmi ideolojiye’ itibar

etmediği için ‘baskı-yıldırma-sindirme’ politikalarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Bu utançta da herkesin sorumluluk payı vardır. Dostoyevski’nin dediği gibi, “herkes her şeyden sorumludur.”

Düşünce özgür değilse, toplum da özgür değil... Ülkemizde düşünce hiçbir zaman özgür olmadı ve hiçbir zaman düşünce ve ifade özgürlüğünün özgürleşmesi için yeterli çaba sarfedilmedi. Gereken bedel ödenmedi. Bunun vebali kendilerine ‘gazeteci, sendikacı, aydın’ sıfatını yakıştıranlara aittir.

İnsanlık yeni bin yılın eşiğine girerken, devekuşu körlüğünün artık bir işe yaraması olanaklı değildir. Kendilerini ‘ülkenin sahibi’ olarak gören ‘aklievvellerin’ ipliğinin pazara çıkarılması, teşhir edilmesi ve mahkum edilmesinin zamanı çoktan gelmiştir. Bunu yapacak olanlar da gazetecilerden, sendikacılardan, aydınlardan başkası değildir.

Elbette bugünler geçicidir. Bu ülkede “özgürlüğün, sosyalizmin” elini kolunu sallayarak dolaşacağı günler uzak değildir. **Kızıl Bayrak** başta olmak üzere tüm sol-sosyalist basına yönelik “baskı, sindirme, yıldırma” politikalarını protesto ediyor, **Kızıl Bayrak Gazetesi**’yle dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Tekrarlıyoruz: **Kızıl Bayrak** susmadı, susmayacak, susturmayacağız!

Büro Emekçileri Sendikası (BES) Kilis İl Temsilciliği Başkanı Kiyasettin Aslan

Kayseri’de Erdal Eren anması

Ekim Gençliği olarak, 8 Aralık günü Kayseri’de Erdal Eren anması gerçekleştirdik.

Sosyalizm ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından 12 Eylül’ün tarihçesine değinildi.

Ardından Erdal Eren’in hayatı, mücadelesi, tutuklanma süreci ve idamı ayrıntılı bir biçimde

anlatıldı ve ailesine yazdığı mektup okundu. Şiir ve müzik dinletisinin ardından tartışma bölümüne geçildi. Sistemin katliamlar üzerinden ayakta durduğu üzerinde duruldu. Kurtuluşun işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi ile gerçekleşeceği vurgulandı.

Kayseri Ekim Gençliği

DEKÖP-A: “Devlet terörüne son!”

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu-Avrupa (DEKÖP-A) bileşenleri, yazılı açıklama ile, 5 Aralık günü Almanya’nın Köln, Leverkusen, Duisburg, Frankfurt, Offenbach, Giessen, Wetzlar, Lübeck gibi kentlerde, aralarında ATİK ve ATİF gibi kurumların üye ve çalışanlarının da olduğu ev ve kurumlara yönelik polis baskınlarını ve gözaltıları protesto etti.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: “*Bu saldırı demokratik hak ve özgürlüklere yönelik bir saldırdır. Bu saldırı, ATİK, ATİF başta olmak üzere, tüm devrimci, demokratik kurumlara yönelik bir saldırdır. İşçi sınıfının, emekçi yığınların, göçmenlerin söz, eylem ve örgütlenme haklarına yönelik bir saldırdır... Tüm ilerici,*

devrimci, demokratik kurum ve kuruluşları birleşik mücadele için duyarlılığa, saldırıları protesto etmeye çağırıyoruz. ”

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu-Avrupa (DEKÖP-A)

Yaşanacak Dünya Gazetesi yasanacakdunya@yahoo.com, Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK) info@adhk.de, Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu (AvEG-Kon) aveg-kon@hotmail.com, Avrupa Türkiyeli 0_çiler Konfederasyonu (AT0K) konsey@atik-online.net, İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) birkar(at)msn.com, Ve Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu (YEK-KOM) yekkom@gmx.net

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

CMYK

2. Tersane İşçileri Kurultayı coşkulu bir atmosferde gerçekleşti!

**“Tersanelerde bir dönem sona
erdi ve yeni bir dönem başladı...
Şimdi daha ileri hedeflere!..”**